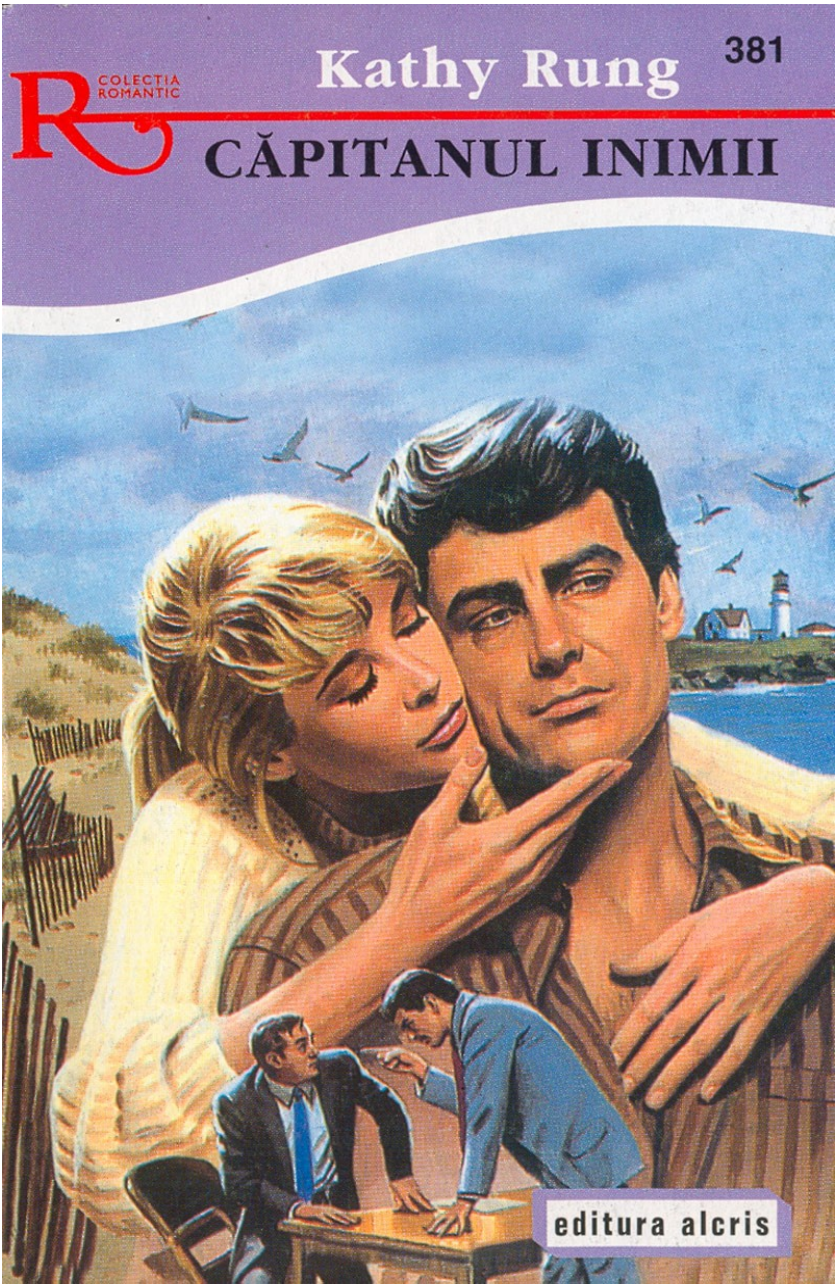

Căpitanul inimii / Kathy Rung
Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile

Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale RUNG, KATHY
Bucureşti: Alcris, 2001. p.; cm. – (Romantic)
Titlul orig. (eng): A kiss for Katy. ISBN 973 – 646 – 047 – 9.821.111.31 = 135.1
Colecţia „ROMANTIC”.
Traducerea şi adaptarea în limba română de:
CARMEN BRÂNDUŞA BORZA.
ALCRIS

După patru ani de despărţire, Katy şi Charles se întâlnesc din nou – ea invitată într-o croazieră în Caraibe pe iahtul luxos al unui grec milionar, el prim-ofiţer. Şi din clipa în care se întâlnesc Katy ştie că dragostea pentru Charles n-a murit. Dar mai ştie că vina eşuării căsniciei lor o poartă în întregime. Charles fusese deziluzionat o dată de ea – are vreun motiv să spere că va reuşi să-l recâştige? De ce să nu profite de şansa care i se oferă şi să trăiască o viaţă lipsită de griji materiale, dar fără el?

Capitolul 1

Katy se pregătea pentru întâlnirea pe care o stabilise cu Robert Otterway în seara aceea. Îşi periase părul castaniu, bogat, şi şi-l prinsese într-un coc înalt, cu ace aurii. Îşi trasase conturul ochilor cu verde şi aplicase fard auriu şi maro pe pleoape, pentru a-şi accentua irişii de culoarea smaraldului, şi în final îşi dăduse cu mult rimei maro pe genele lungi. În timp ce-şi contura buzele, auzi o bătaie în uşă. Thalia intră în dormitor cu un

pahar într-o mână şi o ţigară în cealaltă.

Katy părea palidă pe lângă ea. Thalia se machia cu culori foarte deschise, avea părul negru, buclat, şi ochii migdalaţi de culoarea safirului o făceau să semene uneori cu o pisică siameză.

Thalia Harcourt era al şaselea copil al unei familii londoneze sărace. Tatăl ei fusese şofer de autobuz. Locuise într-o căsuţă dintr-o suburbie londoneză. Acum, când se apropia de vârsta de treizeci de ani, trăia într-un apartament elegant într-unul dintre cartierele cele mai scumpe din Londra, unde conducea trei buticuri cu haine sofisticate desenate chiar de către ea.

Katy, care era cu cinci ani – mai tânără decât Thalia, avusese tot la fel de mult noroc în viaţă. Copilăria ei fusese lipsită de griji materiale, iar când fusese nevoită să înfrunte lumea de una singură, se văzuse obligată să trăiască timp de o lună dintr-o sumă pe care tatăl ei obişnuia s-o cheltuiască la o cină într-un restaurant scump.

Acum, împărţind cu Thalia apartamentul, angajată de faimoasa creatoare, începuse să trăiască din nou aproape ca pe vremuri. Oricum, copilul răsfăţat şi egoist care fusese se transformase într-o femeie agreabilă. Uneori, când îşi amintea cum se comportase cu cei din jur, i se făcea ruşine.

Tot ce spusese Charles despre ea în timpul ultimei lor confruntări – deşi ea negase cu vehemenţă acuzaţiile – fusese în mare parte adevărat.

Îşi dorise un bărbat ca el – puternic,

aventuros, viril, hotărât – dar nu fusese pregătită să plătească preţul; iar la vremea aceea nici nu credea că trebuie s-o facă.

Acum vedea totul cu alţi ochi, dar era cu patru ani mai matură. Locuia la Londra, sub un nume fals, iar de Charles nu mai auzise nimic. Posibilitatea ca ei doi să se mai întâlnească vreodată era aproape nulă, la fel ca şi şansa care-i făcuse să se întâlnească pentru prima oară. El naviga cu ambarcaţiunea sa elegantă, într-o dimineaţă de vară, şi o văzuse pe plaja privată a tatălui ei scoţându-şi cămaşa de noapte ca să înoate goală în mare, cum făcea de obicei la răsărit.

Cinci minute mai târziu ar fi trebuit să se întoarcă în dormitor. Cinci minute mai târziu ambarcaţiunea ar fi trebuit să iasă din raza ei vizuală, lăsând apele calme şi transparente, ca şi cum nimic n-ar fi trecut pe acolo ca să le tulbure.

— Unde te duce Robert în seara asta? întrebă Thalia aşezându-se pe un taburet, lângă măsuţa de toaletă a lui Katy.

Katy îi răspunse. Terminându-şi de finisat machiajul, se ridică să ia o rochie din dulap. Toată garderoba ei era semnată de Thalia, şi investise aproape tot câştigul lunar în haine. Deşi era angajata ei, Thalia nu-i făcuse niciun rabat. Cu multă vreme în urmă, fiind fiică de bogătaş, Katy îşi permisese să-şi cumpere haine mult mai scumpe decât cele pe care le avea acum. Dar era mai important să se păstreze pe o linie de plutire din punct de vedere financiar. Nu că slujba oferită de Thalia ar fi fost nesigură.

De când o cunoştea Katy, aceasta fusese angrenată în diverse relaţii mai mult sau mai puţin serioase. Thaliei îi plăceau bărbaţii, dar numai ca obiecte sexuale. Nu-şi dorea copii şi o familie, şi era capabilă să se susţină financiar. Majoritatea relaţiilor Thaliei nu duraseră mai mult de doi ani, asta pentru că ea considera că acela era maximum ca o relaţie sexuală să nu se deterioreaze. De fapt, actuala relaţie a Thaliei era pe sfârşite. Deja atinsese pragul critic şi probabil că ea avea să-i dea papucii lui Philip imediat ce va găsi un înlocuitor convenabil.

— Arăţi superb în rochiile mele, spuse Thalia, dar întotdeauna mi-ai părut prea slabă.

Şi ea era prea slabă, dar Katy avea avantajul unor picioare interminabile care-i dădeau o siluetă elegantă.

Mai discutară despre una şi despre alta până când auziră soneria de la intrare care anunţa sosirea lui Robert. Katy îl cunoscuse la o petrecere în urmă cu două luni. Deja relaţia lor devenise mai serioasă, ceea ce era un record. După Charles, şi mai ales după arestarea tatălui ei, Katy nu mai reuşise să se implice sentimental.

— Invită-l înăuntru să bem ceva împreună, propuse Thalia.

Deşi erau foarte diferite ca temperament, ea şi Katy deveniseră prietene apropiate. Se cunoscuseră de pe vremea când Katy lucra în echipa de fete a unei patroane care organiza cocteiluri private. Cu ocazia unei petreceri date de către o prezentatoare TV, în timp ce Katy debarasa mesele, Thalia o urmase în bucătărie ca să stea de

vorbă cu ea. Câteva zile mai târziu telefonase agenţiei de catering şi o chemase pe Katy la o petrecere dată de ea. De data asta Thalia îi propusese să lucreze numai pentru ea.

— Am nevoie de o persoană care să-mi ia toate grijile casei de pe cap, îi explicase Thalia, ca să mă lase să mă concentrez numai asupra creaţiei. Nu sunt măritată pentru că vreau să-mi trăiesc viaţa aşa cum am eu chef, iar o căsnicie nu înseamnă decât compromisuri.

— Înţeleg. Dar mă întreb dacă, fiind artistă, nu eşti o persoană cam dificilă, spusese Katy direct.

Thalia râsese.

— În primul şi-n primul rând sunt o femeie de afaceri, şi asta înseamnă multă disciplină şi autocontrol. Nu-mi permit indispoziţii sau ieşiri temperamentale.

După ce se gândise mai bine, Katy acceptase slujba şi se mutase într-un cartier mai elegant, unde avea camera ei de zi, dormitorul ei decorat în alb şi albastru, şi o baie aproape la fel de luxoasă cum avusese în copilărie.

Când îi deschise uşa lui Robert Otterwav, acesta îi oferi un buchet de trandafiri roz împachetaţi în folie de celofan.

— Vai, Robert, sunt pentru mine? Adorabil! exclamă ea primindu-i cu surprindere plăcută. Intră şi dă-mi voie să ţi-o prezint pe Thalia.

Îl invită în camera de zi cu tavan înalt, care ţinea loc şi de sufragerie şi de birou, îl prezentă Thaliei lăsându-l câteva minute în compania ei, în timp ce ea se duse la bucătărie ca să pună florile

într-un vas cu apă.

Era pentru prima oară când Robert îi aducea flori. Nu era ziua ei de naştere, dar probabil ca aniversau ceva, sau Robert plănuia să avanseze relaţia pe un alt plan.

Primele patru sau cinci dăţi când se întâlniseră nici nâăcar nu se sărutaseră, Discutaseră mult încercând să se cunoască mai bine, îşi povestiseră vieţile şi Katy ajunsese să se ataşeze de el. Şi asta era mare lucru.

De când se despărţise de Charles, şi mai ales de la procesul de mită al tatălui ei, urmat de închisoare şi de moartea acestuia din cauza unui atac de cord, multă vreme Katy suferise traume psihice severe şi nu reuşise să mai lege nici măcar o prietenie cu un bărbat. Apoi urmaşe faza în care sperase că se va împăca cu Charles. Acum acceptase faptul că trebuia să-şi vadă de viaţa ei şi să-şi găsească un alt bărbat.

Se întoarse în camera de zi şi-i găsi pe Thalia şi pe Robert stând pe canapea şi pălăvrăgind. Thalia era fermecătoare şi amuzantă, iar Robert îi răspundea cu aceeaşi monedă, dar se vedea că într-o eventuală relaţie nu s-ar fi potrivit.

Impresia ei, fu confirmată mai târziu, când, în maşină, în drum spre oraş, Robert îi spuse:

— Interesantă şefa ta, dar cam fioroasă.

— Fioroasă? Thalia? Deloc! E o drăguţă.

— Te cred pe cuvânt, dar nu e genul meu – pare prea sigură pe ea însăşi. Prefer femeile mai blânde, mai caldă, aşa ca tine.

Spunând acestea Robert luă mâna de pe volan şi îi strânse uşor genunchiul. O clipă Katy îşi

aminti o altă mână de bărbat. Mâna lui Robert era palidă, fină, ca a celor care lucrau într-un birou. Cea pe care şi-o amintea ea era a unui lup de mare.

Cinară într-un restaurant din Soho. Înainte să termine desertul, Robert spuse:

— E cam agitaţie pe aici. Ce-ar fi să bem cafeaua la mine acasă, în linişte?

Deci aici voia să ajungă Robert. Oricum, la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, aveau să facă şi pasul acesta.

— Da, de ce nu? acceptă ea degajat. Aş vrea să văd unde locuieşti, Robert.

— Apartamentul meu nu e la fel de mare ca al tău, dar îmi ajunge deocamdată.

În timp ce el plăti nota Katy îl privi întrebându-se câte femei trecuseră prin patul lui. Era un bărbat atrăgător, avea părul negru şi ochii albaştri, prietenoşi, dar e drept, nu stârnea admiraţie pe unde trecea, aşa cum se întâmpla în cazul lui Charles.

Charles avea un aer sălbatic şi nu în sens rău. Aveai impresia că e un om venit dintr-o altă lume, un bărbat liber, un aventurier. Cine îl vedea pe Mediterana, îşi dădea seama că nu se află pe mare în vacanţă. Forma lui fizică nu era obţinută în săli de sport, în parcuri sau în partidele de squash.

Graţia mişcărilor îi conferea alura unei pantere negre, şi, într-un fel, trăia ca un animal de pradă – mânca atunci când îi era foame, nu obosea niciodată şi nu-şi pierdea timpul în faţa televizorului. Charles era un singuratic, un bărbat

care atunci când vedea un pisc dificil voia să-l escaladeze, când vedea un golf voia să-l străbată înot, sau când vedea o femeie inaccesibilă voia s-o aibă.

De ce se mai gândea şi acum la el?

Probabil pentru că tocmai urma să facă dragoste cu Robert, după patru ani de abstinenţă. Ultima oară când făcuse dragoste fusese cu Chares. De atunci se mai sărutase cu câţiva bărbaţi, dar niciunul nu reuşise s-o ameţească într-atât încât să-şi dorească să facă dragoste. Nici Robert n-o excita prea mult, dar se simţea suficient de atrasă de el cât să-i cedeze. Mai devreme sau mai târziu trebuia să şi-l scoată pe Charles din minte. Fantoma lui, care o ţinuse captivă atâţia ani, trebuia exorcizată şi cel mai eficient mijloc prin care o putea face crasă se culce cu un alt bărbat.

În timp ce Robert parca maşina în garajul blocului de apartamente în care locuia, Katy aproape se răzgândi şi-şi dori să se întoarcă acasă. Nu din cauza emqţiilor, ci dintr-un inexplicabil sentiment de vină. Se simţea ca o trădătoare. Apoi îşi spuse că era absurdă. Probabil că şi Charles se culcase cu nenumărate femei de atunci.

În lift Robert apăsă butonul etajului doi şi foarte curând ajunseră pe un coridor la capătul căruia se afla apartamentul lui. El lucra la o bancă, şi, deşi aşa cum spusese, apartamentul lui nu era la fel de mare ca al Thaliei, era foarte cochet şi-i reflecta veniturile. Katy aflase de la un prieten comun că tatăl lui fusese general în armată şi locuia într-o casă în Suffolk, iar mama

lui era preşedinta asociaţiei femeilor din orăşel şi-şi petrecea timpul cu grădinăritul şi brodând icoane pentru biserica locală.

Şi Katy fusese copilul unui bărbat de carieră, care trăise în stilul noilor îmbogăţiţi, făcându-şi educaţia în şcoli scumpe elveţiene. Pe mama ei şi-o amintea vag, pentru că murise când ea avea doar şase ani, dar, din relatări, aflase că fusese o femeie din Yorkshire, cu picioarele pe pământ, care încercase să tempereze extravaganţele soţului ei.

Robert o ajută să-şi scotă haina din blană-fantezie primită de la Thalia Crăciunul trecut – majoritatea hainelor ei din blană veritabilă fuseseră vândute ca să achite cheltuielile procesului tatălui său – şi apoi se duse să pună muzică.

Katy se aştepta la ceva romantic, şi fu surprinsă când auzi acordurile simfoniei lui Brahms, pe care şi ea îl adora, dar i se părea nepotrivit într-o astfel de ocazie.

În timp ce Robert făcea cafeaua în bucătărie, ea începu să se plimbe prin camera de zi şi să privească tablourile şi cărţile. Oare o va duce acasă după aceea, sau se aştepta să-şi petreacă toată noaptea cu el?

Ar fi preferat s-o ia în braţe, s-o mângâie şi să-i alunge sentimentele de vinovăţie, în loc să stea în bucătărie.

În cele din urmă el reveni cu o tavă pe care o aşează pe măsuţa joasă de sticlă din faţa canapelei. Apoi se duse la bar şi luă două pahare şi o sticlă de coniac.

— Hai, ia loc lângă mine, spuse el zâmbind şi aşezându-se pe canapea.

Tremurând uşor, Katy se apropie de canapea şi el o trase de mână între pernele moi. O mai sărutase până atunci, cu diverse ocazii, dar niciodată foarte pasional. Acum o cuprinse în braţe şi o sărută arzător. Ea. se supuse mai degrabă, decât să-i răspundă.

— Cred că bănuieşti de ce te-am chemat la mine, spuse el încet, îndepărtându-se uşor.

Iritată, lui Katy îi veni să-i spună: Las-o baltă, omule. Treci la fapte!”

— Presupun că multor femei li s-au făcut propuneri în restaurante, dar eu prefer mai multă intimitate când cer cuiva să se căsătorească cu mine, continuă Robert. Nu că aş mai fi făcut-o până acum. Părinţii mei sunt disperaţi. Cred că nu-mi voi găsi niciodată perechea. Încă nu le-am povestit despre tine. Dacă accepţi, draga mea, vom merge să-i vizităm chiar în weekendul ăsta. Şi vei spune da, nu-i aşa, frumoasa mea Katy?

Ea îl privi prostită. Niciodată nu-i trecuse prin cap că Robert o va cere de nevastă. Oare înţelesese ea greşit?

— Îmi ceri să mă căsătoresc şi cu tine, Robert? întrebă ea uluită.

— Ce altceva? făcu el zâmbind. Sigur, cred că ţi-ai dat seama că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă. Femeile au un al şaselea simţ…

— Credeam că… vrei doar să te culci cu mine.

— Vreau – chiar foarte mult. Şi după ce-ţi voi pune inelul pe deget şi vom toasta, sper să ne

îndreptăm spre dormitor, spuse el scoţând din buzunar o cutiuţă căptuşită cu catifea.

— Vai, Robert, nu se poate! exclamă ea sărind în picioare chiar în clipa în care el deschise cutiuţa. N-aveam nici cea mai vagă idee că… eşti atât de hotărât să… Dacă ştiam, îţi spuneam că n-are rost să ne mai întâlnim.

— De ce? întrebă el prostit. Îţi place de mine, nu? Credeam că mă iubeşti…

— Da, îmi place de tine foarte mult. Dar vezi tu… sunt măritată. Sau am fost. Şi, deşi nu mi-am mai văzut soţul de patru ani de zile, nu ne-am despărţit legal.

— Dumnezeule! Şi de ce nu mi-ai spus asta până acum? întrebă el gemând neputincios.

— Nu mi se părea important, de vreme ce abia ne cunoaştem de două luni.

— Nu ţi se părea important? repetă el încet. Credeam că eşti o femeie serioasă. Încă mai cred asta. De ce m-ai lăsat să te aduc aici dacă ştiai că eşti legată de o altă relaţie? Nu pari genul de femeie care să sară în patul unui bărbat pentru o simplă aventură.

— Nu sunt, fu ea de acord. Ne cunoaştem de puţin timp şi m-am ataşat de tine, Robert, dar… m-am săturat să fiu singură. O am pe Thalia, mai am şi alţi prieteni, dar un bărbat e altceva.

— Înţeleg, spuse el încruntându-se şi aplecându-se să toarne coniac în pahare. Ziceai că ai fost căsătorită acum patru ani…

— Da. Avem douăzeci de ani când am făcut pasul ăsta. Am petrecut şase luni împreună.

— Erai foarte tânără. Şi soţul tău câţi ani

avea?

— Douăzeci şi cinci. Acum trebuie să fie de vârsta ta, spuse ea luând o gură de cafea.

Robert îşi bău încet coniacul şi umplu din nou paharul. Era clar că suferise un şoc. Nu era uşor lucru să constataţi că femeia cu care aveai de gând să te căsătoreşti aparţinea unui alt bărbat.

— De ce n-aţi divorţat? întrebă el după o pauză.

— Charles a spus că nu va divorţa niciodată de mine.

Katy îşi amintea şi acum, de parcă ar fi fost ieri, cum

Charles, la insistenţele tatălui ei de a divorţa legal, îi spusese că n-o va face niciodată. Cât de reci fuseseră ochii gri ai lui Charles atunci – ochii aceia stranii argintii, care păreau tăioşi ca o lamă oţelită.

— Că nu se va pune problema unei alte căsnicii din partea lui, continuă Katy. Iar pentru mine era mai bine să rămân măritată ca să nu mai nenorocesc vreun alt bărbat. Era furios când a spus-o, dar probabil că acum ar gândi altfel. Din păcate nu ştiu unde să-l găsesc. În orice caz, până acum nimeni nu m-a cerut în căsătorie, ca să se pună problema unui divorţ legal.

Robert o privi cu hotărâre, frecându-şi nelinişti palmele una de cealaltă.

— Sunt sigur că alături de mine vei fi soţia perfectă. Nu sunt la curent cu legea în privinţa divorţurilor. Ştiu doar că procedurile sunt mult mai simple în zilele noastre. Cred că poţi obţine actele foarte uşor, având în vedere că tea părăsit

de atâţia ani. O să aflu mai multe mâine. Dacă e nevoie de acordul lui, cred că pot aranja să fie găsit. Cu ce se ocupă?

— A lucrat în marină o vreme. Acum navighează cu propriul iaht pe apele lumii. Când l-am cunoscut naviga pe Mediterana şi trăia din moştenirea primită de la bunica sa.

— Hmmm, nu e genul de bărbat cu care mi-aş lăsa fiica în vârstă de douăzeci de ani să se căsătorească. Sunt surprins că tatăl tău şi-a dat acordul.

— Nu şi l-a dat, dar nici nu m-a putut opri. Eram majoră.

— Deci acest bărbat s-a căsătorit cu tine împotriva voinţei tatălui tău? Nu mi se pare un comportament onest, spuse Robert dezaprobator.

— Lui Charles nu i-a plăcut niciodată de tata. Cred că şi el şi-a dat seama de asta. Dar mi-e teamă că am să-ţi dau o veste mai neplăcută, Robert, zise ea luând o gură de băutură. Brown nu e numele meu real de familie. Numele meu de după căsătorie era… Ormond. După ce Charles a dispărut mi-am reluat numele de fată, White. Eu sunt fiica lui Howard White, care acum trei ani a fost trimis la închisoare pentru mituirea unui guvernator oficial local şi ofensă adusă autorităţilor. Poate ţi aminteşti procesul – a fost scandalul anului. Aşa că vezi, în afară de faptul că sunt o femeie măritată, nu cred că trecutul meu mă ajută să îndeplinesc criteriile cerute de eventualii mei socri.

— Dumnezeule mare! exclamă el privind-o stupefiat. Sigur, îmi amintesc procesul. Dar tatăl

tău a fost un om groaznic – nu-mi vine să cred că eşti fiica lui!

Apoi, văzându-i expresia jignită, adăugă repede:

— Iartă-mă, draga mea, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar sunt teribil de tulburat de veştile pe care mi le-ai dat. Mi-ai povestit multe despre tine, dar niciodată nu mi-ai menţionat aspectele astea două – cele mai importante, după părerea mea. Mă întreb de la cine ai primit educaţia asta aleasă.

— Am învăţat în şcoli elveţiene. Dar educaţia mea nu e decât superficială, dobândită. Tata s-a născut într-un cartier rău famat din Birmingham, iar mama la o fermă. Nu sunt o soţie potrivită pentru tine, Robert. Chiar dacă aş fi fost liberă, nu te-aş fi putut înşela. Meriţi o femeie care să provină dintr-o familie mai bună decât a mea. Nu vreau să te leg.

Spunând acestea se ridică de pe canapea şi punându-şi mâinile pe umerii lui, adăugă:

— Dar dacă ai mai vrea să fiu prietena ta o vreme, aş vrea să-ţi ofer clipe fericite.

El se ridică în picioare şi o luă în braţe. Dar nu o sărută. O strânse cald, cufundându-şi capul în părul ei.

— Nu, nu vreau asta, murmură el. Te vreau pe tine. Vreau să fii soţia mea. Nu-mi pasă a cui fiică ai fost. Eşti blândă, bună şi foarte frumoasă, şi sunt sigură că părinţii meu te vor adora după ce te vor cunoaşte mai bine. Sunt cam demodaţi, recunosc, aşa că ar fi mai bine să divorţezi înainte să ne anunţăm logodna. Iar acum te voi duce

acasă. Nu ne-am logodit încă, dar sper s-o facem în curând. Până atunci…

O îndepărtă uşor şi se duse să-i aducă haina. În loc să-i fie recunoscătoare pentru sensibilitatea şi cavalerismul cu care o tratase, Katy se simţi agasată. Charles ar fi fost mai dintr-o bucată. Charles făcuse dragoste cu ea nu înainte s-o ceară în căsătorie, ci chiar înainte să-i spună că o iubeşte.

Amintindu-şi după-amiaza fierbinte în care navigaseră în golf, când, între pernele de pe punte unde nimeni nu-i putea Vedea, Charles îi scosese bikinii şi făcuse dragoste cu ea pentru prima oară, Katy simţi un fior de excitare.

Abia după aceea el îi spusese:

— Cred că tu eşti femeia potrivită pentru mine, Katy. Îţi convine o viaţă pe mare? Vrei să fii soţia mea?

Şi, neştiind în ce se bagă, ameţită de atâta dragoste, Katy îi răspunsese:

— Da, oh, da, Charles!

Thalia încă stătea în camera de zi cu lumina aprinsă, desenând, când Katy sosi acasă.

— Bună. Te-ai distrat bine? întrebă ea lăsându-se pe spătarul scaunului şi frecându-şi ceafa amorţită.

— Da, piesa a fost bună, la fel şi cina. Ai lucrat toată seara? Ce spui de o ciocolată fierbinte?

— Perfect. Şi ceva de ronţăit, te rog. Cina pe care mi-ai pregătit-o a fost bună, dar s-a terminat acum trei ore.

Thalia mânca orice şi oricât, totuşi nu se

îngrăşa. Avea un metabolism invidiat de multe femei care se supuneau la regimuri drastice ca să arate ca ea.

Katy intră în bucătărie şi făcu un sandviş şi două ciocolate fierbinţi. Când se întoarse în camera de zi, Thalia se ridică de la masa de lucru şi puse o casetă cu Diana Ross. Dădu volumul în surdină şi reveni pe canapea, lângă Katy.

— Nu cred că i-am plăcut prietenului tău;

— Şi nici invers, spuse Katy uscat. M-a cerut în căsătorie, adăugă ea.

— Vai, Katy, nu! Nu e pentru tine. Sper că n-ai acceptat.

— Nu.

— Bravo, respiră ea uşurată. N-o spun din motive egoiste, ca să nu te pierd.

— Dar n-ai vorbit decât cinci minute cu el. Cum poţi fi sigură că nu e făcut pentru mine?

— Poate că n-arfl aflat prea multe despre el, dar pe tine te cunosc binişor. Tu ai nevoie de un bărbat care să te satisfacă la fel cum mă satisface pe mine cariera. Robert Otterway nu e genul acela de bărbat: E un tip de treabă, pare statornic, dar e cam plictisitor. Şi poţi fi o soţie devotată, poţi să-i oferi un cămin perfect, dar la patruzeci de ani vei fi plictisită de moarte.

— Creionezi o viaţă frumoasă. Dar, din păcate, nu va fi nici măcar aşa. Am fost nevoită să-i spun despre trecutul meu, despre tata… Robert m-a asigurat că n-are importanţă şi că tot mai vrea să fiu soţia lui. Dar după ce se va trezi – pentru că vestea l-a luat prin surprindere – qed că se va răzgândi.

Thalia cunoştea povestea lui Howard White, dar nu ştia despre Charles. De multe ori Katy fusese tentată să-i spună, dar de fiecare djită se ivise altceva mai important.

— Dacă se va răzgândi înseamnă că nu e pentru tine. Ce-are-a face tatăl tău cu tine?

— Poate că tu consideri că ereditatea nu e importantă, dar alţii sunt de altă părere, răspunse Katy. Părinţii lui Robert sunt de modă veche, conservatori. Un om ca tată e îndeajuns ca să-i facă să mă respingă încă dinainte să mă cunoască.

— Înţeleg, dacă ar mai fi trăit, ca ei să se simtă ameninţaţi. Dar tatăl tău a murit, aşa că de ce trebuie ca ei să afle? Cred că ai fost fraieră că i-ai spus asta lui Robert şi el va fi şi mai prost dacă le va spune părinţilor lui. Trecutul e mort şi îngropat, ca să mă exprim aşa.

— N-aş putea să mă căsătoresc cu el sub un nume fals.

— Nu, dar White e un nume comun şi nu văd de ce ar intra cineva la bănuieli. Pun pariu că dacă ai scormoni, ai găsi printre familiile Otterway nişte oi negre. Oricum, ce-a fost a fost, nu mai ai cum să schimbi trecutul. Dar dacă el renunţă la tine clin cauza asta, nu e un bărbat adevărat. Sau nu ţine la tine suficient de mult, şi atunci n-are sens să-i accepţi propunerea.

Katy tăcu. Deseori se întreba ce-ar fi spus Charles dacă ar fi citit dosarul procesului tatălui ei. Ea se căsătorise cu el neştiind prea multe despre familia lui. Charles nu-i spusese decât că nu-şi amintea mare lucru despre părinţii lui, pentru că fusese crescut de bunici. Dar, din câte

îşi dăduse seama, Katy putea să parieze că fusese crescut în aceeaşi atmosferă sănătoasă ca şi Robert.

Charles nu-l aprobase niciodată pe tatăl ei. Mai ales după ce acesta, aflând de căsătoria lor, îl somase practic să-i ofere fiicei lui acelaşi standard de viaţă cu care fusese ea obişnuită din copilărie.

— Îmi pare rău că gândiţi aşa, îi spusese Charles rece. Dar Katy pare fericită cu ce-i dau eu şi nici dacă v-aţi oferi n-aş accepta să ne asiguraţi o existenţă mai bună.

— Ce-i cu figura asta? întrebă Thalia smulgând-o din gândurile ei. Unde ţi-e mintea? Te-ai supărat pe mine că ţi l-am criticat pe Robert?

— Nu, nu, eram cu gândul departe, spuse ea alungând repede imaginea casei din Spania, de pe malul mării, care timp de două veri fusese reşedinţa de vară a lui Howard White.

Curând după acea conversaţie se duse la culcare, dar nu reuşi să adoarmă. Se tot gândea la propunerea lui Robert. Chiar dacă n-ar fi fost fiica unui infractor condamnat, şi-ar fi dorit cu adevărat să se căsătorească cu el?

În dimineaţa următoare, pe când îi pregătea micul dejun Thaliei, sună telefonul.

— Ai dormit bine? Pentru că eu n-am reuşit, spuse Robert. Am stat treaz aproape toată noaptea gândindu-mă la tine, cum să mă revanşez faţă de tine, cum să te fac să uiţi viaţa groaznică pe care, ai îndurat-o.

Cuvintele lui nu sunau ca şi cum s-ar fi răzgândit. Înainte ca ea să poată replica, Robert continuă:

— Ascultă, noaptea trecută mi-ai spus că Ormond naviga pe Mediterana când v-aţi cunoscut. Cum se numea ambarcaţiunea, şi ce număr de înregistrare avea?

— Dar de ce? întrebă ea după ce-i dădu informaţiile.

— Am pe cineva care are acces la registrele iahturilor existente şi-l poate localiza pe acest Charles al tău. Eşti ocupată în seara asta?

— Nu. Thalia cinează în oraş, aşa că sunt liberă.

— Atunci ce-ar fi să treci şi-n seara asta pe la mine, ca să-ţi demonstrezi măiestria în arta culinară?

— Cu plăcere. Ce ţi-ar plăcea să mănânci?

— Las la latitudinea ta să alegi meniul. Vin să te iau la şase şi jumătate. E bine?

— Perfect.

— Te sărut, spuse el înainte să închidă.

Kathy termină de pregătit micul dejun al Thaliei. Turnă cafea proaspătă într-o ceaşcă şi-l auzi pe poştaş strecurând pe sub uşă corespondenţa şi ziarele de dimineaţă.

Se duse la uşă şi văzu că erau două plicuri, ambele pentru Thalia. Katy n-avea de la cine să primească scrisori. Nu păstrase legătura cu ceilalţi membri ai familiei, iar prietenii pe care şi-i făcuse în liceu o părăsiseră rând pe rând după ce aflaseră vestea condamnării tatălui ei. Prietenii pe care şi-i făcuse de curând nu-i scriau pentru că o găseau la telefon.

Puse micul dejun al Thaliei pe o tavă şi-şi turnă un pahar cu suc de portocale, gândindu-se

ce să-i pregătească în seara aceea lui Robert.

câtca şi camera de zi şi era decorat în întregime în alb. Patul cu baldachin domina încăperea. Singurul accent de culoare era o sofa franţuzească, o piesă antică de colecţie, care avea tapiţeria verde.

— Ce-ai spune dacă ne-am petrece Crăciunul în Caraibe? întrebă Thalia după ce răsfoi corespondenţa. Am primit o scrisoare de la Arianna Dracoulis care mă invită pe iahtul tatălui ei. Îmi spune că pot veni cu cine vreau eu.

Katy ştia că Arianna era fiica unui multimilionar grec, una dintre cele mai bune cliente şi prietene ale Thaliei.

— Poate că se referă la Philip, sugeră Katy.

— Probabil, dar Philip mă plictiseşte îngrozitor în ultimul timp. Prefer compania ta. Poate cunosc acolo pe cineva nou. Ştiu că eşti obişnuită cu lumea bună, dar crede-mă, Katy, ceea ce vei vedea pe iahtul Ariannei n-ai văzut nici în filme. Va fi o experienţă interesantă pentru tine, chiar dacă-Robert s-ar putea să n-o aprecieze.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine, îţi dai seama, fu Katy de acord. Dar n-o să fiu în plus acolo? Pun pariu că vor veni numai vedete şi staruri.

— O fată frumoasă nu e niciodată în plus, oriunde s-ar afla. Tu eşti superbă, Katy. N-am înţeles niciodată de ce ai ales să devii bucătăreasă în loc să preferi cariera de model sau actriţă.

Katy se înscrisese la cursul de bucătari după ce Charles, înainte să se despartă, îi spusese:

— Nu credeam că o fată poate fi atât de neîndemânatică. Nu ştii să fierbi ca lumea nici

măcar un ou.

Atunci ea îi răspunsese plină de resentimente:

— N-am fost nevoită să învăţ, de asta nu ştiu!

Dar apoi, după ce Charles plecase, i se făcuse ruşine de nepriceperea ei şi-şi dăduse seama cât de răsfăţată fusese, aşa că se hotărâse să înveţe să facă măcar ceva cum trebuie în viaţă. La vremea aceea se gândise că poate Charles se va întoarce, aşa că învăţase cu sârg, ca să-i dovedească faptul că era capabilă de orice dacă-şi punea în cap.

Îl păstrase-viu în amintirea ei multă vreme. Se gândea la el aproape clipă de clipă. Îşi amintea cum la început trăiseră foarte fericiţi împreună. Apoi, când banii începuseră să se împuţineze, Charles se hotărâse că trebuie să se apuce să câştige bani din mici croaziere. Katy se adaptase devenind chelneriţă-menajeră. Cursele în c-are aveau loc petreceri fuseseră interesante. Apoi avuseseră la bord o familie de londonezi, foarte ordonată, care obişnuia să-şi facă paturile în fiecare dimineaţă şi să-şi spele singuri vasele. Era o plăcere să stai cu ei la bord. Dar alţii se comportaseră ca tatăl ei, considerându-i pe cei doi nişte simpli servitori, şi nu un fel de gazde, dacă nu prieteni.

Dacă ea s-ar fi gândit să facă cursul de bucătari înainte ca relaţia să înceapă să scârţâie, poate nu s-ar fi ajuns la despărţire. Dar lui Charles îi fusese aproape imposibil să facă pe căpitanul şi pe bucătarul în acelaşi timp. Se descurcaseră o vreme, până când Katy începuse să se plângă.

Obişnuită să primească totul de-a gata, începuse să strâmbe din nas şi să nu-i mai placă să strângă după alţii. Ar fi preferat să stea toată ziua cu burta la soare, în braţele soţului ei, şi să fie servită.

Ultima picătură venise atunci când unul dintre pasageri, un bărbat de vârstă mijlocie cu dinţii îngălbeniţi, începuse să-i facă avansuri. Katy nu-i spusese nimic lui Charles, gândindu-se să nu iste scandal. Fusese convinsă că el ar fi reacţionat destul de violent dacă ar fi aflat. Aşa că îndurase ciupiturile şi îmbrăţişările fugare până când se hotărâse să plece de pe vas pentru câteva zile. Mica ei vacanţă se prelungise şi Charles venise după ea.

Katy fusese convinsă că el va veni s-o ducă înapoi. Spera ca acum Charles să accepte slujba pe care i-o oferise tatăl ei. La vremea aceea Howard White acceptase mariajul lor şi începuse să-l preocupe situaţia lor materială.

Dar Katy se înşelase. Charles nu recunoscuse că sezonul fusese un dezastru. Îi spusese că deja câştigaseră destui bani cât să fie asiguraţi pe timpul iernii, şi dacă vor economisi nu va fi nevoit să accepte slujba oferită de tatăl ei.

Charles fusese nevoit să se întoarcă la bord, dar pe ea n-o mai chemase.

— Rămâi aici şi odihneşte-te cât vrei. Te vei întoarce tu când vei avea nevoie de asta… spusese el apucând (-o de ceafă şi sărutând-o.

Îmbrăţişarea lui o excitase peste limita suportabilului. Dar el nu rămăsese ca să facă dragoste cu ea, ci o lăsase frustrată şi supărată. Iar ea, ca o proastă încăpăţânată, rezistase. Se

luptase cu propriile-i dorinţe, sperând ca el să se întoarcă primul.

Şi el chiar aşa făcu. Şase săptămâni mai târziu, la miezul nopţii, venise în dormitorul ei pe fereastră, o trezise şi făcuse dragoste cu ea.

Dar asta fusese o victorie searbădă. Dimineaţa Katy nu-l mai găsise lângă ea. Charles îi lăsase un bilet pe noptieră. Îi scrisese că se va reîntoarce la ea ori de câte ori va avea chef. Dacă voia să trăiască alături de el, trebuia s-o facă după regulile lui. El nu avea de gând să lucreze pentru tatăl ei.

Când Robert sosi în seara aceea, Katy pregătise mâncarea în nişte recipiente acoperite cu folie de aluminiu. Abia aştepta să afle veştile pe care voia să i le dea Robert. Nu în legătură cu divorţul, ci cu Charles.

— Ce ai aflat? întrebă ea.

— Nu prea multe, din păcate. Avocatul meu e în concediu acum şi trebuie să mai aşteptăm o săptămână.

— Dar celălalt?

— Nici aici n-am aflat prea multe. Ambarcaţiunea lui Ormond a fost vândută acum doi ani cuiva care face croaziere în Pacific. Vrem să-l contactăm pe noul proprietar ca să aflăm mai multe de la el. Dar e cam dificil.

— Probabil că şi Charles e undeva, în Pacific. Îmi spunea că dacă-şi va permite vreodată, acolo îşi va stabili rutele. Adora insulele din Pacific.

— Cred şi eu. E minunat să-ţi pierzi vremea pe plajele acelea, dacă-ţi dă mâna, spuse Robert uşor ironic.

— Charles n-a fost niciodată frivol, se trezi ea luându-i apărarea.

— Nu ştiu cât de responsabil a fost când şi-a lăsat slujba din marină ca să navigheze aiurea, cu o femeie, prin apele lumii, spuse el tăios. Katy, tu îl mai iubeşti pe bărbatul ăsta?

— Nu ştiu, Robert, spuse ea sincer, oftând. Cred că o dată Ce ai fost căsătorit cu cineva nu-l poţi uita toată viaţa. Dar eram tânără şi naivă atunci. Probabil că nu l-am iubit cu adevărat, ci a fost o rătăcire de moment… o atracţie fizică irezistibilă.

Katy îşi aminti că ea şi Charles aveau şi alte lucruri în comun – muzica, înotul, glumele…

— Thalia a fost invitată de Crăciun în Caraibe, pe iahtul unei prietene, spuse ea schimbând subiectul. Vrea s-o însoţesc.

— Trebuie?

— Nu trebuie, dacă nu vreau, dar mi-ar plăcea. Robert, cine ar refuza o asemenea invitaţie?

— Eu. Mie mi-a plăcut întotdeauna să-mi petrec Crăciunul în sânul familiei.

Robert avea un frate, două surori şi câţiva nepoţi şi nepoate.

— Cred că e plăcut… un Crăciun în familie, în casa în care ai crescut. Dar eu n-am o familie şi mi-ar plăcea să petrec sărbătorile de iarnă cu Thalia. E cea mai bună prietenă a mea.

— Speram să-ţi petreci Crăciunul cu mine.

După cină dispoziţia lui Robert se îmbunătăţi.

— Eşti o bucătăreasă excelentă, spuse el spălând vasele.

Mai târziu, Katy fu aproape convinsă că Robert va face dragoste cu ea. Dar, ca şi cu o zi în urmă, după ce se sărutară îndelung, Robert îi propuse s-o ducă acasă. Katy nu ştia dacă să fie dezamăgită sau să se bucure.

— Mi-aş fi dorit să nu accepţi invitaţia Thaliei, spuse Robert în maşină.

— Arianna Dracoulis este clienta cea mai fidelă a Thaliei. De trei ani de zile, de când a împlinit şaptesprezece ani, numai de la ea îşi cumpără haine.

— Nu-mi place să te amesteci cu astfel de oameni.

— Ce vrei să spui?

— Sunt foarte bogaţi. Oamenii de felul acesta îşi schimbă soţiile ca pe ciorapi. Nu pun preţ pe nimic. Au un alt sistem de valori.

— Şi tata avea alt sistem de valori. Nu cred că voi fi coruptă de domnul Drâcoulis sau de fiica acestuia.

— Coruptă, nu. Dar mi-e teamă că te vei plictisi.

— Nu cred. Abia aştept, să văd ce fel de om e Andreas Dracoulis. Tu n-ai vrea să-l cunoşti?

— Cred că da, recunoscu el. Dar nu sunt femeie. Am auzit că are o reputaţie foarte proastă în domeniul ăsta.

— Da, ştiu că a întreţinut cele mai faimoase manechine din lume. Nu cred că mă va remarca în mod special.

În seara următoare Thalia îşi serbă aniversarea a treizeci de ani dând o petrecere intimă… Trei zile după aceea, Katy şi Robert se

văzură din nou. Între timp ea se mai gândise la propunerea lui şi-şi dăduse seama că Thalia avea dreptate. Nu voia să fie soţia lui Robert. Nu avea acel ceva ce-şi dorea ea de la un bărbat. Şi cea mai bună soluţie pentru amândoi era să se despartă.

Ca să facă despărţirea cât mai uşoară, Katy propuse să nu se mai vadă decât după Crăciun. Robert acceptă cu îndoială.

Primise câteva veşti din Pacific. Actualul proprietar al ambarcaţiunii lui Charles Ormond nu ştia nimic despre acesta. Deşi nu-şi consultase încă avocatul, Robert presimţea că aranjarea unui divorţ în cazul acesta avea să fie o procedură lungă şi complicată.

Cu cinci zile înainte de Crăciun Thalia şi Katy zburară de la Londra spre Barbados, apoi Tobago, unde le aştepta o maşină închiriată care le duse spre golful în care era ancorat iahtul lui Dracoulis. Ali an na Dracoulis, o tânără înaltă, slabă, brunetă, îmbrăcată în pantaloni scurţi albi şi un hanorac albastru, le aşteptă în barca cu motor care urma să le ducă împreună cu bagajele la iaht.

Se spunea că seamănă leit cu mama ei, prima soţie a milionarului grec, care se căsătorise cu acesta la optsprezece ani, singura femeie pe care Andreas o iubise cu adevărat. Probabil ca şi în ziua de azi ar mai fi fost căsătoriţi dacă ea n-ar fi murit într-un accident de avion. De atunci numele lui fusese legat de două căsătorii eşuate şi alte câteva aventuri cu femei frumoase şi celebre.

— Thalia! Cât mă bucur să te văd! Aţi avut un zbor plăcut? întrebă frumoasa grecoaică luându-şi

prietena de mâini şi sărutând-o pe obraji. Şi ea este prietena ta, domnişoara Brown? Mă bucur să te cunosc. Bine aţi venit la bord. Pun pariu că v-ar prinde bine o băutură rece şi un duş. Veniţi să vă arăt cabinele voastre. Vom fi doisprezece, dar deocamdată n-au venit decât trei dintre invitaţi... O să-i cunoaşteţi mai târziu. Deocamdată se schimbă. Papa e ocupat, ca de obicei. O să ni se alăture mai târziu.

Cincisprezece minute mai târziu după ce păşiseră la bordul iahtului Artemis – denumire dată de Andreas după numele iubitei sale soţii – Katy stătea în cada cu apă fierbinte bând un cocteil Perroquet pe care Arianna i-l făcuse special – cinci părţi de apă minerală, o parte cremă de mentă şi multă gheaţă, în timp ce o stewardesă îi despacheta bagajele, Katy îşi aminti de ingredientele apetisante pentru cocteiluri care erau stocate într-un frigider în cabina ei. Probabil că toţi invitaţii beneficiau de asemenea facilităţi.

Geamantanele ei Hermes, pe care le avea de pe vremea când tatăl ei trăia, conţineau o pijama de mătase Formum & Mason, o curea vişinie Yves Saint Laurent şi alte câteva accesorii scumpe cumpărate din banii ei. Probabil că stewardesa nu va fi impresionată de arsenalul ei. Oricum, Katy ştia foarte bine că un bărbat nu cunoştea diferenţa dintre o ţinută haute couture şi una de serie. Doar femeile erau atente la aspectele acestea. Era un fapt bine cunoscut că în lumea bună femeile se îmbrăcau pentru alte femei.

Se înfăşură într-un halat pufos care-i fusese pus la dispoziţie în baie şi o găsi pe stewardesă

aranjându-i hainele în dulapul cu oglinzi, care dădea impresia de spaţiu cabinei minuscule. Oricum, în comparaţie cu cabinele din ambarcaţiunea lui Charles, acestea păreau princiare.

— Ce vreţi să purtaţi la cină, domnişoară Brown? întrebă fata.

— Ce-mi sugerezi? Va fi o cină formală?

— Nu cred, domnişoară, deşi bănuiesc că doamnele se vor îmbrăca mai elegant. Cred că pantalonii aceştia verzi şi cămaşa din satin cu dungi vor fi potrivite.

— Perfect. Asta voi purta, fu Katy de acord.

— O să vi le pregătesc mai târziu, domnişoară. Trebuie călcate puţin. Oricum, remarc faptul că spre deosebire de alte domnişoare de vârsta dumneavoastră vă pricepeţisă faceţi un bagaj. Vi l-aţi făcut singură?

— Da, mulţumesc pentru compliment. Lucrezi pe Artemis de mult?

— Oh, da. De la început, de când domnul Dracoulis i-a cumpărat iahtul bietei doamne Artemis. Ce femeie deosebită era. A fost o tragedie cumplită când a murit. Nimeni n-a mai putut s-o înlocuiască. Ei, eu am terminat treaba pe aici. Dacă mai aveţi nevoie de ceva chemaţi-mă. Sunaţi la soneria de lângă pat şi voi veni imediat.

— Mulţumesc, spuse Katy, impresionată plăcut de amabilitatea femeii.

După câteva minute apăru şi Thalia îmbrăcată într-un costum de baie negru peste care-şi pusese o cămaşă albă, descheiată. La indicaţiile ei, Katy făcuse câteva şedinţe de

solariu.

— Altfel vom arăta palide printre ceilalţi invitaţi, spusese Thalia. Şi nu se face.

— Hai să vedem unde e piscina, spuse Thalia acum.

— Da, să-mi găsesc bikinii.

După despărţirea de Charles, plecând din Spania, Katy nu-şi mai petrecuse vacanţele pe malul mării. De patru ani de zile preferase să meargă la ţară.

Katy îşi găsi bikinii cei noi, albaştri cu floricele mici albe.

— Mi-aş dori să am formele tale, spuse Thalia. E bine să fii slabă, dar nici chiar aşa, ca mine. Îmbrăcată arăt bine, dar în costum de baie par scheletică.

Îndreptându-se spre piscină, Katy văzu un grup de invitaţi care leneveau pe şezlonguri. O recunoscu pe Carly Martin, o actriţă faimoasă, care făcea plajă topless şi era foarte bronzată.

— Nu port sutien, pentru că oricum n-am ce să acopăr, obişnuia ea să se justifice în interviurile date ziarelor de scandal.

Ceilalţi doi invitaţi erau o pereche de arhitecţi americani din New York.

Katy se scuză şi plonjă în piscină. Făcu câteva bazine şi constată cu plăcere că apa nu avea clor. Piscina era umplută cu apă sărată de mare.

După câteva minute bune îşi dădu seama că era nepoliticos din partea ei să stea prea mult în apă. Se hotărî să iasă şi se mai scufundă încă o dată înainte să păşească pe scăriţa strălucitoare

din inox.

— Ilmmm… murmură ea, minunat.

De undeva, din spatele ei, auzi o voce:

— Sunt de acord.

Întorcându-se, întâlni o pereche de ochi negri care o priveau încântaţi. Deşi nu-l văzuse niciodată, Katy îşi dădu seama că bărbatul acela trebuia să fie Andreas Dracoulis.

Katy ieşi din piscină ca să facă cunoştinţă cu el. Andreas era cam de aceeaşi înălţime cu ea, avea umeri largi şi părea cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, dar-avea o vitalitate fantastică.

— E minunat, într-adevăr, domnişoară Brown, spuse el admirând-o din cap până-n picioare.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Dracoulis, spuse ea întinzându-i mâna dreaptă. De unde ştiţi cine sunt?

— Cunosc toate numele invitaţilor mei şi ai fiicei mele. Dacă nu sunteţi domnişoara Harcourt, celebra fotografă, trebuie să fiţi domnişoara Brown. Ţi-aş spune Katy, dacă nu te superi, şi aş vrea ca şi tu să-mi spui Andreas, zise el făcându-i cu ochiul.

Deşi putea să-i fie tată, Katy îl găsi extrem de atrăgător. Un singur bărbat avusese aproape acelaşi efect instantaneu asupra ei, şi acela fusese Charles.

Se simţi uşor stânjenită când Andreas o luă pe după umeri şi o conduse spre ceilalţi invitaţi, în timp ce ea îşi luă prosopul şi începu să-şi şteargă părul.

— Se pare că ai făcut impresie bună gazdei noastre, spuse Thalia mai târziu, când se

întoarseră la cabinele lor ca să se schimbe pentru cină.

Tonul prietenei sale nu părea prea încântat.

— Cred că a încercat doar să fie amabil. Şi-a dat seama că mă simt stingheră printre atâtea personalităţi.

— Ţi-am mai spus, draga mea, te subestimezi. Carly Martin nu e mai bună decât tine. Şi dacă Andreas te place, nu ezita să-l încurajezi. E un bărbat deosebit. Şase luni în compania lui ar însemna mai mult de şase ani în compania altor bărbaţi.

— Pe tine nu te interesează domnul Dracoulis?

— Nu mi se pare genul meu. Dar trebuie să mai sosească şase bărbaţi mâine, aşa că am de unde alege.

Cei cinci invitaţi de pe iaht se întâlniră în salonul principal pe la ora opt şi, aşa cum spusese stewardesa, nu erau îmbrăcaţi formal. Andreas Dracoulis avea o cămaşă fină şi o pereche de pantaloni albi, iar Arianna o rochie ciclamen din mătase indiană.

Erau cinci femei şi doi bărbaţi, dar Katy află de la arhitect că trebuia să mai vină căpitanul şi căpitanul secund al ambarcaţiunii.

Katy şi Thalia se învârtiră prin încăpre admirând picturile scumpe care decorau pereţii lambrisaţi. Apoi apărură membrii echipajului.

Mai întâi apăru căpitanul, un bărbat pe la cincizeci de ani, cu barbă argintie, îmbrăcat în uniforma albastră a marinei, pe umerii căreia străluceau trese aurii, cu pantaloni şi pantofi albi.

Fu urmat de comandantul secund, un bărbat înalt, mai tânăr, cu o uniformă asemănătoare.

— Ăsta e pentru mine, clar, îi şopti Thalia la ureche.

Katy simţi că se prăbuşeşte. Se holbă câteva clipe nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Bărbatul bronzat, cu privire arogantă, superioară, era chiar soţul ei.

Capitolul 2

Andreas făcu ocolul heăperii prezentându-i pe cei doi bărbaţi invitaţilor. Katy şi Thalia fură ultimele pe care le prezentă celor doi.

— Domnişoară Marcourt, daţi-mi voie să vă prezint adevăraţii stăpâni ai iahtului, comandantul John Longhurst, fost căpitan în Marina Regală, şi căpitanul secund Charles Ormond. Domnişoara Harcourt este un designer celebru din Londra, iar dumneaei este prietena noastră, domnişoara Katy Brown.

Katy ştia că Charles o retunoscuse, dar se prefăcuse că n-o cunoaşte.

Comandantul dădu mâna-cu ea şi spuse:

— Bună seara, domnişoară Brown. Mă bucur să vă cunosc. Aţi mai fost pe un asemenea iaht până acum?

— Nu, niciodată, spuse ea zâmbind.

Apoi urmă Charles.

— Domnişoară… Brown? întrebă el prefăcându-se că nu-i înţelesese corect numele.

— Da. Mă bucur să vă cunosc, domnule Ormond, spuse ea cât de calm putu.

Patru ani îl schimbaseră destul de mult. Ochii lui păreau mai tăioşi, iar zâmbetul mai cinic. Dar, era mai atrăgător ca niciodată. Înţelegea de ce Thalia pusese ochii pe el Katy i se adresă comandantului Longliurst:

— Cunoaşte-ţi bine insulele?

— Da. Nu e prima oară când navigăm prin Caraibe. După ce vor sosi toţi oaspeţii vom călători spre Grenadine.

— Din câte-mi amintesc, acolo are prinţesa Margaret o casă de vacanţă, nu?

— Exact.

Continuară să facă o conversaţie politicoasă, Katy încercând să nu fie atentă la ce discutau Charles cu Thalia.

Petrecerea nu se termină prea repede. La scurt timp după ce începură să cineze, sosi un artist internaţional care locuia în Tobago pentru a se vindeca de o bronşită cronică.

La masă Andreas şi Arianna se aşezară în capul mesei. Lângă Andreas stăteau americanca şi Carly Martin. Lângă Carly stătea artisul, apoi Katy şi căpitanul Longhurst. Thalia stătea în faţa lui Katy, încadrată de american şi de Charles.

Astfel ea îşi putea admira în voie soţul. Oare” la ce se gândea? Oare o mai iubea? Sau lipsa ei de maturitate şi ostentaţia îl dezgustaseră complet? dacă ar mai fi iubit-o probabil că ar fi susţinut-o în momentele cele mai grele, atunci când tatăl ei fusese închis şi întreaga ei lume se prăbuşise.

N-o văzuse niciodată pe Thalia atât de exuberantă. Îl ignora cu desăvârşire pe arhitect şi-l monopolizase complet pe Charles. Noroc că masa

era ovală şi nimeni nu putea să se simtă stingher. Oricum, la un moment dat, Charles se întoarse spre femeia din stânga lui.

Katy se strădui să nu se uite prea fix la el. Altistul din Tobago o ajută mult făcând-o să râdă şi să uite pentru scurt timp de Charles. Dar la un moment dat, îi surprinse privirile. Ochii lui aveau o sclipire ciudată pe care ea nu reuşi s-o interpreteze în niciun fel. Zâmbetul ei îngheţă. Simţind că începe să se înroşească privi în farfurie cu atenţie, la crabul neînceput.

Oare o ura? Ce însemna emoţia aceea din spatele privirii enigmatice?

Cafeaua o băură pe punte, sub cerul înstelat. După ce conversă puţin cu Carly Martin, Charles se retrase ca să rezolve o problemă de rutină.

Pe Katy o tenta să se ducă în cabina ei ca să fie singură, dar nu era politicos să se retragă atât de devreme… Din fericire Arian na le sugeră să se odihnească, dacă voiau, dat fiind că avuseseră o zi lungă.

— Mâine îi vom aştepta pe ceilalţi invitaţi până mai târziu, aşa că, dacă vreţi să dormiţi mai mult, nu vă simţiţi obligate să veniţi la micul dejun, spuse ea. Ne place ca invitaţii noştri să se simtă relaxaţi şi să facă ce vor. Unora le place să se trezească la şase dimineaţa, ca să profite de razele ultraviolete, alţii dorm până la douăsprezece… Şi rugaţi stewardesele să vă aducă ce doriţi şi când doriţi. Sunt total la dispoziţia voastră.

— Zborul m-a obosit întotdeauna, spuse Thalia. Cu siguranţă nu mă voi trezi la şase

dimineaţa. Abia aştept să pun capul pe pernă. Oricum, căpitanul secund s-a retras, aşa că nu mai are rost să stau pe aici. Apropo, e un bărbat trăsnet, nu crezi? Ei, sper să nu. N-ar fi frumos să ne batem pe el.

— Se cade să flirtezi cu echipajul? întrebă Katy în şoaptă.

— Dragă mea, râse Thalia, când am făcut eu ce „se cade”? Dacă Dracoulis ar fi dorit să nu ne legăm de echipaj, n-ar fi trebuit să angajeze asemenea exemplare şi să le invite la cină.

— Poate că domnul Ormond e un bărbat însurat, sugeră Katy firav.

— L-am întrebat, este, într-adevăr. Şi eu n-am atentat niciodată la bărbaţii însuraţi.

— Dar acum ai de gând s-o faci.

— Da, dar soţia lui nu-l mai vrea. Sau poate e invers. Nu mă interesează. N-a intrat în detalii, slavă Domnului. Nimic nu mi se pare mai plictisitor decât istoria unui mariaj eşuat. Charles mi-a spus doar că e căsătorit, dar nu mai trăieşte cu soţia lui. Ce proastă trebuie să fie femeia care a lăsat un asemenea bărbat!

— Corect, zâmbi Katy întrebându-se ce faţă ar fi făcut Thalia dacă ar fi aflat că ea era proasta.

Ajunseră în faţa cabinei lui Katy şi Thalia întrebă:

— Pot să intru ca să mai bem ceva?

— Te rog.

— Dumnezeule, tablourile de pe iahtul Ista trebuie că valorează milioane! Eu am un Cezanne în cabină, îţi vine să crezi? Ăsta de la tine trebuie să fie un Zoffany.

— Mie îmi plac mai mult acuarelele, spuse Katy, uşurată că Thalia deviase subiectul de la Charles.

— Toarnă-mi nişte rom alb, te rog. Pune şi nişte apă tonică şi gheaţă.

În ciudă faptului că se declarase extrem de obosită, Thalia părea că mai avea de gând să stea la taclale încă cel puţin vreo jumătate de oră.

— Când am văzut-o prima oară pe Carly Martin stând pe şezlong, lângă piscină, spuse ea aprinzându-şi o ţigară, am crezut că e ultima achiziţie a lui Andreas. Dar i-am observat în timpul cinei şi nu par a fi amanţi.

Katy nu era fumătoare şi nu-i surâdea ideea să doarmă în miros de fum de ţigară, dar n-avea încotro.

— Poate că nu-i place să se afişeze.

— Să fie ăsta un semnal la adresa mea, ca să am grijă cum să mă comport cu Charles?

— Nu ştiu, răspunse Katy uşor agasată poate din cauza celei de-a doua ţigări pe care şi-o aprinsese Thalia.

— Sunt două feluri de abordare a situaţiei. Există bărbaţi cărora le plac femeile neajutorate. În cazul lor nu trebuie să-ţi arăţi latura pragmatică decât după ce ai pus mâna pe ei. Apoi mai există genul de bărbaţi care nu se sperie de femeile cu personalitate. Aceştia se simt flataţi atunci când o femeie se uită pofticios la ei, aidoma nouă.

— Sinceră să fiu, pe mine mă deranjează avansurile unui bărbat de care nu-mi place, spuse Katy amintindu-şi de ceilalţi bărbaţi care o

sărutaseră după ce se despărţise de Charles.

— În fine. Poate că nu sunt „dotată” precum Carly Martin, dar atrag mulţi bărbaţi. Nu cred că Charles mă va respinge dacă va simţi că mă dau la el.

— Probabil că nu, fu Katy de acord. Dar poate va apărea mâine un bărbat mai interesant.

— Poate. Voiam s-o întreb pe Arianna cine mai vine, dar am uitat. Oricum, Charles îmi ajunge deocamdată. Pe lângă el, Philip e un pămpălău. Am impresia că secundul e un devorator de femei. Tu ce părere ai?

— Cred că zece zile de croazieră sunt prea puţine ca să te implici într-o relaţie cu un bărbat al cărui stil de viaţă nu se potriveşte cu al tău. Dacă te îndrăgosteşti de el ce vei face? Tu trebuie să te întorci la Londra, la afacerile tale.

— Poate că se va îndrăgosti el de mine şi mă va urma.

— Vai, Thalia, nu fi rea. Nu poţi să-l obligi să renunţe la postul pe care probabil l-a câştigat cu greu. Oricum, nu cred c-o va face, chiar dacă se va îndrăgosti de tine. Comandantul Longhurst se va pensiona la şaizeci de ani şi secundul îi va lua locul. Domnul Ormond nu pare genul de bărbat care să-şi sacrifice viaţa profesională pentru o femeie, oricât de mult ar iubi-o.i

— Aici cred că ai dreptate. Nu pare genul acela, nu? De fapt mi se pare că e genul de mascul autoritar, care se aşteaptă ca femeia lui să renunţe la tot şi să-l urmeze. Probabil că din cauza asta a eşuat căsnicia lui. Poate că soţia lui accepta să fie dominată în pat, dar nu şi în viaţa de zi cu zi.

— Poate, cine ştie? Thalia, pic de somn. Te superi dacă te rog să mă laşi să mă culc? Abia pot să-mi mai ţin ochii deschişi.

— Arăţi obosită, spuse Thalia stingându-şi ţigara. Ne vedem mâine. Nu ştiu la cât mă voi trezi. Hai să facem cum ne-a sugerat Arianna şi să ne sculăm la ce oră avem chef. Somn uşor.

— Noapte bună.

Când rămase singură Katy aruncă mucurile de ţigară la gunoi şi spălă scrumiera care era dintr-un porţelan de Limoges, ca să scape de mirosul neplăcut de ţigări stătute. Apoi deschise hubloul, se spălă pe dinţi şi când se băgă în pat, scăpase de mirosul de fum.

Pe noptieră Katy găsi câteva cărţi pe care în mod normal le-ar fi răsfoit. Dar în seara aceea era mult prea obosită ca să mai aibă chef de citit. Voia să stea pe întuneric şi să se gândească mai bine la Charles. Încă nu se dezmeticise din şocul pe care-l avusese atunci când îl întâlnise după atâta timp.

Când stinse lumina, cabina nu fu complet întunecată. Pe hublou pătrundea lumina spectrală a lunii. Rămase cu ochii deschişi privind în tavan şi gândindu-se ce simţise oare Charles când o văzuse.

Nu-i păruse şocat, ca ea. Dar probabil că nici ea nu lăsase să se întrevadă nimic.

„Eşti sigură că nu-l mai iubeşti? „o întrebase Robert Otterway.

ta vremea aceea nu fusese sigură. Acum era. Cum dăduse cu ochii de Charles ştiuse că dragostea pentru el nu se stinsese. El încă mai era bărbatul vieţii ei.

Dumnezeule! Ce situaţie! Ea îl mai iubea pe Charles. Charles probabil că nu mai putea se sufere. Iar femeia pentru care lucra voia să-i facă avansuri. Nu avea o perspectivă prea plăcută asupra acelei croaziere.

Când se trezi în dimineaţa următoare, cabina era inundată de lumină şi pe pereţi dansau pete sclipitoare reflectate de apă. Calmul nopţii făcuse loc foşnettllui familiar al mării, pe care nu-l mai auzise de când se căsătorise cu Charles.

Charles! El nu mai făcea parte din trecutul ei. Reprezenta viitorul. Avea să-şi petreacă zece zile alături de el. Oare se vor împăca? Nu era sigură, dar trebuia să încerce.

În zece minute fu pe marginea piscinei de pe punte. Era abia şapte dimineaţa şi nimeni nu se trezise. Îşi scoase halatul de baie şi plonjă în apă. Făcu treizeci de bazine şi se hotărî să facă cincizeci, când auzi o voce:

— Bună dimineaţa, domnişoară… Brown.

Întorcând capul îl văzu pe Charles stând la capătul piscinei, cu braţele încrucişate la piept. Era îmbrăcat în uniformă, ceea ce-i conferea un aer impozant.

— Bună dimineaţa, spuse ea ieşind din piscină.

Când trecu pe lângă el, Charles făcu o scurtă plecăciune în timp ce privirile lui deveniră mai intime. Se aplecă şi luă halatul de baie.

— Daţi-mi voie, domnişoară… Brown, spuse el ţinându-i halatul şi zâmbind uşor ironic.

Katy se simţi fragilă ca un bebeluş, acceptând ca el s-o ajute.

— Păreţi o înotătoare puternică, domnişoară…4 ârown.

— Nu mă mai înţepa, Charles, spuse ea rugător. Am fost nevoită să-mi schimb numele după ce tatăl meu a fost trimis la închisoare. Presa m-ar fi sfâşiat. Poate că n-ai aflat ce-a păţit tata?

— La vremea aceea, nu. Dar am aflat mai târziu. Însă nu te mai numeai White, din câte-mi amintesc.

— După ce ne-am despărţit, spuse Katy încurcată, am renunţat la numele tău. Oricum, nu cred că ţi-ai fi dorit ca el să fie asociat cu scandalul acela. Din fericire nimeni n-a făcut legătura.

Charles voi să replice, dar se răzgândi şi spuse rece:

— Iertaţi-mă, domnişoară… Brown. Acum trebuie să mă întorc la treabă.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă grăbit de ea… Katy se aşează pe şezlong închizând ochii şi simţind că-i vine să plângă.

După câteva minute îşi reveni şi începu să se plimbe pe punte, privind spre ţărm. Acolo o găsi şi Andreas Dracoulis.

— Întotdeauna te trezeşti aşa devreme, Katy? întrebă el pe un ton profund.

— Da. Dumneavoastră?

— Eu n-am nevoie decât de patru ore de somn. Te deranjează dacă luăm micul dejun împreună?

— Cu plăcere, domnule Dracoulis.

— Andreas, te rog.

— Andreas, repetă ea cuminte.

Lui Katy nu-i venea să creadă că se află la bordul acelui iaht de lux, tutuincki-se cu un milionar manierat şi arătos.

O conduse pe o scară în ai cărei pereţi erau săpate o mulţime de firide pline de obiecte valoroase. Ieşiră pe o uşă glisantă într-un fel de balcon, de pe care se putea vedea toată puntea, inclusiv piscina. Acolo îi aştepta o masă cu tacâmuri pentru două persoane.

— În dimineaţa asta am chef de rinichi în sânge, ce spui? Îţi plac, sau preferi altceva?

— Îmi plac foarte mult.

— Şi suc de portocale?

— Da, te rog.

Andreas apăsa pe un buton şi imediat apăru un steward.

— Abia acum am observat că ai un avion la bord! exclamă Katy privind micul aparat de zbor care părea o bijuterie. Dar cum aterizaţi aici?

— E o amfibie, explică el. Are roţi, dar când amerizăm se transformă în hidroavion. Iahtul e prevăzut cu o platformă specială care-l ridică până aici. Artemis e un iaht sofisticat. Dacă, Doamne fereşte, se îmbolnăveşte cineva, avem şi un spital ambulant, cu sală de operaţii şi echipament complet.

Katy luă o gură de suc de portocale, ascultându-şi cu interes gazda, care-i povestea despre celelalte facilităţi de pe iaht. Abia după ce dădu gata un pahar îşi dădu seama că sucul ei era combinat cu şampanie.

Mai băuse aşa ceva în Spania. Se numea Buck’s Fizz şi era un apetitiv excelent, dar

niciodată nu-l băuse la micul dejun.

Andreas nu era un bărbat obsedat de afacerile lui, iar interesul pe care i-l arăta era flatant. În timp ce-şi băură cafeaua Katy îşi dădu seama că dacă n-ar fi existat Charles, probabil că s-ar fi îndrăgostit de acel grec dinamic şi inteligent. Dar o relaţie cu el ar fi distrus-o cu siguranţă.

— Deci eşti o fată de modă veche, căreia îi place să gătească şi să se ocupe de casă, spuse el după ce ea îi explică cu ce se ocupa. Aşa era şi prima mea soţie. Ei nu i-ar fi păsat dacă într-o zi am fi dat faliment. De fapt, când ne-am căsătorit, nu aveam un sfanţ. Nu pot să spun că nu i-a plăcut luxul, dar a rămas la fel de modestă cum am cunoscut-o. Banii n-au schimbat-o. Ari an na seamănă foarte mult cu ea la fizic, dar la caracter… Fiica mea are un suflet bun, dar se plictiseşte foarte repede Mi-e teamă că e cam răsfăţată.

— Nu mi se pare. Când aveam vârsta ei eram teribil de răsfăţată, dar acum m-am maturizat.

— Am impresia că viaţa ţi-a dat o lecţie dură, sau mă înşel? Ai cunoscut nefericirea…

— Da. O vreme. Mi-am pierdut tatăl în nişte împrejurări dureroase, dar asta m-a ajutat să mă maturizez şi să devin sensibilă la cei din jurul meu. Acum am trecut peste asta. Nu mai sunt nefericită. Cum aş putea fi? întrebă ea retoric, zâmbind. M-am trezit de dimineaţă pe un iaht superb, am înotat şi acum iau micul dejun cu o persoană remarcabilă.

— Iahtul, serviciile, locul… nu sunt decât

nişte accesorii ale fericirii. Asta nu e totul în viaţă.

— Dar care este esenţa?

— Două lucruri sunt importante în viaţă – cariera şi căsnicia. Nu ştiu care e pe primul loc. Ideal e să le ai pe amândouă. Eu le-am avut odată, şi m-am simţit cu adevărat împlinit.

După ce termină de băut cafeaua, întrebă:

— Ai vrea să vizitezi puntea de comandă?

— Da, vă rog.

Oare îl va revedea pe Charles?

Din nefericire nici secundul şi nici comandantul nu erau acolo. Iahtul era ancorat şi nu se cerea prezenţa lor la comandă.

Andreas cunoştea în mare parte tot echipamentul. Katy ascultă cu atenţie toate explicaţiile pe care i le dădu.

— Mi-aţi spus aseară că domnul comandant Longhurst a activat în Marina Regală, spuse ea în treacăt. Domnul Ormond unde a lucrat?

— John are în spate douăzeci de ani de experienţă. Cu Charles e altceva. Tatăl lui a participat la cel de-al doilea Război Mondial şi a murit câţiva ani după aceea. Charles a fost crescut de bunicul lui, amiralul Ormond. Lui Charles nu-i prea place să vorbească despre el însuşi, dar cred că nu şi-a dorit cu adevărat să intre în Marina Militară, totuşi a făcut-o pentru a-l satisface pe bunicul său. După ce a murit bătrânul a devenit comandantul propriei ambarcaţiuni.

— Cum a ajuns secund pe Artemis?

O clipă Katy se temu ca lui Andreas să nu i se pară suspect interesul ei. Dar era prea curioasă.

— Navigam prin Pacific. I-am remarcat

curajul când am primit un SOS de pe un iaht care luase foc. Şi-a riscat viaţa salvând un copil de la bord. Eram de faţă când focul s-a extins până la ambarcaţiunea lui. I-am adus pe amândoi la bordul lui Artemis şi le-am oferit ajutor medical. John a recunoscut imediat numele Ormond. Comandantul Longhurst fusese prieten cu bunicul lui Charles, dar se retrăsese când Charles a intrat în serviciu, aşa că nu apucaseră să se cunoască personal. Nu ne-a luat mult să ne dăm seama de abilităţile lui Charles. Este un bărbat curajos, un aventurier căruia îi place să exploreze oceanele. I-am oferit un post pe Artemis şi a acceptat imediat. De la început a făcut o impresie excelentă. Pe de altă parte, are un impact fantastic la femei. Am observat-o şi pe Thalia aseară. A pus ochii pe el, dar trebuie s-o avertizez că pe Charles nu-l interesează aventurile. E îndrăgostit de mare.

— Domnul Ormond i-a spus că e căsătorit, dar că nu trăieşte cu soţia sa.

— Poate că eşecul primei căsnicii l-a făcut aşa de reticent faţă de femei. Recunosc, se mai amuză ocazional, dar nu l-am văzut niciodată îndrăgostit cu adevărat.

— Şi Thalia e foarte ataşată de munca ei, spuse Katy evaziv.

Un steward care veni cu o tavă de argint pe care ducea o scrisoare, îi întrerupse.

— Iartă-mă, spuse Andreas după ce citi. Mi-e teamă că trebuie să te las puţin singură.

— Pot să mai rămân puţin aici?

— Te rog. Faci ce-ţi pofteşte inima. Ne vedem la prânz, spuse el zâmbind, şi plecă să-şi rezolve

afacerile. Rămasă singură, Katy se gândi la ceea ce-i spusese Andreas despre Charles. Nu era surprinsă că bunicul lui fusese amiral, nici faptele lui curajoase n-o uimiseră. Ceea ce nu înţelegea era de ce Charles renunţase la femei. Oricum, dacă ar fi aflat că se îndrăgostise de cineva, ar fi durut-o.

— Ce cauţi aici? întrebă o voce familiară dar ostilă, care o sperie teribil.

— M-a adus domnul Dracoulis, spuse ea înroşindu-se. Dar a fost chemat undeva de urgenţă şi m-a lăsat puţin singură.

— Cred că ai văzut tot ce era de văzut pe aici. Vrei să te conduc jos?

— Un minut, Charles. Trebuie să stăm de vorbă.

— Serios? De ce? întrebă el rece.

— Pentru că… vai, Charles, am fost căsătoriţi. O vreme am fost fericiţi. N-a mai rămas nimic din dragostea noastră?

— Ba da. Multă indiferenţă, spuse el batjocoritor. Domnişoară… Brown, patru ani reprezintă mult. Se spune că timpul vindecă rănile.

— Nu-mi mai spune domnişoară Brown, te rog.

— Dacă ţi-aş spune pe nume ne-am complica existenţa degeaba.

— De ce nu-mi spui Katy?

— Dacă insişti, ridică el din umeri.

— Mă urăşti, nu-i aşa? Merit, ştiu, am fost aşa de…

Înainte ca ea să poată spune „tânără şi

proastă”, Charles o întrerupse.

— Nu mai contează. Văd că ţi-ai revenit. Credeam că ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău te-a afectat material. Observ că te-ai învârtit bine. Dacă ţi-e teamă că prezenţa mea la bord ţi-ar putea afecta planurile, fii liniştită. N-o să te pun în vreo situaţie dificilă. Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască. Asta e filosofia mea.

— Planurile? Ce planuri? Nu înţeleg.

— Dacă-ţi place să faci pe naiva, treaba ta. Dar nu mă crede prost. La fel ca toate femeile care vin pe Artemis, îţi încerci norocul cu Dracoulis. Dacă ai accepta un pariu aş spune că şansele cele mai mari le are Carly Martin. Poate mă înşel. E posibil ca Dracoulis să fie indus în eroare de aerul ăsta al tău inocent, pe care ai reuşit să ţi-l păstrezi. Dacă o faci pe Carly Martin, bravo ţie. Dracoulis nu ţine o femeie mai mult de trei luni. În afară de asta, după ce se termină croaziera se va întoarce acasă, aşa că scurta noastră întâlnire va lua sfârşit.

— Cum îndrăzneşti! izbucni ea. Ce sugerezi tu nici nu-mi trece prin minte! Am venit aici pentru că m-a rugat Thalia. Arianna i-a spus că poate să vină cu un prieten, iar ea m-a ales pe mine. Şi am preferat Caraibele frigului din Londra. N-ai niciun drept să mă acuzi că m-aş da la Dracoulis. E absurd!

— Cu riscul de a te enerva şi mai mult, spuse el zâmbind cinic, aş spune că prietena ta, Thalia, n-are complexe. I-ar plăcea să mă aibă la pat. Ar trebui să-ţi alegi mai cu atenţie prietenii.

— Noaptea trecută Thalia mi-a spus că-i pari

un mascul autoritar. Câtă dreptate avea! Ai rămas acelaşi misogin pe care l-am cunoscut. Şi să nu-mi spui că în toţi aceşti patru ani nu te-ai culcat cu femei ori de câte ori s-a ivit ocazia.

— La ce te aşteptai? întrebă el înăsprindu-şi privirile. Nu te-am înşelat niciodată, dar după ce ai refuzat să mai trăieşti cu mine, nu văd ce-ar fi trebuit să fac. Să mă călugăresc?

— Atunci nu te lua de Thalia. Află că de doi ani, de când o cunosc, n-a umblat decât cu un singur bărbat.

— Oricum, e prea slabă. Nu e genul meu.

— M-aţi chemat, domnule? întrebă un steward care-şi făcu apariţia pe nesimţite.

— Da, Burdon. Te rog s-o conduci pe domnişoara Brown pe punte. Nu ştie drumul.

— Da, domnule.

Probabil că Charles apăsase pe buton fără ca ea să observe. Katy se văzu nevoită să accepte. Trecu pe lângă el spunând politicos:

— Mulţumesc, domnule Ormond.

— Pentru nimic.

— De fapt, cred că voi mai înota puţin în piscină înainte să mă retrag în cabina mea. Ştiu unde e piscina, mulţumesc.

— Cum doriţi, domnişoară, spuse stewardul făcând o scurtă plecăciune.

Avea manierele unui valet englez, dar majoritatea stewarzilor erau greci şi francezi.

La piscină tot nu venise nimeni, aşa că sări în apă şi înotă cu duşmănie încercând să-şi potolească furia. De obicei înota calm, dar acum parcă ar fi participat la un concurs. Când termină

treizeci de bazine se simţi istovită.

Apoi apăru şi Carly Martin însoţită de Arianna.

— Bună dimineaţa, spuse Carly, care purta ca în ziua precedentă doar un slip minuscul. Eşti foarte… atletică, remarcă ea.

— Nu prea cred, se mulţumi să răspundă Katy, simţindu-se uşor jignită.

În mod normal i-ar fi dat un răspuns mai usturător, dar n-avea chef să-şi facă duşmani. Discuţia cu Charles încă îi ocupa mintea. Carly Martin era un personaj nesemnificativ.

— Bună dimineaţa, spuse Katy zâmbind spre Arianna. Tatăl tău mi-a arătat echipamentele de pe iaht. Presupun că le-ai văzut şi tu, domnişoară Martin, nu? Mi se pare fascinant totul.

Carly se ungea cu ulei de paljă făcând nişte gesturi senzuale, care ar fi stârnit orice bărbat. Dar pe punte nu se aflau decât ele trei, aşa că eforturile ei erau zadarnice.

— Nu prea mă interesează partea tehnică. Mie mi-au plăcut mai mult obiectele de artă.

— Da, le-am remarcat când ne-am dus pe balcon ca să luăm micul dejun.

Îşi dădu seama imediat că o enervase pe Carly şi începu să-i pară rău. Nu era în competiţie cu ea. Începuse să se poarte ca şi cum ar fi interesat-o Andreas, ceea ce nu era adevărat. Aşa că se grăbi să clarifice situaţia.

— Tatăl tău e un bărbat cumsecade, îi spuse ea Ariannei. M-a invitat să luăm micul dejun împreună, deşi nu mă cunoaşte. Ştii, eu, până acum, n-am avut de-a face cu oameni atât de

importanţi. Mi-e teamă că l-am cam plictisit. Dar sunt mândră că voi avea ce le povesti nepoţilor.

Apoi apăru Thalia, care o întrebă pe Arianna cine trebuia să mai sosească în ziua aceea.

— Unchiul meu, Spyros, împreună cu soţia lui, Marietta, Janus Cartor, regizorul de film, împreună cu soţia sa, un francez, Alain de Noailles, Taylor şi Paulette Stevenson, un cuplu de americani, şi cam atât.

Asta însemna că la bord aveau să fie şapte femei şi cinci bărbaţi, ceea ce putea deveni plictisitor pentru Thalia. Dar cum ea deja pusese ochii pe Charles, situaţia n-o deranja deloc.

Primul sosi francezul, care avusese de rezolvat nişte afaceri în Trinidad şi fusese adus pe la mijlocul dimineţii. Arianna spusese că era bancher şi Katy speră ca Thalia să-şi îndrepte atenţia asupra lui. Dar cum sosi la bord, francezul nu se mai dezlipi de Arianna. Era clar că venise pentru ea. Ceilalţi bărbaţi erau însuraţi, aşa că Thalia rămase la prima alegere.

Restul invitaţilor sosiră pe la prânz. Katy se aşează la masă lângă Valentina, o actriţă destul de renumită, soţia lui Cartor, care era însărcinată în luna a şaptea.

— Ai de gând să renunţi la carieră după ce se va naşte copilul? întrebă Katy.

— Nu sunt prima soţie a lui Janny, răspunse Valentina, dar am de gând să fiu ultima. Foarte puţine căsnicii supravieţuiesc atunci când soţii sunt nevoiţi să stea despărţiţi vreme îndelungată. Iar lui Janny îi plac femeile.

Privirile ei se opriră speculativ asupra

decolteului generos al lui Carly. Cu toate că era însărcinată. Valentina n-avea motive să se teamă de ea. Carly părea o starletă, dar Valentina avea stil. Semăna foarte mult cu Grace Kelly, era distinsă şi avea personalitate.

— Eşti actriţă de teatru în Anglia, Katy? o întrebă mai târziu Cartor.

— Nu.

— Eşti model?

— Nu, sunt bucătăreasă. Acum mă ocup de menajul Thaliei.

— Păcat. Arăţi foarte bine şi eşti inteligentă. Nu te iroseşti?

— Mulţumesc, dar am impresia că şi soţia ta preferă să renunţe la carieră pentru familie. Nu ţi se pare că şi ea se iroseşte?

— Ai dreptate, dar nu. Sincer să fiu, nici nu-mi vine să cred ce noroc am avut cu Valentina. E frumoasă, inteligentă, talentată şi gata să renunţe la tot pentru a se dedica copilului nostru. Din nefericire femeile ca ea sunt pe cale de dispariţie.

Lui Katy îi plăcuseră întotdeauna filmele regizate de el, dar cunoscându-l ca om, începu să-l aprecieze şi mai mult. Se aşteptase ca invitaţii lui Andreas să fie aroganţi şi înfumuraţi; Dar, în afară de Carly, toţi păreau oameni cu picioarele pe pământ. De fapt, din clipa în care o vedeai, îţi dădeai seama că femeia aceea n-avea decât un singur scop – să ajungă în patul lui Andreas.

Cele trei motoare ale iahtului fură puse în mişcare de comandantul Longhurst şi secundul Ormond. După ce, ajunseră în larg, cei doi se alăturară petrecerii. Comandantul Longurst părea

cam lipsit de chef, dar Charles era în formă. Amănunt ce nu-i scăpă Thaliei, care profită de situaţie ca să-l monopolizeze.

După ce Andreas îi prezentă invitaţilor, Charles intră în vorbă cu Alain de Noailles, până apăru Thalia. Katy o auzi spunând:

— Sper să învăţ să fac schinautic în croaziera asta. Te pricepi, Charles?

— da’ nu pot spune totuşi că sunt expert.

Ba era.

— Sunt sigură că eşti modest. Vrei să mă înveţi câteva elemente de bază?

— Mi-ar face plăcere, dar doctorul echipajului, domnul Kent este un profesor mai bun, sunt convins. Încă nu l-aţi cunoscut pentru că e prins cu nişte urgenţe la ţărm. Va veni mâine şi vă va arăta şi dumneavoastră şi celor dornici să înveţe cum se schiază corect, răspunse Charles rece, dar politicos.

Katy putea să parieze că Thalia nu-şi dăduse seama că Charles încerca să scape de ea. Lui nu-i plăceau femeile slabe, spusese.

Îl privi lăsând-o pe Thalia cu buza umflată, în compania lui Alain, şi îndreptându-se spre piscină, unde se dezbrăcă expunându-şi trupul musculos, superb şi făcând un plonjeu perfect în apa calmă a piscinei. Întotdeauna îi plăcuse să-l admiie pe Charles înotând. Avea o viteză şi o graţie remarcabile.

Îl iubea, clar. Şi putea fi o soţie bună pentru el. Se simţea în stare să renunţe la toate şi să-l urmeze oriunde în lume.

Doar dacă el i-ar mai fi dat o a doua şansă.

Spyros Dracoulis şi soţia sa sosiră înainte de cină. Katy se afla în cabina ei când auzi zgomotul motorului unei bărci care se apropia de iaht. Se uită pe hublou şi văzu un bărbat grizonant, impunător, însoţit de o blondă care nu părea mai în vârstă ca Arianna.

Grecoaica sugera să poarte ceva mai special pentru cina din seara aceea. Probabil că avea o rochie specială pe care voia s-o îmbrace pentru Alain.

După ce se spălă şi-şi uscă părul, Katy se gândi cu ce să se îmbrace. Îşi luase patru rochii de seară. Una dintre rochii o purtase în luna de miere la un hotel din Valencia, unde Charlton Heston filmase în marele erou spaniol, Cidul. Rochia era din şifon verde şi n-o mai purtase niciodată de atunci. Se întrebă dacă Charles o va recunoaşte. Probabil că nu. Oricum, era mai potrivită decât pentru Ajunul Crăciunului. În seara aceea voia să poarte o rochie simplă, albă.

După ce se machie şi se îmbrăcă „se privi în oglinda dulapului şi se declară mulţumită. Cureaua albă de piele a rochiei o înlocui cu un lănţişor cu strasuri pe care-i cumpărase de la Paris. Îşi puse în picioare o pereche de sandale argintii cu barete fine, asortaţi la o poşetă-plic argintie. Se parfumă cu Rive Gauche şi ieşi din cabină îndreptându-se spre uşa Thaliei, unde bătu încet.

Lângă uşă se afla o consola pe care era o vază plină cu trandafiri proaspeţi albi. Mirosi cu nesaţ florile gândindu-se cât de norocoasă era să se afle acolo.

Uşa de alături se deschise şi apăru o femeie de vârsta a doua, îmbrăcată într-un taior bleumarin, cu o figură distinsă.

— Bună seara, domnişoară Brown, spuse aceasta zâmbind. Eu sunt madame Jourdain, menajera. Sper că vă simţiţi bine la noi. Aveţi nevoie de ceva?

— Nu, madame, mulţumesc. Totul e perfect. Ştiţi, eu sunt menajera doamnei Harcourt. Dar îndatoririle mele sunt mult mai mărunte decât ale dumneavoastră. Cred că e destul de dificil să întreţii bine un asemenea iaht. Tocmai admiram florile acestea superbe.

— Da, recunosc, e dificil. Dar am o mulţime de ajutoare bine instruite şi fac munca asta de patruzeci de ani, spuse franţuzoaica. Dacă vă interesează, v-aş putea arăta cum ne gospodărim.

— Mi-ar plăcea, mulţumesc. Dar mi-e teamă să nu vă deranjez.

Pagerul femeii sună şi aceasta se scuză:

— Îmi pare rău, trebuie să plec acum. Sunt chemată de domnul Dracoulis.

Katy mai bătu o dată la uşa Thaliei şi ea îi deschise în sfârşit. De o jumătate de oră se străduia să se machieze. Voia să arate excepţional în seara aceea, ca să-l dea gata pe Charles.

— Mâine dimineaţă trebuie să sosească domnul Kent, dragă, spuse Thalia. Poate că o să-ţi placă de el.

— Nu. Prefer să înot şi să-mi petrec timpul cu altceva. N-am nevoie de compania bărbaţilor.

— Ţi-e dor de Robert?

— Nu. Ai avut dreptate, Robert nu e pentru

mine. Trebuie să-i spun că ne vom despărţi, imediat cum ajungem acasă.

— Nu erai sigură înainte. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— M-am gândit mai bine, cred. Cu ce te îmbraci în seara asta?

Thalia se ridică de pe taburetul din faţa măsuţei de toaletă şi scoase din dulap o rochie de mătase roşie, cu corsaj. Din câte îşi amintea Katy, rochia îi venea superb Thaliei.

Aşa cum era de aşteptat, la cină veniră şi cei doi ofiţeri. Charles era încadrat de Taylor şi Alain. Arianna vorbea cu unchiul ei, aşa că Alain intră în conversaţie cu Katy.

— Am auzit că sunteţi o înotătoare redutabilă, domnişoară Brown. Şi mie îmi place să înot. Ştiţi să schiaţi şi să faceţi scufundări?

— Ştiu să schiez. Scufundări n-am făcut decât la mică, adâncime.

— Trebuie să remediem asta, spuse el zâmbind prietenos. E foarte interesant să înoţi la adâncime.

Foarte curând începură să se tutuiască. Lui Katy îi plăcu Alain şi se întrebă dacă el şi Ari an na aveau de gând să se căsătorească.

După cină se adunară în sala de jocuri, cu aer condiţionat, care avea şi o mică sală de cinema. Urmăriră un film nou american şi apoi se întoarseră pe punte unde dansară lângă piscina golită, al cărei fund se ridicase la nivelul pardoseli.

Când tatăl ei trăia, Katy participase la multe petreceri mondene, dar niciodată nu văzuse un

ring de dans mai frumos ca cel de pe Artemis.

Celelalte şase femei aveau ţinute de cocteil, purtau bijuterii veritabile şi arătau ca fluturii despre care Alain îi povestise că trăiau în Trinidad-Tobago.

Poate pentru că arăta cel mai modest, fu prima pe care Andreas o invită la dans. Grecul era un bun dansator şi nu părea ridicol, aşa cum se întâmpla cu majoritatea bărbaţilor de vârsta lui care încercau să mai pară tineri.

— Ce părere ai de Alain? întrebă el.

— Este… drăguţ, răspunse ea neştiind unde voia Andreas să ajungă. Şi cred că o iubeşte sincer pe fiica ta.

— Da. Cred că vor să-şi anunţe logodna în croaziera asta. Aş fi încântat să-l am ginere. Sper cât atrage mai mult Arianna decât banii mei.

Katy ştia ce înseamnă să fii fiica unui milionar, chiar dacă Howard White nu fusese la fel de bogat ca Andreas Dracoulis.

— Şi eu vreau să mă recăsătoresc, mărturisi el.

Katy îl privi surprinsă.

— Cu domnişoara Martin?

— Ţi se pare că ne potrivim? întrebă el îndepărtând-o uşor ca s-o privească mai bine.

— Nu chiar.

— Ai intuit bine. Nu, domnişoara Martin nu va pune mâna pe mine, cum speră. N-are de gând să renunţe la cariera ei de actriţă, aşa cum va face Valentina pentru soţul şi familia ei. Am nevoie de o soţie care să-mi nască fiul pe care mi l-am dorit dintotdeauna. Artemis a avut o naştere grea şi n-a

mai putut rămâne însărcinată. Celelalte soţii ale mele n-au fost potrivite. Acum caut o femeie care să-mi nască un moştenitor.

— Nu e bine să declari aşa ceva. S-ar putea să te asalteze admiratoarele.

— De asta am preferat să-mi petrec vacanţa pe mare, departe de lume. E mult mai uşor să scapi de ochii presei şi de tinerele căutătoare de aur.

Peste umărul lui, Katy îl observă pe Charles dansând cu Thalia.

Şi dacă ai aflat ce am de gând, Katy, te-ai afla printre amatoare?

Ea îl privi în tăcere, neştiind cum să-i refuze propunerea…

— Nu te speria, continuă el. Ştiu că multe femei mă vor mai mult pentru bani decât pentru farmecul personal.

— Nu cred că m-aş afla printre amatoare, cum spui, zise ea cu grijă.

— De ce nu? Nu-ţi plac bărbaţii scunzi? Nu te icme să-mi spui adevărul verde-n faţă. Îmi place francheţea.

— Dacă n-aş purta tocuri ai fi cu un cap mai înalt ca mine. Şi chiar dacă n-ai fi milionar, tot ai avea o mulţime de admiratoare, Andreas. Eşti un bărbat bine.

— Serios? cochetă el. Mulţumesc. De fapt, înainte să devin milionar, aveam succes la femei. Dar eram mai tânăr.

— Ai fost un bărbat fidel?

— Da. Grecoaicele serioase din generaţia mea erau virgine până se căsătoreau. Cu băieţii

era altceva. Prima oară am făcut dragoste la cincisprezece ani. Am avut norocul să dau peste nişte femei experimentate, mai în vârstă decât mine şi căsătorite. Oricum, nu mai contează asta, acum. Aş dori să aflu totuşi de ce nu te-ai căsători cu mine.

— Pentru că şi tatăl meu, deşi n-a avut averea ta, a fost milionar şi mi-am dat seama că banii n-au fost suficienţi ca să mă facă fericită. Cum ai spus azi-dimineaţă, la micul dejun, dragostea contează.

Melodia se termină şi Andreas o eliberă întrebând-o:

— Cu ce se ocupa tatăl tău?

Katy îi spuse, evitând să-i dea prea multe detalii.

— Mi-e foarte sete, zise ea încercând să încheie subiectul. Ai putea să-mi aduci o băutură rece, te rog?

— Desigur, spuse el făcând semn unui steward şi conducând-o spre un scaun, lângă Tayior. Şi Valentina Stevenson. Când începu următoarea melodie, Taylor o invită la dans.

Dacă Andreas o surprinsese în seara aceea aproape propunându-i s-o ia de nevastă, ceea ce o uimi mai tare pe Katy fu că Charles veni s-o invtte la dans, pe la sfârşitul petrecerii.

Până atunci el dansase cu toate femeile, cu excepţia Valentinei, care se dusese împreună cu soţul ei la culcare. Nici comandantul Longhurst nu rezistase până la-sfârşit. Dar Katy nu se aşteptase ca Charles s-o invite. Oricum, nimeni nu i-ar fi remarcat eventuala lipsă de politeţe.

Era ciudat să danseze în braţele bărbatului cu care avusese relaţii intime şi care acum i se părea un străin.

Dacă faţă de grec, în sandale era mai înaltă ca el, faţă de Charles era cu un cap mai mică. Pe vremuri obişnuia s-o tachineze din cauza asta. Dar acum nu mai erau aşa de apropiaţi. Abia dacă puteau purta o conversaţie banală.

— La ce oră pornim mâine? întrebă ea după câteva clipe de tăcere încordată.

— Nu prea devreme. Nu vrem să deranjăm pasagerii. Doar tu şi domnul Dracoulis vă treziţi cu noapte-n cap.

— Nu-ţi scapă nicio mişcare, nu se abţinu ea să remarce.

— Trebuie să fim vigilenţi.

— Normal. Dar sunt surprinsă că secundul apleacă urechile la bârfele stewarzilor.

— Secundul, nu. Dar căpitanul ştie tot. Şi acesta îi mai scapă câteva informaţii şi secundului. Când patul proprietarului pare ameninţat de o nouă cucerire, tot echipajul ştie. Apropo, ştiai că patul în care doarme Andreas a aparţinut ultimului doge al Veneţiei? De fapt, îl vei vedea înainte de Crăciun, adăugă el zâmbind sarcastic.

Katy nu se lăsă atinsă de vorbele lui răutăcioase.

— Mai bine ai paria pe domnişoara Martin.

— Şi în caz că te interesează, domnul Dracoulis, care ştie să judece corect oamenii, şi-a format o altă părere decât tine despre morala mea. De fapt, chiar m-a avertizat – şi mi-a spus s-o informez şi pe Thalia – să avem grijă cu tine. Dar,

oricum, ştiam cu cine am de-a face.

— Ce naiba vrei să spui? îşi pierdu el cumpătul.

— Un ofiţer gentleman nu seduce femei în timpul serviciului. Din mine ai făcut o femeie cinstită, dar…

— N-a fost prea greu să te seduc, o înţepă el. Crezi că Dracoulis va întâmpina dificultăţi? Nu prea cred.

— N-ai niciun drept să-mi vorbeşti aşa, Charles! se răsti ea, fără să mai ţină cont de cei din jur. La nouăsprezece ani eram „doar o fată foarte îndrăgostită. Asta nu-ţi dă dreptul să mă consideri o femeie uşoară.

— Majoritatea femeilor devin uşoare în preajma lui Dracoulis, replică el calm.

— Poate, dar eu nu voi fi una dintre ele.

— Încă n-ai avut ocazia să afli.

Supărată, Katy se luptă să se desprindă din braţele lui. Dar Char-les era încântat de reacţia ei şi o strânse şi mai tare. O clipă Katy se zbătu neputincioasă, dar apoi cedă, simţind cum i se topeşte rezistenţa. Începu să tremure amintindu-şi de reacţiile senzuale pe care reuşea întotdeauna să i le stârnească.

— Te rog, Charles, nu… şopti ea pierdută.

— Pe vremuri îţi plăcea, îi murmură el în ureche.

— Pe vremuri mă iubeai. Acum se pare că mă urăşti şi mă dispreţuieşti.

Melodia se termină, dar Charles n-o eliberă din strânsoarea dulce a braţelor lui puternice. Atunci Katy îşi dădu seama că dacă n-o mai iubea,

încă se mai simţea atras fizic de ea. Se trezi înroşindu-se ca o copiliţă lipsită de experienţă, aşa cum fusese atunci când îl cunoscuse.

— Mulţumesc, spuse el eliberând-o în cele din urmă şi conducând-o politicos la locul ei.

Marietta Dracoulis veni să discute cu ea. Era mult mai tânără decât bărbatul ei, dar nu era chiar de vârsta Ariannei. Părea aşa din cauza figurii copilăroase şi a părului blond. Trebuia să aibă în jur de treizeci şi cinci; patruzeci de ani, cu vreo cincisprezece ani mai tânără decât Spyros.

Un sfert de oră mai târziu familia Stevenson se retrase, oferindu-i lui Katy ocazia să evadeze. Ca de obicei, Katy dormea vara complet goală, dar îşi luase cu ea o pijama.

Înainte să se urce în pat îşi scoase periuţele de la urechi, cadoul de nuntă pe care i-l făcuse Charles. Colierul delicat, asortat nici nu-l mai simţea, pentru că-l purta zi şi noapte, devenind aproape parte din ea. La fel devenise parte din ea şi verigheta pe care, după despărţirea de Charles, o pusese deoparte. Inel de logodnă nu avea, pentru că ea şi Charles nu fuseseră niciodată logodiţi. Dragostea dintre ei fusese atât de puternică şi fulgerătoare încât nu mai ţinuseră cont de tradiţie.

În cea de-a dona seară la bordul iahtului Aftemis, deţii se simţea la fel de obosită ca-n prima seară, Katy se hotărî să: „citească puţin înainte de culcare.

Îşi trase cearşaful până sub bărbie, şi începu să răsfoiască Una cu marea de Naomi James. Era vorba despre o tânără din Noua Zeelandă care îşi

cunoscuse dragostea pe mare.

Amintindu-şi de primele luni ale căsniciei sale cu Charles, Katy era curioasă să afle ce-i făcuse pe cei doi tineri căsătoriţi din roman să se despartă în cele din urmă.

Deşi o interesa subiectul, abia reuşea să se concentreze asupra rândurilor. Se gândea la Charles. Cum să-l convingă că n-o interesa Andreas?

După douăzeci de minute, spre stupoarea ei, uşa se deschise şi în prag apăru Charles.

— Ce vrei? întrebă ea speriată.

— Ce crezi că vreau, Katy?

Charles nu obişnuia să bea alcool, dar acum părea ameţit. Când avusese timp să se îmbete?

— N-nu ştiu, se bâlbâi ea.

— Mai devreme m-ai întrebat dacă a mai rămas ceva între noi, iar eu ţi-am spus că multă indiferenţă. Ei bine, te-am minţit. A mai rămas ceva. Te doresc.

— Charles, e târziu…

— Eşti emoţionată, draga mea? întrebă el ironic. Niciodată n-ai fost timidă cu mine. Nici măcar atunci când te-am sedus pentru prima oară.

Katy îl văzu întorcându-se o clipă cu spatele la ea şi crezu că va pleca. Dar el încuie uşa cu cheia. Sunetul acela îi dădu fiori de-a lungul şirei spinării. Charles se aşează pe scaunul pe care stătuse Thalia cu o noapte înainte, când îi mărturisise cât de atrasă se simţea de el.

— Din câte-mi amintesc erai foarte dornică să înveţi ce înseamnă dragostea, spuse el apropiindu-se de patul ei. Pun pariu că acum mă vei învăţa tu

câteva lucruri noi.

Se aşeză pe marginea patului şi-i luă cartea din mâini punând-o pe noptieră. Apoi întinse mâna spre capătul cearşafului pe care Katy îl ţinea strâns sub bărbie.

— Nu trebuie să fii sfioasă cu mine, Katy. Sunt soţul tău, îţi aminteşti? Şi chiar dacă n-aş fi, sânii tăi nu-mi sunt străini. Şi mi-edordeei.

— Te rog, Charles, şopti ea. Pleacă…

— Nu, spuse el calm.

— Eşti ameţit.

— Nu, sunt cât se poate de treaz.

— Nu vei face dragoste cu mine! spuse Katy tăios.

— Crezi că nu? zâmbi el cu ochi nemiloşi. O să fac ce vreau cu tine… draga mea doamnă Ormond.

Capitolul 3

— Charles, nu! Ai dreptate! exclamă ea tremurând, în semn de răspuns Charles se aplecă şi o sărută dur pe gură; La început ea – şi ţinu buzele strânse încercând să ignore plăcerea pe care i-o provoca gura lui atât de cunoscută şi de dragă.

Mâinile lui erau deja în jurul ei căutându-i pielea. Braţele ei subţiri încercau zadarnic să-l îndepărteze. Dacă ar fi fost vorba de un străin care ar fi încercat s-o violeze, probabil că l-ar fi sfâşiat. Dar cum putea să-l muşte şi să-l zgârie pe bărbatul care îi oferise atâta plăcere?

Îi simţi gura îndulcindu-şi apăsarea şi

renunţă să-l mai lovească cu pumnii. Încet, începu să-i accepte îmbrăţişarea. Îi dădu voie s-o dezvelească, ţinându-şi ochii închişi şi savurând plăcerea momentului.

Aşa simţise şi prima oară când făcuseră dragoste. Pe vremea aceea nu bea vin. Atunci băuse doar o Cola, aşa că nu putea da vina pe ameţeală, ca să-şi justifice trăirile Fusese pentru prima oară când se simţise iubită cu adevărat. Howard White îi dăruise totul cu excepţia afecţiunii. Katy fusese un copil avid de dragoste.

Acum, în timp ce Charles o săruta mângâindu-i pielea înfierbântată, Katy i se predă necondiţionat. Ca şi prima oară, voia să i se dăruiască complet, dar raţiunea îi şoptea firav să se oprească.

Prima oară motivul fusese virginitatea. Acum, deşi era soţia lui, îi era teamă că el n-o mai dorea decât fizic.

În timp ce Charles îi redescoperea fiecară părticică a trupului, Katy se cutremură de plăcere şi indecizie. Trecuse atât de mult timp de când nu mai trăise senzaţiile pe care i le stârneau gura şi atingerile lui. Oare trebuia să-l oprească? Putea să-l oprească?

În adâncul sufletului ştia că da. La început el o forţase să-i cedeze, dar acum n-o mai poseda cu aceeaşi încăpăţânare.

— Oh, nu, nu, şopti ea în timp ce el trasa cărări de sărutări fierbinţi spre interiorul coapselor ei.

Ignorând-o, Charles îşi continuă explorarea. Şi poate că ar fi făcut-o să ţipe de dorinţă dacă

cineva n-ar fi bătut uşor la uşă.

Charles îşi ridică atent capul.

— Trebuie să fie Thalia, şopti Katy agitat.

Deodată Charles sări din pat, îşi puse chipiul pe cap şi se ascunse în baie încuind uşa în urma lui.

Ştiind că uşa de la intrarea în cabină este suficient de izolată fonic încât nimeni, să n-audă de pe hol ce se petrece înăuntru, Katy îşi aranja calm cearşaful sub bărbie, întrebându-se de cât timp se năpustise Charles peste ea. De cinci, zece minute? Pierduse noţiunea timpului.

Pulsul însă nu i se potolise. Avea pielea încă încinsă de dorinţă. Spera ca Thalia să nu observe vreo schimbare. Dacă afla că Charles fusese acolo – Dumnezeule, nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Probabil că era în stare s-o concedieze.

Katy făcuse cunoştinţă cu furia Thaliei în doi ani de când o cunoştea. Bine, niciodată nu se înfuriase pe ea, dar nici nu-şi dorea aşa ceva.

Poate că ar fi trebuit să-i spună de la început cine era Charles. Dar acum era prea târziu s-o facă.

Thalia, dacă ea era la uşă, renunţă să mai bată. Probabil îşi închipuise că adormise. Dacă câteva minute Charles ieşi din baie, cu o expresie mult diferită de cea cu care intrase. Părea acrit, aşa cum fusese în ultimele luni ale căsniciei lor.

— O să fiu la piscină la răsărit. Ne întâlnim acolo, spuse el, şi ieşi fără să-i ureze somn uşor.

O lăsă singură, zbătându-se între dorinţă şi neputinţă. Oare mai aveau vreo speranţă de reconciliere?

Cinci minute după ce soarele răsări din mare, Katy, îmbrăcată în halat de baie, se apropie de piscină, unde o aştepta Charles.

Deşi avea picioarele goale, el o simţise apropiindu-se şi se întorsese cu faţa la ea.

— Bună dimineaţa, spuse ea liniştit sprijinindu-se de balustrada lustruită şi privind în jos, la marea limpede şi calmă.

El se apropie primejdios de mult şi spuse:

— Bună dimineaţa. N-am de gând să-mi cer iertare pentru noaptea trecută. Dimpotrivă. În ciuda impresiei pe care ţi-a făcut-o Dracoulis, eu încerc să păstrez relaţiile cât mai distante cu femeile. Dar sunt un bărbat normal, cu nevoi, şi nu pot să renunţ complet la ele. Din nefericire ai apărut în preajma mea după o abstinenţă îndelungată. A fost o greşeală să dansez cu tine. Şi spunându-ţi astea, îţi garantez că nu se va mai repeta. Întotdeauna ai avut un efect aproape hipnotic asupra mea.

— Şi tu asupra mea, şopti ea timid. Măcar îruprivinţa laturii sexuale, mariajul nostru a fost un succes.

— Dar numai în privinţa asta, spuse el rece. Nici chiar o relaţie sexuală perfectă nu poate salva o căsnicie.

— Dar nu ne-a legat doar asta, Charles. Am avut o mulţime de pasiuni comune – cărţile, muzica, marea. Dacă gândeam mai matur…

— Femeile frumoase sunt foarte rar soţii bune. Şi dacă sunt foarte frumoase preferă să nu se căsătorească niciodată.

Katy îşi dădu seama deodată că Arianna o

prezentase lui Charles ca prietena Thaliei. Probabil că el nu ştia cât de mult se schimbase. Dacă ar fi aflat cu ce se ocupa, poate şi-ar fi schimbat părerea.

Tocmai era pe cale să-i spună, când el continuă:

— Aş vrea să ştii că imediat ce am aflat de întâmplarea nefericită cu tatăl tău, şi asta s-a întâmplat după câteva luni bune, pentru că eram în Pacific, m. – am străduit să te găsesc că să te ajut, dacă aveai nevoie de mine.

— Serios? Mă bucur să aflu asta, Charles. În timpul procesului m-a durut că nu m-ai căutat. Am crezut că mă eviţi ca să nu te compromiţi. Ştiu că niciodată nu ţi-a plăcut de tata.

— Mi-am dat seama de la început că activităţile lui nu sunt tocmai cinstite. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care n-am acceptat slujba pe care mi-a oferit-o. Îţi dai seama că şi eu aş fi ajuns la închisoare dacă nu-mi ascultam instinctul.

— Asta nu mi-ai spus niciodată.

— Te-ai fi înfuriat pe mine, nu m-ai fi crezut şi m-ai fi acuzat că încerc să te îndepărtez de el din cine ştie ce alte motive ascunse. N-avea sens să-ţi ponegresc tatăl fără să am vreo dovadă.

— Cred că ai dreptate. Dar asta s-a întâmplat de mult. Ce sens are să mai fim supăraţi unul pe celălalt, Charles?

— Cred că ai dreptate, spuse el după câteva momente de gândire. Putem încerca să ne purtăm civilizat.

— Nu crezi că ar meriţa să încercăm… din

nou?

Glumeşti! râse el scurt.

— Ţi se pare amuzant?

— Nici amuzant dar nici serios. Cred că ceea ce s-a întâmplat astă-noapte ţi-a întunecat judecata. Mă doreşti ca amant, nu ca soţ, asta e clar. Dacă am petrece câteva nopţi împreună ţi-ai da seama că am dreptate. Recunosc, suntem puternic atraşi sexual unul de celălalt. Nu că mi-ar displăcea să ţnă împac cu tine. Da, de ce nu? Nevoile nesatisfăcute îmi dau dureri de cap şi nu-mi dau voie să mă concentrez asupra muncii. Dacă ne dorim reciproc, să ne avem. Ce ne costă? Sigur, Dracoulis s-ar putea să nu fie chiar aşa de încântat. Şi nu putem s-o facem pe ascuns. Ştii bine cât de mult bârfeşte personalul. Iar Dracoulis e primul informat.

Katy revăzu sclipirea aceea din ochii lui, cu care năvălise peste ea în cabină noaptea trecută. Charles încercă s-o mângâie pe obraz, dar ea se smuci furioasă.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Ţi-am mai spus că nu mă interesează Dracoulis! Ce naiba te face să crezi că în patru ani am devenit o femeie uşoară, care se vinde oricui pentru bani?

— Nu mă lua de prost, Katy, Ştiu că bunurile tatălui tău au fost confiscate de autorităţi. N-ai fost niciodată o femeie care să-şi dorească o carieră. Cum ai ajuns pe iahtul ăsta, apropo?

— Ştiu că n-o să mă crezi niciodată dacă o să-ţi spun că tu eşti primul şi ultimul bărbat cu care m-am culcat vreodată, spuse ea amar.

— Ai dreptate, n-o să te cred. Dar îmi

amintesc foarte bine noaptea în care m-am strecurat pe fereastră în casa tatălui tău, în dormitorul tău, şi m-ai primit foarte natural. Nicio femeie cu sânge fierbinte ca al tău n-ar rezista fără un bărbat mai mult de o lună.

— Vai! exclamă ea dându-şi seama cât de puţin o cunoştea bărbatul pe care-l iubea şi pe care-l aşteptase atâta, timp. Nu credeam că mă vrei doar pentru sex. Eram sigură că mă iubeşti. Iar dragostea o poţi aştepta o viaţă întreagă, spuse ea cu voce spartă.

— Katy! şopti el înfrigurat luând-o de umeri şi scuturând-o.

— Lasă-mă-n pace! exclamă ea smulgându-se umilită din strânsoare. Ai dreptate, am fost o proastă să cred că între noi a fost ceva special. Poate că ai dreptate când spui că aveam nevoie de un bărbat şi am confundat sexul cu dragostea. Întotdeauna am fost dornică la pat. Dar să nu încerci să te mai apropii vreodată de uşa dormitorului meu, Charles, pentru că o vei găsi încuiată. Dacă vrei, mă poţi găsi în patul dogelui!

Spunând acestea, Katy se răsuci pe călcâie şi porni întins spre cabina ei, unde se aruncă pe pat şi începu să-şi plângă durerea. Dumnezeule, dacă l-ar fi lăsat pe Charles să facă dragoste cu ea ar fi fost şi mai rău!

Mai târziu, după ce nu mai avu nicio lacrimă, începu să se gândească la nefericirea ei. Se afla în mijlocul unor necunoscuţi care făceau parte dintr-o altă lume decât a ei; şi pe deasupra îl mai avea în coaste şi pe fostul soţ, rare după ce că n-o dorea, era vânat de şefa ei. Cât să mai suporte?

Ori, cum, nu putea să zacă în pat toată croaziera. Ar fi fost nepoliticos şi n-ar fi ştiut cum să se justifice în faţa Thaliei. Aşa că se ridică din pat, făcu un duş fierbinte, apoi unul rece, se machie cu grijă şi-şi puse o pereche de ochelari.

— Te-ai trezit târziu în dimineaţa asta, remarcă Thalia întâmpinând-o zâmbitoare când Katy se apropie de piscină. Am bătut la uşa ta noaptea trecută. Dar cred că te culcaseşi.

— Îmi pare rău. Era ceva important?

— Nu; voiam să stăm la taclale.

— Cred că aerosolii mă trag la somn, spuse Katy întorcându-se; spre, Arianna care se pregătea să-i prezinte un tânăr drăguţ.

— e (este David Kent, spuse grecoaica, doctorul nostru. Katybrown.

Bărbatul avea o figură destul de comună, dar plăcută, ochii albaştri şi părul roşcat-închis. Era aproape la fel de înalt ca şi Charles.

Charles, care din fericire nu se mai afla printre invitaţi la ora aceea. Cu siguranţă era la cârmă, pentru că acum iahtul se pusese în mişcare.

Katy fu dezamăgită să constate că Thalia nu părea deloc interesată de noul-venit. Oricum, îi cunoştea gusturile şi David chiar n-avea nicio şansă în faţa lui Charles.

— Doctorul pare drăguţ, nu crezi? încercă apele Katy.

— Da, spuse Thalia aşa cum se aşteptase şi ea, dar nu e genul meu. Niciodată nu mi-au plăcut bărbaţii pistruiaţi.

În după-amiaza, aceea madame Jourdain îi

arătă lui Katy bucătăria în care se pregăteau meniurile de pe iaht, călcătoria, spălătoria, depozitele şi debaralele ambarcaţiunii.

Iahtul era utilat ca un hotel de cinci stele. Avea rezerve impresionante de săpun scump şi alte produse de toaletă, lenjerie fină, prosoape, chiar şi hârtie de scrisori.

Madame Jourdain o prezentă pe Katy tuturor stewarzilor şi bucătarului şef, un francez renumit în restaurantele de lux din Paris.

Apoi madame Jourdain o invită în salonul ei privat unde o servi cu ceai şi prăjiturele şi-i povesti viaţa ei. Era văduvă de ani de zile şi avea de gând să se pensioneze anul următor.

Tocmai îi povestea ce avea de gând să facă la pensie, când cineva bătu la uşă.

— Intră, spuse madame.

Katy nu se aşteptase să dea cu ochii tocmai de Charles, aşa că nu reuşi să-şi ascundă surpriza când îl văzu.

Şi el fu la fel de surprins s-o vadă acolo.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse el repede. Revin mai târziu.

— Nu, nu, intră, te rog. Nu ne deranjezi. Te invit la un ceai. Ştiţi, îi explică ea lui Katy, uneori, eu şi domnul Ormond jucăm şah… Apoi, către Charles: I-am arătat domnişoarei Brown cu ce mă ocup şi l-am urmărit pe Mariot pregătind faimosul lui meringue pe care-l va servi diseară, la cină. E fascinant. Are o viteză şi o precizie… L-ai văzut vreodată?

— Nu, recunoscu Charles.

— Şi din câte-mi amintesc nici nu-ţi prea plac

dulciurile. Eu sunt topită după ele. Dar s-ar putea să-ţi placă ce găteşte domnişoara Brown. Specialităţile dumneaei sunt supele. Am aflat că a luat un premiu şi pentru un Cordon Bleu.

— Serios? făcu el ridicând sceptic o sprânceană.

— Ia loc, te rog, Charles. Eşti atât de înalt încât parcă îmi stai în cap.

— Nu, spuse el, nu vă mai deranjez. Revin mai târziu.

— E un bărbat atât de drăguţ, spuse madame după, ce el plecă. Dar se pare că nu-i prea place compania femeilor. Cu mine e altceva. Eu sunt bătrână…

— Vai, cum puteţi spune aşa ceva? Arătaţi foarte bine.

— Mulţumesc.

— Dar domnul Dracoulis mi-a spus despre domnul Ormond că e foarte rău cu femeile.

— Depinde de femeie. Cu cele serioase este foarte manierat. Dar de obicei evită compania femeilor prea tinere. Am înţeles că a avut un mariaj nefericit şi asta l-a transformat într-un misogin. Într-un fel îl înţeleg. Oricum, chiar dacă ar fi fost căsătorit n-ar fi putut să-şi ia soţia la bord. Căpitanul Longhurst a fost singurul căruia domnul Dracoulis i-a permis să-şi aducă soţia în croaziere. Din nefericire, biata doamnă Longhurst a murit acum câţiva ani…

În seara aceea, la cină, Katy purta o bluză şi o fustă de culoarea piersicii. Putea să parieze că Charles credea că ţinuta ei costase o avere. El n-avea de unde să ştie că i-o dăruise Thalia.

Acum nu se mai vedea că plânsese şi ea începu să regrete că-l lăsase pe Charles să-şi piardă cumpătul.

Andreas nu-şi făcu apariţia toată ziua. Când se alătură oaspeţilor la băutura dinaintea cinei se scuză explicându-le că avusese de rezolvat nişte neînţelegeri.

Niciodată invitaţii nu şedeau la masă lângă aceiaşi vecini, în ideea de a nu se forma grupuri, astfel ca unii să nu se simtă neglijaţi. Katy observă că în seara aceea fusese aşezată între Janus şi Charles. La începutul cinei Katy discută cu regizorul de film şi Charles cu Marietta.

Inevitabil, şi ei doi intrară în vorbă. Charles deschise discuţia cu o remarcă:

— Chiar ai învăţat să găteşti, sau încercai s-o impresionezi pe madame jourdain?

— De ce aş face aşa ceva?

— Nu-mi dau seama, dar nu pot să mi te închipui pregătind mai mult de o supă la plic.

— Ultima oară când ne-am întâlnit probabil că nici tu nu te pricepeai să conduci un iaht de asemenea dimensiuni.

— E adevărat, toată viaţa înveţi câte ceva nou. Dar eu, practic, am progresat în domeniul meu. Tu ce legătură aveai cu Cordon Bleu-ul?

— Viaţa e plin? de surprize. Uite, de exemplu madame mi-a spus despre tine că eşti foarte manierat cu femeile.

Pentru prima oară de când îl revăzuse după cei patru ani lungi, Katy observă în ochii lui o sclipire de amuzament.

— Tu ai minţit-o? întrebă Charles.

— Nu, răspunse Katy serios. Aşa cum mi-ai spus şi tu ieri, asta mi-ar fi complicat viaţa.

— Şi pe cine îţi exersezi arta culinară? Pe prietenii tăi?

— Pe angajatoarea mea. Îmi câştig propriii mei bani din asta.

— Dar câştigi foarte bine, observ. Sărbătorile de iarnă ţi le petreci la bordul iahtului unui multimilionar.

— Şefa mea m-a invitat în croaziera asta. Văd că tot nu mă

1 crezi. Ce-ar fi s-o întrebi personal, după cină?

— Dar pentru cine lucrezi?

— Pentru Thalia. Şi află că cinele de dimensiunea acesteia, cu un meniu asemănător cu cel care ne-a fost servit în seara asta, sunt floare la ureche pentru mine. Incredibil, nu?

Janus tocmai terminase de discutat cu vecinul din dreapta, aşa că ea profită de situaţie şi-i întoarse spatele lui Charles. Până la sfârşitul cinei nu mai discută cu el. Probabil că avea să-i pună o mulţime de întrebări. Dar ei nu-i păsa. Voia să-l lase să fiarbă în suc propriu.

Bucătarul şef aduse personal pe o măsuţă cu rotile delicioasa prăjitură la al cărei proces de pregătire asistase Katy. Acum era decorată cu multă frişcă, fructe proaspete tăiate artistic şi alune.

Ea observă că Charles nu se atinse de desert. Ştia că nu-i plăceau dulciurile. La sfârşitul mesei, stewarzii trecură pe la invitaţi cu tăvi pline cu brânzeturi selecţionate şi fructe. Ea alese B/eu

d’Auvergne, iar el, ca de obicei, Cametnbert.

Katy îşi aminti cât de bine se simţea cu Charles pe vremea când mâncau doar ei doi la bordul ambarcaţiunii lui, la apusul soarelui, după ce făceau dragoste, doar nişte salam, ceapă şi roşii. Nu trăiau în lux, dar cât de fericiţi erau! Uneori mai cumpărau brânză şi vin de la supermarket, dar atunci era o adevărată sărbătoare. După aceea leneveau până noaptea târziu, făceau iarăşi dragoste, mai înotau o dată în mare, apoi adormeau fericiţi unul în braţele celuilalt.

Oare Charles. Îşi amintea clipele acelea? Regreta acele vremuri?

După cină vizionară un film şi, mai târziu, dansară. Acum iahtul era ancorat lângă o insulă mică, nelocuită. La miezul nopţii gazda le sugeră invitaţilor să facă o baie în mare. Toată lumea, inclusiv Valentina, se schimbară în costume de baie. Foarte curând ajunseră la mal şi băură şampanie pe plaja cu nisip cald şi fin. Majoritatea rămase pe plajă, în şezlongurile aduse de stewarzi. Katy preferă să intre în mare.

Înotă până departe, făcu pluta, admiră luna reflectată în oglinda calmă a apei, şi apoi se întoarse cu faţa spre mal, privind la cei de pe plajă, care făcuseră un foc de tabără. Se distanţase destul de mult de ei, nu mai auzea ce vorbeau, ci doar râsetele lor acoperite de foşnetul valurilor mici care se spărgeau la mal.

Observă pe cineva înotând destul de aproape de ea. Era Charles.

— Am fost trimis să te aduc înapoi, spuse el.

Gazda ta nu ştie că eşti mai în siguranţă în apă decât pe uscat.

— Bine, se supuse ea începând să înoate spre ţărm.

— Am întrebat-o pe Thalia, aşa cum mi-ai sugerat, şi ea mi-a confirmat că eşti o bucătăreasă excelentă.

— N-aş fi-putut niciodată să lucrez într-un birou. Ar trebui să ai mai multă încredere în mine, Charles. De ce am ales arta culinară? Din cauza remarcilor tale sarcastice pe care nu uitai să le faci ori de câte ori intram în bucătărie. Am vrut să-ţi dovedesc că pot face un lucru dacă vreau, şi-l pot face perfect. Poate dacă o să ti eci vreodată prin Londra, o să ai ocazia să deguşti preparatele mele. Te asigur că-s delicioase.

— Probabil.

— Unde locuieşti acum, când nu lucrezi pe Artemis?

— În majoritatea timpului la Fontainebleau.

— De ce tocmai acolo?

— Una dintre mătuşile mele s-a căsătorit cu un francez. Acolo locuieşte. Soţul ei a murit şi n-are copii; aşa că-mi lasă casa mie. E închiriată, dar am un mic apartament la ultimul etaj. Întotdeauna mi-a plăcut Franţa.

Înotară în tăcere. Mai aveau ceva de străbătut până la ţărm. Când Katy atinse nisipul cu picioarele, se ridică şi începu să meargă încet prin apă.

— Charles… spuse ea ezitant, îmi pare rău pentru ce ţi-am zis azi-dimineaţa. Dar mă înfuriasem şi…

— Ai spus multe lucruri. La ce te referi?

— La patul dogelui. N-aş dormi niciodată în el. Dar m-am înfuriat pentru că m-ai judecat greşit.

— Dar ai vorbit serios când ai spus că uşa dormitorului tău va rămâne încuiată pentru mine?

— Da… da, pentru că ar fi prea dureros să întreţinem o relaţie bazată doar pe atracţie sexuală. Fie că mă crezi sau nu, n-am întreţinut niciodată asemenea relaţii şi n-am de gând să încep acum.

Chiar şi atunci când îi spunea acele cuvinte, Katy era conştientă de apropierea trupului lui bine clădit.

— Ce te-a reţinut s-o faci? Eşti o fată frumoasă şi nu văd rostul…

— Poate dacă n-aş fi fost căsătorită… Doar dacă te-ai răzgândit şi vrei să divorţăm legal…

— Ai un motiv anume pentru care ţi-ai dori actele de divorţ? Charles o privi din cap până-n picioare, studiind-o cu atenţie. Katy purta un bikini minuscul, de culoarea pielii. Sutienul era format din două trunghiuri de material care se legau la spate şi pe după gât cu două şireturi subţiri.

— În lumina asta, îmbrăcată în costumul ăsta de baie, parcă ai fi goală, spuse el răguşit.

Katy îşi dădu seama că Charles o dorea la fel de mult cum îl dorea ea. Dacă ar fi fost singuri probabil că l-ar fi lăsat s-o ia în braţe fără niciun cuvânt şi s-o ducă pe nisip să facă dragoste cu ea pe malul mării până în zori.

— Dacă am fi fost singuri… începu el citindu-i

gândurile.

— Dar nu suntem, răspunse ea grăbit. Şi ar trebui să ne alăturăm invitaţilor ca să nu ridicăm suspiciuni.

Se gândea la Thalia. Spera să nu-i fi văzut stând atâta de vorbă. Nu se mai uită la el şi porni întins spre locul în care-şi lăsase prosopul. După ce se uscă/ se uită după Charles. Observă că intrase din nou în mare şi înota ca şi cum ar fi fost urmărit de un rechin. Parcă încerca să scape de ea.

La întoarcerea pe punte, îi aşteptau boluri cu supă fierbinte şi câteva gustări pentru cei ce voiau să mai petreacă. Katy era frântă fizic şi psihic. Trebuia neapărat să se culce.

Andreas o opri din drum şi o întrebă:

— Vrei să iei micul dejun împreună cu mine, mâine dimineaţă?

— Nu cred că voi reuşi să mă trezesc atât de devreme ca tine. Trebuie să dorm opt ore.

— Atunci altă dată.

— Da.

Era ora două noaptea când se sui în pat, după ce făcu un duş şi-şi spălă părul. Poate că data viitoare era bine să poarte şi ea cască de baie, la fel ca ceilalţi. Niciodată nu-i plăcuse să poarte cască atunci când înota în mare. Şi cel mai mult îi plăcea să înoate goală. Poate într-o noapte va pune ceasul s-o trezească atunci când nimeni nu mai era treaz, ca să-şi satisfacă dorinţa.

Deşi bănuia că Charles nu-şi va repeta vizita, ca măsură de prevedere Katy încuie totuşi uşa cu cheia. Şi bine făcu, pentru că la scurt timp după

ce stinse lumina auzi pe cineva încercând clanţa. Inima îi tresări speriată. Dumnezeule, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi uitat să încuie uşa?

Da, ce s-ar fi întâmplat? Nu asta îşi dorea? Nu dorea să încerce să-şi repare căsnicia? Da, dar nu aşa. Abia aştepta să se întoarcă la Londra ca s-o termine definitiv cu Robert. N-avea sens să se mai mintă. Îl iubea pe Charles. Dar nu-l va lăsa să facă dragoste cu ea până nu va fi convinsă că o iubeşte. Acum n-o ura. Dar nici n-o iubea. A doua zi, înainte de dejun, Katy nu fu surprinsă când Thalia veni la ea în cabină ca să stea de vorbă cu ea.

— Ce ai discutat aseară-cu Charles înainte să ieşiţi din mare? Păreaţi foarte aprinşi.

— Mi-a povestit despre casa lui din Franţa, pe care i-a lăsat-o o mătuşă. E la Fontainebleau. Tu ai fost vreodată acolo? Am auzit că e un orăşel mic, dar foarte vizitat de turişi datorită castelului.

Katy încercă să pară detaşată, sperând ca Thalia să nu-şi dea seama de nimic.

— Despre soţia lui nu ţi-a povestit?

— De ce mi-ar fi povestit despre ea?

— Nu ştiu. Inspiri încredere. Am observat că, în general, oamenii ţi se confesează.

— Da, în majoritatea cazurilor e vorba de spălătorese şi vânzătoare. Dar un căpitan secund n-ar face-o niciodată.

— Ştii de ce te întreb? spuse Thalia aprinzându-şi o ţigară. Pentru că văd că n-ajung nicăieri cu el. Şi nu-mi dau seama pentru cine se păstrează. Căpitanul e prea bătrân, Andreas prea Scund, doctorul e pistruiat, Alain e al Ariannei,

aşa că nu-mi rămâne decât Charles.

— Îmi pare rău că m-ai luat pe mine în croazieră. Ar fi trebuit să vii cu Philip.

— M-am săturat de el, ţi-am mai spus. Şi pe altcineva n-aveam pe cine să aduc. Eram sigură că voi găsi pe cineva interesant aici.

— De ce nu-ţi place Andreas?

— Îmi plac bărbaţii înalţi. Dar se pare că n-am succes la ei.

Katy ar fi preferat să schimbe subiectul, dar Thalia era evident interesată să n-o facă. Aşa că încercă să-i aducă alte argumente.

— Am stat de vorbă ieri cu madame Jourdain. La un moment dat a intrat Charles peste noi şi a părut foarte încurcat când m-a văzut. Nu ştia cum să iasă mai repede. Atunci madame mi-a spus că secundul obişnuia să se implice în relaţii cu pasagerele, dar prefera femeile uşoare. Cu cele serioase abia dacă stă de vorbă.

— Şi tu mă vezi pe mine femeie serioasă? izbucni Thalia în râs. Am veşti bune pentru el. Poate ar fi bine să fiu mai explicită, spuse ea ridicându-se în picioare. Ne vedem la masă.

O lăsă pe Katy cu un sentiment de nelinişte. Ridică receptorul telefonului şi când îi răspunse o voce de bărbat, ceru cu secundul.

— Imediat, doamnă, i se răspunse.

Deşi nu-şi spusese numele, probabil că operatorul văzuse din ce cameră se făcuse apelul.

— Alo? spuse Charles.

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse Katy, dar trebuie neapărat să discut ceva cu tine. În particular.

— Sigur. Să vin la dumneavoastră în cabină?

Erau ascultaţi.

— Nu. Se poate să vin eu la tine?

După ce îi explică unde se afla cabina lui, Katy spuse:

— Vin în cinci minute.

Reuşi să ajungă până la cabina lui fără s-o observe nimeni. Spera doar ca operatorul să fie discret. Charles nu era acolo.

Cabina lui nu era la fel de mare ca a ei, dar era confortabilă şi frumos decorată. Pe rafturile de lângă pat observă cărţile preferate ale lui Charles şi câteva antichităţi valoroase.

Când începu să se întrebe dacă nu făcuse o prostie venind, Charles intră, îşi scoase şapca, şi înainte ca ea să înceapă să-i explice motivele pentru care îl căutase, el o luă ferm în braţe şi o sărută.

Dacă ar fi fost prima oară când ar fi încercat s-o sărute de când se reîntâlniseră, Katy ar fi încercat să i se opună. Dar şi cu o seară înainte el o excitase, aşa că simţurile ei erau încă în alertă. El o strivi doar de pieptul lui şi ea îi răspunse ea şi cum ar fi reluat totul din punctul în care o lăsase în prima seară, atunci când dăduse buzna peste ea, în dormitor.

Înainte să-şi dea seama ce, se petrece cu ea, Katy îl încercui cu braţele şi-şi lipi gura de a lui.

El o sărută cuşete, dându-i capul pe spate, şi apoi o îndepărtă uşor întrebând-o cu un zâmbet ghiduş:

— N-ai putut să mai aştepţi până după dejun, ca să nu ni se remarce absenta?

— Charles… spuse ea rugător, n-am venit aici pentru asta. Te rog, opreşte-te.

— Poftim? Dumnezeule… gemu el frustrat strângând pumnii. Atunci pentru ce ai venit?

— Să-ţi cer sfatul, să mă ajuţi. În primul rând vreau să te rog să nu mai vii la mine în cabină, aşa cum presupun că ai încercat să faci astă-noapte.

Katy ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-i spună: „Oh, dragostea mea, strânge-mă în braţe. Ia-mă, sunt a ta”. Dar îl privi în tăcere aşteptând un răspuns de la el.

Când Charles vorbi, tonul lui era caustic.

— Da, presupui corect. Nu ştiu ce-mi faci. Am cunoscut femei la fel de frumoase ca tine, care n-au avut niciun efect asupra mea. Tu eşti pentru mine ca un drog… ca un afrodiziac. M-am căsătorit cu tine deşi îmi dădeam seama că fac o mare prostie. Dar nu m-am putut controla. Şi dacă era vorba doar de nevoie sexuală m-aş fi putut mulţumi cu prietena ta, Thalia Harcourt. Dar e mai mult decât atât. Te vreau pe tine.

— Temporar. Mă doreşti în patul tău, nu şi în viaţa ta.

— În viaţa mea n-are loc nicio femeie. Îmi iubesc slujba şi n-am de gând să renunţ la ea. Ţi-am spus, te doresc mult, şi cu fiecare zi mă abţin din ce în ce mai greu. Dar tu nu vei sta lângă mine o veşnicie. Croaziera se termină şi tu trebuie să te întorci la Londra. Iar eu te voi scoate din viaţa mea înainte ca tu să mă părăseşti din nou, la fel cum am reuşit s-o fac prima oară. E greu, dar nu imposibil. În ciuda protestelor tale îmi dau seama că mă doreşti la fel de mult cât te doresc şi eu, aşa

că s-ar putea să fac într-un fel să ajung în patul tău.

— Nu se poate, Charles, spuse ea scuturând din cap. Dacă ai fi putut să-mi faci loc în viaţa ta te-aş fi făcut mai fericit decât acum patru ani. Pentru mine sexul e legat de dragoste şi dragostea de ataşament total. Îţi doresc trupul, mintea şi sufletul tău. Nu mă mulţumesc cu mai puţin. Aşa că e imposibil să fac ce-mi ceri.

— Poate că da, poate că nu, spuse el şi-şi privi ceasul. Se apropie ora dejunului. Ce sfat voiai să-mi ceri?

— Ştiu că poate-ţi va fi greu să crezi, dar am motive serioase să bănuiesc faptul că Thalia consideră că nu-i acorzi atenţie pentru că o respecţi prea mult.

— Nu e, vorba de asta. Nici dacă n-ai fi venit împreună cu ea nu i-aş fi făcut avansuri. Ţi-am spus, nu e genul meu.

— Ştiu, dar tu eşti genul ei: Ştiu că trebuia să-i spun de la început că eşti fostul meu soţ, dar acum e prea târziu. Deja a pus ochii pe tine. Dacă te-ar fi văzut încercând uşa cabinei mele puteam rămâne fără slujbă. Şi, la fel ca tine, îmi place ceea ce fac şi n-am de gând să renunţ la munca mea.

— În primul rând nu sunt fostul tău soţ. În al doilea rând, ce-mi ceri? Să-i fac avansuri Thaliei ca să-ţi păstrezi tu slujba?

— Doamne fereşte, nu! Dar îţi cer să fii mai atent, ca Thalia să nu suspecteze că ar fi ceva între noi. Şi…

Katy fu întreruptă de o uşoară bătaie în uşă,

urmată de apariţia doctorului Kent.

— Charles, crezi că... Oh, mă scuzaţi, se fâstâci el văzând-o pe Katy. Eşti ocupat.

— Doamne, ce va bănui? făcu Katy neliniştită după ce doctorul ieşi grăbit.

— Orice va bănui va ţine pentru el. David e mai discret decât un preot, spuse Charles calm. Oricum, nu ne-a prins în flagrant delict. Ai o figură destul de răvăşită, dar arăţi mai decent decât domnişoara Martin.

— Trebuie să mă duc la masă, spuse1 Katy netezindu-şi hainele. Îmi pare rău că te-am deranjat, Charles.

— Şi mie. Aş fi renunţat bucuros la dejun dacă aş fi ştiut că am vreo şansă la tine.

Ziua următoare era Ajunul Crăciunului. Deşi era puţin ciudat, petrecură toată ziua făcând schi nautic.

Crăciunul trecut Thalia şi Philip închiriaseră o vilă în Cotswolds şi Katy pregătise cina festivă pentru ei şi încă şase prieteni. Cu doi ani în urmă petrecuse Crăciunul cu colegii de la agenţia de catering.

Pe vremea când trăia tatăl ei, obişnuia să-şi petreacă sărbătorile de iarnă în staţiuni montane de lux austriece sau elveţiene. Cu toate astea, întotdeauna simţise că-i lipseşte ceva. Niciodată nu petrecuse un Crăciun perfect. Poate doar pe vremea când trăia mama ei. Îmbrăcându-se pentru cina din seara aceea, rememoră Crăciunurile trecute, şi se trezi visând la cele ce aveau să vină.

Se vedea la casa lui Charles din Fontainebleau, într-o cameră de zi enormă,

luminată, în mijlocul unei familii fericite, cu copii, împodobind bradul. Se vedea la treizeci şi cinci de ani alături de un bărbat viril, matur, cu părul uşor grizonant pe la tâmple, pregătind cina de Crăciun. Acel bărbat era Charles, care ajunsese căpitanul iahtului Artemis.

Se trezi din vis aproape plângând de neputinţă. Probabil că şi aşa i-ar fi dus dorul lui Charles, dar ar fi fost consolată de copiii lor. Şi ar fi întreţinut casa pentru familia lor fericită. Toate ar fi avut un sens.

Trebuia să înceteze. Îşi făcea iluzii deşarte; Sau poate că nu. Charles încă o mai considera soţia lui. Iar cu o seară înainte, când îl întrebase dacă acceptă un divorţ legal, el nu-i dăduse un răspuns concret, ci o întrebase dacă are un motiv special ca să şi-l dorească.

După ce termină cu machiajul, Katy deschise dulapul şi alese să poarte în seara aceea rochia pe care o purtase la Valencia, în luna de miere.

Apoi chemă o stewardesă care veni prompt, şi o rugă s-o ajute să-şi prindă şirul de năsturaşi de la spate, îmbrăcaţi în material.

— Vai, ce rochie deosebită aveţi, domnişoară Brown!

— Mulţumesc. Nu e nouă, dar îmi place mult.

— Acesta e avantajul rochiilor bine făcute – nu se demodează niciodată. Am. cunoscut doamne care purtau haine croite de casele Dior sau Chanel, achiziţionate cu zeci de ani în urmă. Anul tecut am avut o invitată la bord, care avea o rochie de catifea neagra croită pe bie, cu bretele încrustate cu cristale Swarovsky. Am aflat că o

cumpărase la o licitaţie. Ştiţi, când fusese croită? în anii douăzeci.

Serios? Atunci nu trebuie să-mi fac probleme că port o rochie care are patru ani.

— Vai, dar deloc, domnişoară. Am terminat.

— Mulţumesc pentru ajutor. O s-o rog pe domnişoara Harcourt să mă ajute să mă dezbrac. Nu vreau să te mai deranjez. O să stau până mai târziu în noaptea asta.

— Vai, dar nu se poate. Nu ezitaţi să ne chemaţi, indiferent de oră.

Katy intră în salon şi constată că venise prima. Se învârti prin încăpere privindu-se în oglinzile veneţiene de pe pereţi, în seara aceea nu-şi prinsese părul în coc, ci preferase să-l lase liber, pe spate. Fizic, nu se schimbase prea mult în ultimii patru ani. Dar trebuia să-l convingă într-un fel pe Charles cât de mult îşi schimbase caracterul.

Mai avea, o săptămână la dispoziţie. Charles aflase că învăţase să gătească, dar asta nu era suficient. Trebuia să ia taurul de coarne. Avea o soluţie. Să se mai ducă încă o dată la el în cabină şi să aibă cu el o discuţie cât se poate de serioasă.

Capitolul 4

— Bună seara.

Katy se răsuci şi îl văzu pe doctorul Kent. Nu-l simţise intrând Covorul gros de pe podea îi atenuase zgomotul paşilor. În seara aceea purta o uniformă albă cu nasturi metalici aurii.

— Bună seara, răspunse ea zâmbitoare.

— Unde aţi devenit expertă în schiul nautic?

— Cu mult timp în urmă, în Spania. Obişnuiam să-mi petrec vacanţele de vară acolo.

— Împreună cu familia?

— Da, cu tatăl meu. Dar el s-a stins din viaţă.

— Îmi pare rău. Eu n-am fost niciodată în partea estică a Mediteranei. Când m-am angajat pe Artemis, iahtul făcea croaziere între Corfu şi Monaco. Dar Charles cunoaşte bine Spania.

— Se poate. Dumneavoastră unde aţi învăţat să schiaţi?

Înainte ca el să-i răspundă îşi făcu apariţia familia Stevenson. Apoi veni un steward care îi servi cu şampanie.

Toţi invitaţii apărură înaintea lui Charles, care veni ultimul.

Era îmbrăcat în uniforma cu emblema brodată pe buzunar, închis la nasturi până sub bărbia puternică, pătrată. El părea a fi adevăratul căpitan al iahtului.

Spre dezamăgirea ei, Katy nu-i prinse prima-reacţie când o văzuse. Tocmai discuta cu cineva când el sosise şi se amestecaşe printre invitaţi salutându-i ceremonios.

La cină şezu în capătul celălalt al mesei faţă de ea. Când îl privi el n-o observă, fiind prins într-o discuţie cu vecinul lui.

Mai târziu, dansând cu Andreas, acesta spuse:

— Te-am urmărit schiind astăzi. Eşti foarte bună. La fel cămine. Mâine aş vrea să le oferim un spectacol pe cinste celorlalţi invitaţi. Ce spui?

— Dacă vrei, spuse ea ridicând din umeri.

Dar mi-e teamă să nu fiu prea obosită mâine seară. E Crăciunul şi probabil că voi avea stomacul greu de la masa festivă.

— Vom mânca ceva uşor. Majoritatea invitaţilor mei de anul ăsta sunt englezi şi americani, aşa că am comandat bucătarului ceva în tradiţia lor. Apropo, tu eşti credincioasă?

— Nu sunt habotnică, dar nici atee.

— Sigur, când voi avea copii îi voi boteza şi la voi face un Crăciun tradiţional creştin.

Am văzut în Elveţia tot felul de statuete reprezentând scena de la Bethleem. Sunt adorabile şi copiii au nevoie de aşa ceva. Cred că trebuie să le dau copiilor mei un exemplu de bunătate şi frumuseţe înainte să se confrunte cu laturile urâte şi rele ale vieţii.

— Îţi plac copiii? îţi doreşti o familie numeroasă?

— Da, răspunse ea amintindu-şi de fantezia pe care o avusese în ziua aceea. Trei băieţi şi trei fete.

— Ai idei de modă veche. Majoritatea femeilor nu-şi doresc mai mult de doi copii.

— E posibil să n-am niciunul, speculă ea.

— De ce te îndoieşti?

— N-nu ştiu, se bâlbâi ea. Mă gândeam că poate… în fine…

Râsul lui răsună puternic, făcând capetele să se întoarcă spre ei. Katy o observă pe Carly privindu-i curioasă şi întrebându-se probabil ce-i spusese lui Andreas de-l făcuse să râdă.

— Crezi că nu-ţi vei găsi un soţ? Draga mea Katy, nu cred că există bărbat necăsătorit pe

iahtul ăsta care să nu fie încântat de ideea de a-ţi face copii. Cum pot fi fetele frumoase atât de naive? Sincer, n-am cunoscut niciodată o femeie ca tine, atât de inconştientă de frumuseţea ei.

— N-am niciun motiv să cred că aş putea atrage un bărbat să mă ia de soţie doar pentru că aş arăta bine, cum spui. Frumuseţea nu-i suficientă. Mai e nevoie şi de inteligenţă, de diplomaţie, loialitate, caracter… cred.

— Şi te îndoieşti că le-ai avea?

— Poate că le am, dar acum câţiva ani nu mă puteam lăuda cu aşa ceva.

— Aşa sunt tinerii… E scuzabil.

— Eşti tolerant.

— Trebuie, spuse el serios.

O jumătate de oră mai târziu Charles se apropie de ea şi o invită la dans.

— Dar ai spus că nu vei mai face greşeala asta, îi aminti ea.

El îi ignoră remarca şi după câteva clipe spuse:

— Cred că te-am mai văzut în rochia asta.

— Ai spirit de observaţie. Face parte din trusoul meu – trei bikini, rochia asta şi o cămaşă de noapte…

— Cât ai băut în seara asta? întrebă el privind-o atent.

— Nu ştiu, de ce? îţi par ameţită? Cred că am „voie să fiu puţin frivolă în Ajunul Crăciunului, nu crezi?

— Ba da, dar cred că nu e bine să te joci cu focul.

— Tu mi-ai cerut să dansez cu tine, Charles.

— Ar fi părut ciudat dacă n-aş fi făcut-o.

— Ăsta e singurul motiv?

— De ce te-ai îmbrăcat în rochia asta? întrebă el ocolind răspunsul.

— Pentru că îmi place foarte mult. Mai mult decât rochia albastră în care m-am căsătorit. Ştii, femeilor le place să păstreze tot felul de amintiri din ziua nunţii, chiar dacă nu se termină totul aşa cum au visat.

— De obicei, cu ocazii festive, îţi prindeai părul în coc. Doar în seara aceea, în luna de miere, când ai purtat pentru prima oară rochia asta, ţi-ai lăsat părul liber. Arăţi la fel ca atunci. Şi cred că ai făcut-o special. De asta-ţi spun că te joci cu focul. Dă-mi voie să te avertizez din nou – nu sunt genul de bărbat care să se lase şantajat sentimental.

Katy ştia prea bine lucrul acesta. De câteva ori în cursul acelei seri îi trecuse prin minte că unicul mod prin care se mai putea apropia într-un fel de Charles era cel fizic. Poate aşa reuşea să înfiripeze ceva între ei.

— M-am schimbat, Charles, răspunse ea. Poate la exterior arăt la fel ca acum patru ani, dar sunt o persoană complet diferită de puştoaica pe care ai cunoscut-o. Când eşti bogat nu-ţi dai seama cine ţi-e prieten adevărat. Abia când duci o viaţă de lipsuri, când eşti nevoit să lupţi pentru traiul zilnic şi te loveşti cu capul de pragul de sus începi să te trezeşti la realitate şi să-ţi construieşti un sistem de valori sănătos. Am învăţat asta la un an după ce tata a fost judecat. Într-un an m-am schimbat mai mult decât în zece.

— Cred că ai trecut prin clipe dificile, spuse el privind-o cu blândeţe.

— Charles, noaptea trecută m-ai întrebat dacă am un motiv special pentru care-mi, doresc libertatea. Răspunsul este nu. Dar ai fi pregătit să mi-o dai?

— Depinde cu cine ai dori să te căsătoreşti.

— Faptul că ai fost soţul meu îţi dă dreptul să-mi impui viitorul? întrebă ea privindu-l adânc în ochi.

— Poate că nu, dar mi-ar părea rău să te văd repetând aceeaşi greşeală.

— Acum nu simt că prima oară aş fi făcut o greşeală. Ştiu că tu aşa crezi, dar te înşeli.

O clipă, fără să mai ţină cont de cei din jur, îşi lipi şoldurile de ale lui şi îl privi cu buzele uşor desfăcute, provocator. Nu se simţea vinovată că încerca să-l ademenească. Era pregătită să i se dăruiască pentru a-l recâştiga.

— Nu te-ai schimbat prea mult, Katy, spuse el strângând din dinţi nervos. Tot ca tine vrei să fie. Data trecută voiai să mă desparţi de modul meu de viaţă pentru că nu-ţi convenea.

Acum încerci din nou acelaşi lucru. Dar nu vei reuşi să obţii nimic astfel. Slujba e foarte importantă pentru mine, trebuia să ştii lucrul ăsta până acum. Niciun bărbat adevărat n-ar renunţa la cariera lui pentru o femeie. Poate că sună demodat, dar nu cred în feminism.

— Sunt de acord cu tine, răspunse ea. Nici n-aş visa să-ţi cer una ca asta. Şi mai ştiu că nu mă poţi lua la bord cu tine în timpul călătoriilor. Dar eu aş putea renunţa la slujba de la Thalia ca să

găsesc alta în Franţa, la Fontainebleau.

— Ştii când am trecut ultima oară pe acasă? întrebă el râzând. Acum opt luni. Ce fel de căsnicie am avea?

— Aş putea să te aştept cuminte până i-ai lua locul comandantului Longhurst.

— Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Şi nu te văd eu stând cuminte acasă şi aşteptându-ţi luni de zile soţul plecat pe mare. De fapt nici nu te-aş condamna. Viaţa femeilor de marinari e foarte grea.

— M-am descurcat singură, fără dragoste, patru ani. Opt luni nu înseamnă nimic în comparaţie cu asta.

— Poate că nu te-ai culcat cu niciun bărbat în aceşti patru ani, dar nu-mi spune că n-ai cinat cu niciunul.

— Ba da, dar nu s-a întâmplat de prea multe ori.

— Dacă ai fi fost soţia mea, deşi cu numele eşti, n-aş tolera aşa ceva. Nu cred în prieteniile platonice dintre bărbaţi şi femei. Nu, n-aş avea încredere în tine.

— Charles, te-aş aştepta fericită, fără să mă întâlnesc cu nimeni. Oricum, în primii ani aş fi ocupată cu copiii. Tu nu-ţi doreşti copii, Charles?

Uitând de Thalia şi de toată lumea din jur, Katy se lipi şi mai mult de el.

— Katy, pentru Dumnezeu, te-am avertizat!

— Şi eu ţi-am ignorat avertismentele. Ai de gând să mă pedepseşti? îl tachină ea.

Melodia se termină şi Charles o îndepărtă ferm.

— Da, şi n-o să-ţi placă, spuse el printre dinţi.

— S-ar putea să-mi placă foarte mult, spuse ea încet privind-o pe Thalia care se uita la ea ciudat.

În mod normal şi-ar fi făcut griji din cauza asta, dar acum, ştiind că are o şansă cu Charles, nu-i mai păsa de nimic.

Restul serii trecu foarte greu. Katy se gândi cum va reacţiona Charles când ea se va duce la el în cabină pentru a-şi primi „pedeapsa”. Ştia că nu era supărat pe ea şi că abia aştepta să facă dragoste.

Dar pe la sfârşitul petrecerii, la ora unu şi jumătate, o lumină puternică urmată de un tunet asurzitor îi trezi pe toţi din amorţeală, speriindu-i de moarte.

— Dumnezeule! ţipă Paulette. Ce s-a întâmplat?

— A fost o explozie pe un iaht, spuse Charles ridicându-se în picioare şi privind în depărtare.

În dimineaţa aceea observaseră un iaht de dimensiuni mici ancorând la o jumătate de milă mai la sud de Artemis. Acum ambarcaţiunea luase foc.

— Dumnezeule, sunt oameni acolo, murmură îngrozit Janus. Să sperăm că au avut prezenţa de spirit să sară peste bord.

Doctorul Kent împreună cu Charles dispărură rapid.

— Da, spuse Andreas, să sperăm. O să-i ajutăm noi.

— Ce tragedie, să rămâi fără casă, oftă Carly.

— Bunurile materiale nu contează, spuse

Katy. Viaţa unui om e mai importantă.

Trei bărci cu motor de pe Artemis porniră rapid spre locul dezastrului. În lumina puternică a lunii Katy observă că Charles conducea prima barcă.

— Auziţi? întrebă Janus ciulind urechea şi făcându-i peceilalţi atenţi.

Un ţipăt de femeie răzbătea până la ei acoperind, motoarele bărcilor.

— Doamne, de ce nu sar peste bord? întrebă Andreas frământându-şi mâinile. Ar putea avea loc o nouă explozie. Probabil că iahtul e închiriat şi pasagerii sunt turişti fără experienţă. Poate că nu ştiu să înoate…

— Secundul nostru îi va salva, încercă Taylor Stevenson să-i calmeze pe invitaţi. Noi nu-i ştim decât latura socială, dar sunt convins să experienţa lui profesională îşi va spune cuvântul.

— Da, e un ofiţer excelent, spuse Andreas. Rapid, eficient, cu sânge rece. Face faţă oricăror situaţii limită.

— Sper că oamenii tăi nu vor urca la bord, spuse Katy neliniştită. Cum ai spus, e posibil să mai aibă loc o explozie.

— Pe Artemis e imposibil să se întâmple asemenea catastrofe, spuse Andreas interpretându-i greşit îngrijorarea. Avem sisteme sofisticate de prevenire a exploziilor şi focului. Nu spun că e imposibil să apară un mic incendiu, dar asta numai din cauza unei ţigări aprinse…

Katy nu răspunse nimic. Nu se temea pentru viaţa ei ci doar pentru cea a secundului. Îşi aminti de povestea lui Andreas despre Charles, când

acesta îşi riscase viaţa ca să salveze un copil de pe o ambarcaţiune care luase foc. Cu siguranţă că şi acum era în stare să rişte orice ca s-o salveze pe femeia aceea care ţipa.

Trăise patru ani departe de el, iar acum, când îl regăsise şi exista o şansă ca să se împace cu el, n-ar fi supravieţuit dacă el ar fi păţit ceva.

— Eşti teribil de speriată, draga mea, spuse Andreas privind-o îngrijorat. N-ai mai trăit asemenea experienţe?

— Nu, niciodată. Îmi pare rău de bieţii oameni. Tocmai în Ajunul Crăciunului…

— Au avut noroc că suntem aproape, spuse Janus. Sunt convins că doctorul Kent le va acorda primul ajutor dacă va fi nevoie. Val, iubito, du-te la culcare, e târziu. Şi fii liniştită. Totul se va termina cu bine.

— Şi tu ar trebui să te duci să te culci, spuse Andreas întorcându-se spre Katy, n-are sens să te oboseşti. Oricum, nu stă în puterea ta să-i ajuţi pe oamenii aceia. Dacă nu poţi să dormi cheamă stewardesa să-ţi dea un calmant.

— Da, spuse Taylor, nu ajută pe nimeni dacă stăm treji. Hai mai bine să eliberăm puntea. N-o să avem o privelişte prea plăcută.

După ce-şi urară noapte bună oaspeţii începură să se împrăştie spre cabinele lor.

— Erai cam încordată mai devreme, remarcă Thalia câteva minute mai târziu, ajutând-o pe Katy să-şi descheie nasturii rochiei.

Thalia băuse cam mult în seara aceea. Lui Katy nu-i plăcea să bea. Un pahar de vin îi ajungea. În seara aceea încercase să scape de

stres bând mai multe pahare de şampanie ca de obicei.

— Ce te face să crezi asta?

— Te-am observat. Tu nu obişnuieşti să bei. În seara asta ţi-ai făcut de cap, dar nu te-ai înveselit prea tare.

— Şi de ce ţi s-a părut că sunt încordată?

— Am văzut că te-ai atârnat mai mult decât era decent de Charles, când aţi dansat. Pe Carly aş fi înţeles-o, dar tu…

Uitase de privirile pe care i le aruncase Thalia după ce terminase de dansat cu Charles. Explozia de pe iaht o zăpăcise complet.

— Doamne, ai dreptate. Cred că am băut cam mult, spuse Katy încercând să adopte o atitudine nepăsătoare. Ei, ce mai contează? Presupun că secundul e obişnuit ca femeile să se agaţe de el în timpul dansului. Poate chiar mai rău decât am făcut-o eu. Nu cred că mi-a interpretat greşit atitudinea.

— De acum încolo o să fiu mai atentă la tine, spuse Thalia încercând să pară că glumeşte.

— Foarte bine, râse Katy încordat.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

După ce Thalia plecă, Katy nu se băgă în pat. Nu putea să doarmă din cauza grijilor. Oare prietena ei chiar credea că băuse cam mult în seara aceea, sau îşi dăduse seama că între ei era ceva?

Somnifere nu luase în viaţa ei şi n-avea de gând să înceapă atunci. Trebuia să fie sigură că Charles scăpa teafăr. Şi ce păţiseră oare pasagerii

de pe iahtul care explodase?

Se îmbrăcă într-o pereche de blugi şi un tricou şi porni spre punte. Acum cunoştea bine iahtul şi făcu în aşa fel încât nu se întâlni cu nimeni pe drum.

Prin perdeaua de fum gros Katy văzu apropiindu-se o barcă plină de oameni. Nu era condusă de Charles. Când victimele păşiră la bordul iahtului, două stewardese şi un steward le luară în primire. Toţi cei şase pasageri erau americani de vârsta a doua – trei femei şi trei bărbaţi, probabil căsătoriţi. Deşi erau vizibil şocaţi, nu păreau afectaţi fizic.

Următoarea barcă se întoarse cu nişte tineri care erau probabil membrii echipajului. O tânără leşinase.

Mult timp după aceea se întoarse şi cea de-a treia barcă, spre uşurarea lui Katy, căreia în momentul când îl văzu pe Charles la fel de demn şi stăpân pe sine, îi veni inima la loc.

— Niciun rănit, domnule Ormond? întrebă comandantul Longhurst.

— Avem două victime cu arsuri minore. Oricum, am reuşit să izolăm incendiul, dar iahtul e serios afectat. Necesită reparaţii complete.

— Du-te şi fă un duş, am eu grijă de restul.

— Da, spuse Charle’s privindu-şi uniforma murdară şi zâmbind, m-am cam şifonat.

Katy se întoarse uşurată în cabina ei. N-o observase nimeni. O îngrijora faptul că Charles părea că abia acum se simţea în elementul lui. Aventura îl incita mai mult decât o petrecere liniştită.

Oricum, planurile lui Katy căzuseră. Probabil că Charles va face un duş şi se va culca. Era prea târziu ca să mai aibă chef de dragoste. Probabil că se simţea epuizat şi voia să doarmă. Dar şi mâine era o zi.

A doua zi de dimineaţă fu trezită de motorul unui avion care decola. Mai târziu află că pasagerii fuseseră duşi în siguranţă în Barbados de unde aveau să se întoarcă la casele lor, mai devreme decât plănuiseră, dar teferi.

— Sunt o persoană ospitalieră, îi spuse Andreas, dar sunt convinsă că prezenţa lor ne-ar fi scăzut moralul. Probabil că nu ne-ar fi povestit decât momentele de coşmar prin care au trecut. Viaţa e prea scurtă ca să mai suferi şi pentru alţii. Am rezervat camere la hotel, în Barbados, pentru toţi. Îşi vor petrece Crăciunul în insule, oricum. Deşi cred că abia aşteaptă să ajungă acasă şi să dea declaraţii presei. Păreau genul acela de oameni.

După dejun, Katy împreună cu Andreas şi David făcură schi, nauti (fâmpresionând invitaţii. Mai târziu se duseră pe plaja de pe insulă care acum, în lumina Soarelui tropical, îşi arăta adevărata spelndoare.

Ca de obicei Katy preferă să înoate în larg. Făcu scufundări urmărind prin apa limpede peştii exotici şi minunăţiile subacvatice. Când ieşi la suprafaţă, simţi o mână posesivă pe umăr. Se întoarse crezând că e Andreas.

— Oh, bună, spuse ea surprinsă, văzându-l pe Charles.

— Credeai că o să scapi după ce ai flirtat

aseară cu mine pe ringul de dans? întreba el încet.

— Nu crezi că exagerezi?

Erau departe de plajă şi nimeni nu-i putea vedea. Charles se apăsă pe umerii ei şi Katy încercă să scape.

— Nu mă băga cu capul la fund, te rog.

— Crezi că am uitat că nu-ţi place?

— Dar ce încerci să-mi faci? întrebă ea speriată.

— Ce voiam să fac de astă-noapte, înainte să se ivească inci – dentul acela.

— Nu se poate! exclamă ea îngrozită. Ne vede lumea.

— N-au cum să vadă ce facem noi sub apă.

Charles îi cuprinse sânii în palme, privind-o amuzat.

— Charles, nu… spuse ea rugător.

— Înainte îţi plăcea să-ţi fac asta, o tachină el.

— Nu aşa, în public, protestă ea. Bestie… cum poţi să…?

— Nu te speria, spuse el desfăcându-i şireturile slipului, dacă se duce la fund voi face pe domnul şi mă voi scufunda după el.

Katy ar fi vrut să se împotrivească, dar îi era teamă să nu atragă şi mai mult atenţia asupra lor.

— Aşa, să nu te lupţi cu mine… şopti el insinuant.

Katy strânse din dinţi încercând să rămână pasivă ţi distantă în timp ce mâinile lui o mângâiau provocator pe sub apă. Dar atingerile lui erau din ce în ce mai senzuale şi ea încercă să-l respingă.

— N-o să ţi-o iert niciodată, Charles, spuse ea gemând de plăcere.

Deodată el o eliberă. Pieptul lui nu se mai strivea de al ei, palmele lui nu-i mai explorau trupul, respiraţia lui nu-i mai mângâia faţa.

— Acum poate îţi dai şi tu seama ce simte un bărbat atunci când o femeie îl amăgeşte.

Când Kafy se dezmetici îl văzu pe Charles la câteva zeci de metri distanţă, înotând în forţă. De data asta el deţinuse controlul. Nu fusese ca prima oară, când venise peste ea în cabină, noaptea. Acum d fusese cel care o respinsese. Şi o făcuse special.

Katy îşi legă şireturile costumului de baie şi începu să înoate, aparent calmă, spre plajă. Îşi dădu seama că nimeni nu remarcase întâlnirea lor din larg.

Dar când se aşeză pe şezlong şi începu să se şteargă cu un prosop, Carly veni lângă ea şi spuse din vârful buzelor:

— N-am văzut eu bine, sau Charles era acela care s-a dus după tine, în larg?

— Ai văzut bine, răspunse Katy sec.

— Ciudat, făcu ea privind-o din spatele ochelarilor de soare.

Katy simţi că se înroşeşte. Din păcate nu-i putea citi expresia ochilor, dar tonul cu care-i vorbise era destul de grăitor. Carly se îndepărtă agale.

Noroc cu doctorul Kent care veni lângă ea şi o întrebă:

— Nu vrei să vii cu mine să explorăm insula, Katy?

vBa da, spuse ea bucuroasă să scape de Carly.

În timp ce se îndepărta împreună cu doctorul, o auzi pe aceasta spunându-i Thaliei:

— Ce femeie fatală prietena ta! Toţi bărbaţii flirtează cu ea.

— Te deranjează mizeriile astea? întrebă David care auzise remarca. Nu le lua în seamă. Cred că domnişoara Martin e geloasă pe tine că ai eclipsat-o.

— Nu mă deranjează, atâta timp cât nu-i bagă prostii Thaliei încap.

— Se poate să-i reuşească, pentru că Charles, de care îi place Thaliei, se pare că e mai interesat de persoana ta.

— Nu cred că personalul de pe iaht ar încerca să flirteze cu pasagerii, spuse Katy dorind să pară indiferentă.

— De obicei, nu. Iar secundul e căsătorit. Ştiai?

— Da, dar am înţeles că trăieşte separat de soţia lui.

— Am impresia că secundul chiar şi-ar dori să se împace cu soţia lui.

— Serios?

Spera ca doctorul să nu bănuiască felul relaţiei ei cu Charles, mai ales după ce dăduse peste ei în cabina lui.

— Da, mi-am dat seama imediat cum am ajuns la bord. De obicei Charles e foarte relaxat. Cred că în timpul absenţei mele s-a întâmplat ceva important, pentru că acum mi se pare că e preocupat de ceva. Poate că a primit o scrisoare

de la fosta soţie.

— Nu ţi se confesează?

— Nu, niciodată. E foarte discret. Dar pun pariu că soţia lui e o femeie foarte specială, dacă a reuşit să-i capteze atenţia.

— Poate că a părut specială la început. La urma urmei n-a reuşit să-l păstreze, nu?

— Poate că a fost vina lui. E un navigator bun, dar nu ştiu ce fel de soţ e.

— Nu a fost vina lui, cu siguranţă.

— O cunoşti? întrebă doctorul oprindu-se şi privind-o atent. Eşti prietena ei? De unde cunoşti atâtea amănunte?

— Sunt soţia lui, spuse Katy după câteva clipe de reflecţie. Dar cred că ţi-ai dat seama, nu?

— Serios? Mi s-a părut mie ceva suspect. Nicio femeie n-a intrat în cabina lui Charles până acum. Mi-am dat seama că vă cunoaşteţi mai de mult, dar nu m-am gândit… Alaltăieri, când v-am găsit singuri în cabina lui, am avut un şoc. Cred că nici voi nu vă aşteptaţi să intru peste voi.

— Da, ne-am cam speriat. Cel puţin eu.

— Şi cum a fost întâlnirea?

— Nu ne mai văzuserăm de patru ani. Nici nu ştiam dacă mai trăieşte.

— Dacă te deranjează întrebările mele, nu-mi răspunde. Dar nu-mi pot stăpâni curiozitatea. Îl admir sincer pe Charles. Şi acum ce simţiţi unul pentru celălalt?

— Nu ştiu, răspunse ea încet.

— Crezi că mai există cale de împăcare?

— Nici asta nu ştiu. Uneori cred că-l mai iubesc, mai ales când mă priveşte în ochi sau mă

atinge. Tu ai fost vreodată îndrăgostit, David?

Nu cred. Am avut multe relaţii, dar niciuna prea serioasă. Nu mă atrage ideea unei căsnicii. Relaţiile mele nu durează mai mult de doi ani. Nu poţi întreţine o relaţie dacă duci o viaţă de vaporean.

— Aşa crede şi Charles. Dar eu nu i-am cerut să renunţe la carieră. Totuşi el nu vrea să audă de o reconciliere. Mi-e teamă că n-avem nicio şansă. Îmi pare rău că ne-am reîntâlnit. Am deschis îni vechi şi simt că nu mai suport s-o iau de la capăt. Am suferit destul patru ani. Nu ştiu de ce îţi spun eu toate astea. Dar am încredere în tine.

— Atunci pot să te întreb ce n-a mers între voi?

Katy îi povesti pe scurt complexul de împrejurări care duseseră la ruptură.

— Nu trebuie să te învinuieşti. Din câte am văzut până acum, vina căsniciilor eşuate o poartă ambii parteneri.

— Nu, în cazul nostru vina e numai a mea. Am fost exagerat de răsfăţată.

— Cred că te-ai schimbat mult. Din câte am aflat de la ceilalţi pasageri şi de la stewardese, eşti „o femeie cumsecade, manierată şi simpatică”.

— Doamne! exclamă ea jenată.

— Ai un zâmbet cuceritor, Katy. Mi-am dat seama ce fel de om eşti din prima clipă în care te-am văzut. Nu poţi fi o natură egoistă.

— Acum nu mai sunt egoistă, dar pe vremea când trăiam cu Charles, eram.

— Nici el nu cred că era perfect. Nimeni nu e

perfect.

— Aşa e, dar dacă aş fi ştiut cum să mă comport cu el, nu l-aş fi pierdut şi totul ar fi fost perfect.

— Acum, când sunt gata să renunţ la multe pentru el, nu mă mai vrea.

— Poate că se va răzgândi. Oricât de tare s-ar ţine, văzându-te zilnic, e posibil să cedeze, o încurajă David.

Discuţia cu doctorul o mai linişti pe Katy. Restul plimbării schimbară subiectul şi vorbind, constatară că se înţelegeau foarte bine. David era un bun ascultător şi ştia să dea sfaturi încurajatoare.

Katy se întrebă dacă îi va spune lui Charles despre discuţia lor şi dacă-l va întreba ce are de gând. Sigur, Charles nu era un bărbat influenţabil, dar poate ţinea cont de părerea doctorului Kent.

Intrând în cadă înainte de cina festivă din seara de Crăciun, Katy se gândi că singura şansă ca să-l recâştige pe Charles era să facă dragoste cu el.

Când se întâlniră la masă, Charles îi aruncă priviri semnificative.

— Crăciun fericit, Charles, spuse ea cald.

Ştiind dinainte numărul invitaţilor, dar nu şi sexul lor, Thalia şi Katy pregătiseră cadouri potrivite pentru bărbaţi şi femei deopotrivă. Dar nu anticipaseră ca cei doi ofiţeri ai iahtului şi doctorul să se alăture petrecerii. Cum Katy nu avea mulţi prieteni, după ce cumpărase cadoul pentru Thalia mai luase încă alte trei cadouri mai puţin semnificative. Cum se puteau oferi

bărbaţilor, se gândi să le dea membrilor echipajului.

Căpitanului îi oferi o cutie din lemn de trandafir în care se puteau ţine cercei dar şi ace de cravată sau butoni. Doctorului îi oferi un cuţit de tăiat corespondenţa, cu mâner de fildeş. Lui Charles îi oferi o eşarfă cu un desen abstract alb-negru, care putea fi purtată cu o cămaşă sport.

Cadourile oferite de Katy fură modeste în comparaţie cu cele ale celorlalţi invitaţi, şi mai ales ale gazdei. Doar Thaliei, care colecţiona diverse pietre, îi oferi un mineral deosebit, de culoare roz.

După ce îi oferi lui Andreas o carte cu fotografii reprezentând păsări acvatice în zbor – îi fusese foarte dificil să-i aleagă un cadou potrivit unui multimilionar – se simţi foarte jenată când primi de la acesta o brăţară de aur. Nimeni altcineva în afară de ea nu se simţi stânjenit de valoarea mare a cadourilor oferite de gazdă. Thalia primi un inel de platină cu safir. Carly fu încântată de setul de farduri de firmă. Fiicei sale, Andreas îi oferi un colier vechi de perle, cu cercei asortaţi.

Foarte curând salonul în care se afla un brad de Crăciun cu podoabe argintii se umplu de hârttii colorate de cadouri, pe care stewarzii le adunară mai, târziu.

După ce terminară cina, Andreas se ridică în picioare şi ţinu un toast.

— Dragi invitaţi, am deosebita plăcere de a vă anunţa logodna fiicei mele cu Alain. Să bem pentru fericirea lor.

În timp ce invitaţii se ridicară în picioare cu paharele pline cu şampanie în mâini, Alain îi puse pe deget Ariannei un inel cu diamant de dimensiuni impresionante.

Felul în care se priveau cei doi îi reaminti lui Katy momentele de fericire pe care le petrecuse şi ea alături de Charles, când îşi anunţaseră căsătoria.

În seara aceea nu dansă cu ea, dar la un moment dat se aşeză lângă ea şi spuse:

— Mulţumesc pentru eşarfă, Katy. Îmi pare rău că eu nu ţi-am luat nimic.

— Ai putea să-mi înapoiezi Mările Sudului, spuse ea referindu-se la o carte care fusese a ei cu ani în urmă şi pe care o văzuse pe noptieră, când fusese la el în cabină. Dar dacă vrei

(s-o mai reciteşti, păstreaz-o.

— O să ţi-o trimit. Sau preferi să ţi-o înapoiez personal? Deodată în privirile lui apăru o lumină pe care Katy n-o mai văzuse de mult. Îi puse mâna pe umerii goi şi o trase mai aproape de el.

— Te rog, Charles, şopti ea.

— Asta înseamnă da? întrebă el uşor ironic.

— Da, poţi veni la mine în cabină, dar nu…

— Eşti nehotărâtă. Mai devreme îmi spuneai că nu mă vei ierta niciodată.

— În după-amiaza asta te-ai purtat ca o brută… spuse ea amintindu-şi de scena din mare.

— Femeilor le plac brutele.

— Asta vreţi voi, bărbaţii sadici, să credeţi.

— Ai devenit feministă, Katy?

— Deloc. Dar nu-mi place să mi se impună ceva împotriva voinţei mele. Sunt-sigură că tu

niciodată nu te-ai simţit neajutorat. Te asigur că nu ţi-ar plăcea.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, spuse el îngustându-şi ochii. Voinţa mea nu mă mai ajută atunci când sunt în preajma ta.

Nu trebuie decât să mă priveşti într-un anume fel ca să nu mai ştiu ce fac. Încearcă să-ţi imaginezi cum e să simţi asta, draga mea.

— Pot şi am şi soluţia.

— Cred, dar nu e posibil.

— Doar dacă… spuse ea, dar se opri când îl văzu pe Spyros apropiindu-se.

O invită la dans şi ea se văzu nevoită să accepte. Înnebunea de ciudă că fusese întreruptă tocmai într-un moment important al discuţiei cu Charles.

Înainte de miezul nopţii observă că Alain şi Arianna se retrăseseră ca să petreacă probabil în doi. Pe la douăsprezece şi jumătate căpitanul se retrase şi el, urmat la scurt timp de Charles.

Katy dansa cu David când îl văzu pe soţul ei urând noapte bună invitaţilor. După jumătate de oră se decise să-l urmeze. Probabil că Charles nu se culca imediat. Mai întâi făcea ultimele verificări la cabina de comandă şi apoi, înainte să se culce, făcea un duş.

Katy ţinea minte încă de când trăiau împreună că Charles era obsedat de curăţenia corporală. Nu uitase mirosul de curat al pielii lui. Poate că în alte privinţe se schimbase, dar în asta nu.

După ce le ură noapte bună invitaţilor, Katy nu se duse direct spre cabina lui Charles. Mai

întâi trecu pe la ea, ca să-şi lase cadourile şi să se parfumeze.

Ştia că nu exista pericolul să se întâlnească cu cineva pe holuri. În afară de stewardul de serviciu restul lumii încă petrecea în salonul de festivităţi.

Intră în cabina lui fără să bată la uşă. Înăuntru era întuneric şi de la baie nu se auzea niciun zgomot. Aprinse lumina de lângă pat, îşi scoase pantofii şi se aşează comod, cu cartea Mările Sudului în mână. Cartea era legată în piele şi mirosea a hârtie veche. Întotdeauna fusese atrasă de istorisirile din locuri necunoscute. Cumpărase cartea pe vremea când era la şcoală, de la un anticariat.

Citind, îşi aminti subiectul.

De aproape zece ani sănătatea îmi dădea de furcă… pe la sfârşitul lunii iunie, în anul 1888 navigam dinspre San Francisco… ajungând lângă Samoa prin 1889 c/e atunci am fost atras de insulele Pacificului…

Şi Charles iubea Pacificul. Of, Doamne, în seara aceea nicio carte din lume nu-i putea capta atenţia. Abia aştepta să se deschidă uşa şi să apară soţul ei.

Fu trezită din somnul profund în care se cufundase de două braţe puternice care o ridicară. Pe jumătate trează îşi dădu seama că era soţul ei, şi mormăi:

— Credeam că n-o să mai vii.

— Ştii cât e ceasul? Ce cauţi aici? întrebă el strângând-o la piept ca pe un copil.

— Te aşteptam. Unde ai fost?

— Am stat de vorbă cu căpitanul. În perioada asta a anului îşi aminteşte de soţia lui şi se simte singur. Simţea nevoia companiei cuiva. Dacă ştiam că eşti aici…

— Dragul meu Charles, ţie ţi-e dor uneori de mine?

O clipă crezu că o va săruta şi buzele ei se întredeschiseră. Dar el se retrase.

— Nu e momentul să discutăm despre asta. E ora patru dimineaţa şi eu nu sunt invitat pe iahtul ăsta. Mâine n-o să-mi mai pot ţine capul drept de somn. Trebuie să mă trezesc devreme. Pe lângă asta, am băut şi tu eşti pe jumătate adormită. Şi mâine e o noapte. Acum întoarce-te în cabina ta şi culcă-te.

— Dar Charles, vreau să stau aici…

— Nu se poate. Nu în noaptea asta, draga mea. Haide, fii cuminte. Nu vreau să ne iasă vorbe.

Înainte ca ea să mai poată protesta, Charles o luă în braţe şi ieşi cu ea pe coridor. Katy îşi lăsă capul pe umărul lui gândindu-se cum o putea duce în braţe dacă băuse, cum spunea. Strânsoarea lui era fermă şi paşii siguri. În faţa uşii ei o lăsă în picioare şi o sărută uşor pe buze înainte să-i şoptească:

— Noapte bună, draga mea.

Apoi se îndepărtă încet. Katy îl privi până dispăru după colţ. Când deschise uşa, cu ochii pe jumătate închişi, fu surprinsă să descopere că în cabină lumina era aprinsă şi mirosea a fum de ţigară. Când văzu o femeie întinsă pe pat şi alta stând pe scaun, Katy crezu o clipă că greşise

cabina.

Apoi recunoscu măsuţa de toaletă şi tablourile de pe pereţi.

— Domnişoară Matin, trezeşte-te, spuse ea scuturând-o de umeri pe femeia întinsă pe pat.

Carly mormăi ceva neinteligibil şi se întoarse pe partea cealaltă. Avea faţa, umflată de somn, machiajul i se ştersese şi arăta cu zece ani mai bătrână.

— Deci te-ai întors, spuse Thalia ridicându-se de pe scaun, cu un pahar în mână.

Tonul ei nu era prietenos.

— Ce căutaţi aici? întrebă Katy deschizând hubloul ca să aerisească încăperea plină de fum de ţigară.

— Întrebarea e unde ai fost tu până la ora asta! în cabina cui?

Katy nu răspunse, aşa că Thalia continuă:

— Credeam că nu te mai întorci până dimineaţa. Hai să lămurim situaţia. Ai fost la Charles sau la Andreas? Sau poate la ultima ta cucerire, David Kent.

Cele două femei o priveau cu ostilitate şi Katy se simţea ca pusă la zid.

— Cu Charles, răspunse ea. Dar…

— Ţârfă mică şi proastă ce eşti! izbucni Thalia furioasă.

Carly părea uşurată…

— Eu mă duc să mă culc, spuse ea. Noapte bună, Thalia.

— Noapte bună, răspunse aceasta scurt, fixându-şi privirile albastre şi reci pe Katy. Dumnezeule, ce proastă am fost să te consider

prietena mea! Philip m-a avertizat o dată să am grijă cu tine. Spunea că nu e bine să dai nas angajaţilor. Câtă dreptate avea! Sub masca asta de inocentă pe care e afişezi cu atâta neruşinare zace o intrigantă nemernică. Trebuia să-i ascult pe cei care mi-au spus că te dai la Charles. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Şi în tot timpul ăsta te-ai jucat şi cu sentimentele lui Andreas.

Katy îi cunoştea temperamentul Thaliei, dar niciodată nu se aşteptase ca ea să-şi reverse furia cu atâta înveninare asupra ei. Thalia avusese un tată care nu-şi cenzura limbajul în faţa copiilor.

Katy ascultă stupefiată tirul de invective pe care Thalia îl îndreptase asupra ei nemilos. Niciodată nu crezuse că femeia de fier pe care o admira atât de mult era atât de nesigură pe sine. Ieşii ea ei violentă îi suprimă lui Katy orice urmă de instinct de autoapărare.

— Târfă mică, dacă-ţi închipui că vom continua ca înainte, te înşeli amarnic. S-a terminat cu vacanţa ta. Poţi să-ţi faci bagajele. Mâine dimineaţă nu vreau să te mai văd. Şi de acum încolo să te fereşti din calea mea.

După ce Thalia ieşi din cabină trântind uşa, Katy se aşează pe tabuietul din faţa măsuţei de toaletă şi începu, să se demachieze calm. Era sigură că va găsi altă slujbă, la fel de bună precum cea pe care i-o oferise Thalia, chiar şi fără referinţele ei.

O înţelegea şi pe Thalia. Venise în cabina ei, văzuse cadourile scumpe pe care le primise şi, dându-şi seama că lipseşte cam mult, o chemase pe Carly şi începuseră să speculeze. Alimentându-

se una pe cealaltă cu venin şi alcool, ajunseseră s-o urască.

Nu era de mirare că o concediase. Şi ea greşise că nu-i spusese de la început cine era Charles, dar faptul că o jignise spunând că flirtase cu toţi bărbaţii de pe iaht o deranja cel mai tare.

Nu, n-avea de gând să plece de pe iaht. Nu putea să scape ocazia de a se împăca cu Charles. Chiar dacă avea să se confrunte cu ostilitatea Thaliei şi a lui Carly, rămânea până la sfârşit, adică încă cinci zile.

Poate până la urmă Thalia o va înţelege după ce va afla cine era Charles. Dar putea să n-o creadă. Şi, din păcate, Charles nu era genul de bărbat care să dea explicaţii atunci când era, acuzat de ceva.

Îşi aminti că Charles o aştepta la el în cabină în seara următoare şi se simţi mai liniştită. Cu gândul acesta, adormi fericită.

Fu trezită de stewardesă care, când Katy deschise ochii, spuse:

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnişoară Brown, dar m-a rugat domnul Dracoulis s-o fac. Vă aşteaptă la el în salon la douăsprezece. Este unsprezece şi jumătate. Sper că vă ajunge o oră să vă pregătiţi.

— Da… mulţumesc.

— Vreţi să vă umplu cada, sau preferaţi să faceţi un duş?

— Un duş, mulţumesc. Asta mă va mai trezi Am citit până târziu şi de aceea am dormit atât de mult.

— N-aţi dormit deloc mult, domnişoară.

Majoritatea invitaţilor încă nu s-au trezit. Cred că după duş v-ar prinde bine un suc de portocale şi un croissant. Sau poate doriţi ceva mai consistent?

— Nu, mulţumesc. E bine aşa.

Când se întoarse de la baie înfăşurată într-un prosop, Katy bău sucul rece care o aştepta pe o tavă de argint, alături un trandafir proaspăt roz.

În cinci minute fu gata de întâlnire. Intră în salonul lui Andreas aşteptându-se să găsească şi alţi invitaţi acolo. Grecul era singur.

Se ridică în picioare şi spuse:

— Bună dimineaţa, Katy. Ce preferi să bei?

— Campari Orange.

După ce băură în tăcere, Katy spuse:

— Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru brăţară. Nu trebuia… E prea mult.

— Mei îţi cadouri mult mai scumpe. Şi eu îţi mulţumesc pentru cadou, spuse el făcându-i semn spre cartea aşezată pe masă, pe care părea că tocmai o răsfoise. I-am invitat şi pe ceilalţi oaspeţi aici, la ora unu. Daimai întâi aş vrea să stau de vorbă cu tine.

Capitolul 5

— Despre ce? întrebă ea surprinsă.

— Domnişoara Harcourt şi domnişoara Martin au plecat. Poate că n-ai auzit avionul decolând azi-dimineaţă. Au plecat acum o oră. Cred că au ajuns deja în Barbados.

— Dar de ce? întrebă Katy uimită.

— Pentru că mi-am dat seama că nu se simt aşa de bine în croaziera asta şi nu voiam să-i

indispună pe ceilalţi invitaţi ai mei.

— Poate că trebuia să mă trimiteţi şi pe mine cu ele. Cred că eu sunt vinovată de indispoziţia lor.

— Dar pe mine nu mă indispui, Katy. Dimpotrivă.

— Dar Thalia era invitata fiicei tale, protestă ea, neştiind ce să spună. Eu am venit aici întâmplător, adusă de ea. Arianna n-o să se supere?

— Fiica mea nu mai are ochidecât pentru Alain. N-ar obser – va nici măcar lipsa mea. Iar Carly Martin a venit chemată de mine. Şi, sincer să fiu, mi-am dat seama ce fel de femeie este şi n-am mai avut chef de ea. Nici eu şi nici ceilalţi invitaţi. Valentina, Paulette şi cumnata mea n-o pot suferi. Acum o să ne simţim cu toţii mult mai bine, promit.

— Cred că Thalia e foarte furioasă pe mine. De fapt, chiar m-a concediat.

— Am aflat. Asta o să te afecteze?

— Nu. O să-mi găsesc un post imediat cum mă voi întoarce la Londra, sunt convinsă. Dar îmi pare rău că am terniinat în felul acesta colaborarea cu ea.

— Aşa. Aici voiam să ajung. Aş vrea să aud versiunea ta. Care e povestea?

— Pot să aflu care a fost varianta Thaliei?

— Sigur. Azi-dimineaţă a venit la mine şi mi-a spus că, din motive personale, ar vrea să te trimit pe tine înapoi în Anglia cât mai curând posibil. Când am forţat-o să: mi dea o explicaţie mai clară, mi-a spus că ai băut peste măsură şi că ai făcut-o

de râs dându-te la doctor şi la secund, spuse Andreas zâmbind indulgent. Se referea la domnul Ormond şi domnul Kent. Am considerat grija ei exagerată, mai ales în ceea ceri priveşte pe domnul Ormond. Mie mi s-a părut că lucrurile stau tocmai pe dos.

— Într-un fel, da, fu Katy de acord. Dar cum deja ţi-ai făcut o părere, nu pot spune decât că-ţi mulţumesc pentru credit şi sprijin.

— Eu nu cred până nu văd. Şi am văzut destule. Nu te-am văzut până acum bând exagerat. Cât despre Ormond şi Kent, mi-am dat seama că sunt fascinaţi de tine., E drept, şi ţie ţi-am surprins nişte priviri ciudate pe care i le-ai aruncat lui Ormond.

— Îmi place de domnul Kent foarte mult. Dar domnul Ormond mi se pare uneori cam intimidării t

— Dar nu inoportun, sper, spuse el privind-o atent.

Katy îşi aminti ce-i făcuse Charles în după-amiaza precedentă şi se întrebă dacă Andreas observase ceva. Nu venise cu ceilalţi invitaţi pe plajă, ci rămăsese la bord. Iar din locul în care înotase ea cu Charles, nu se vedea iahtul.

— Oh, nu, niciodată! spuse Katy repede. Cred că problema era că domnul Ormond nu i-a acordat suficientă atenţie Thaliei. Ea îl plăcea foarte mult şi spera să aibă o aventură cu el.

— Ştiu. Şi eu am ajuns la concluzia asta. Şi mi-e teamă că domnişoara Harcourt are faţă de bărbaţi o atitudine asemănătoare cu cea pe care o am eu faţa de femei.

— Dar tu ţi-ai iubit prima soţie.

— Da, dar atunci eram tânăr. Acum sunt ca Rudolf Bing, dirijorul Operei Metropolitan din New York, care într-o dispută cu Maria Callas i-a spus acesteia: „Oamenii nu mă înţeleg. Sub o aparenţă fragilă bate o inimă de piatră”.

— Sunt sigură că n-ai o inimă de piatră.

— Ba da, draga mea. Pot fi bun şi cald. Dar dacă cineva mă agasează devin insuportabil. Spune-mi, de ce s-a grăbit domnişoara Harcourt să scape de competiţie?

Katy se întrebă dacă ajunsese la urechile lui Andreas faptul că-l vizitase pe Charles de două ori în cabina personală. Era aproape sigură că vizitele ei nu fuseseră remarcate de nimeni, cu excepţia lui David. Oare putea să aibă încredere în el? Oare dacă Andreas afla că nu fusese sinceră cu el o va expedia la fel ca pe Thalia? Nu Charles fusese cel care o invitase la el în cabină, şi probabil că nu-şi dorea ca şeful lui să afle lucrul acesta. Deci nu putea să-i spună lui Andreas adevărul. În primul rând voia să-i rămână loială lui Charles.

— Te rog, spuse ea, nu vreau să discut despre asta. Tot ce ştiu e că Thalia nu m-a crezut.

— Dar eu te cred. Aşa că să uităm acest mic şi neplăcut incident.

— Cum le vei explica celorlalţi?

— Le voi spune că cele două femei au fost chemate cu treburi urgente în ţară. Sigur, nimeni nu mă va crede, dar ce-mi pasă? Acum, apropo de viaţa ta profesională – ţi-ar plăcea să lucrezi pentru mine?

— Pentru tine? repetă ea neîncrezătoare.

— Cred că ai cunoscut-o pe madame Jourdain. Vrea să iasă k pensie. Ţi-ar plăcea să-i iei locul?

— Nu ştiu, murmură Katy gândindu-se la oferta neaşteptată pe care i-o făcuse Andreas.

— Ce-ar fi să lucrezi de probă, ca să vezi dacă-ţi place. Croaziera se termină pe doi ianuarie, când eu şi invitaţii ne vom întoarce în Europa şi America, iar Artemis în Mediterana. Când va ajunge în sudul Spaniei, unde una dintre companiile mele construieşte un port nou şi un complex de vacanţă, ai putea s-o înlocuieşti pe madame.

Katy era încă ameţită de întorsătura neaşteptată a evenimentelor. Ea fusese cea care trebuia să plece. Ea fusese concediată. Ea se aflase într-o situaţie jenantă. Acum i se ofereau toate pe tavă.

— Nu ştiu ce să spun, recunoscu ea.

— Ceilalţi invitaţi trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Gândeşte-te câteva zile. Nu te grăbi. Dar anunţă-mă ce ai hotărât în ajunul Anului Nou.

— Căpitanul şi secundul nu veniră în salon. Cum cele două femei plecaseră, prezenţa unor bărbaţi de umplutură nu mai era necesară. Asta însemna oare că nu vor mai apărea deloc? Mai bine nu pleca Thalia decât să nu-l mai vadă pe Charles.

Îşi petrecu după-amiaza pe marginea piscinei, făcând plajă. Charles nu apăru nici la dejun. Spre seară, Katy primi un bilet nesemnat în care scria: „Vreau să te văd ia 23: 00”.

La zece şi jumătate, când Valentina spuse că

se retrage în cabină, Katy îi urmă exemplul.

Făcu un duş şi se îmbrăcă cu o rochie albastră, din bumbac, se parfumă cu parfumul Dioressence pe care-l primise de Crăciun şi se gândi cu emoţie la întâlnirea cu Charles.

Îşi făcu apariţia la ora unsprezece fix şi încuie uşa în urma lui.

— Vino aici, spuse el încet desfăcându-şi braţele.

Din trei paşi fu la pieptul lui şi buzele lor se striviră într-o sărutare înflăcărată.

După un timp o ridică în braţe şi o duse în pat. Când ea deschise ochii îl văzu desfăcându-şi grăbit nasturi cămăşii în timp ce privirile lui o devorau.

— Dragul meu, şopti ea, am veşti minunate! Andreas mi-a oferit slujba lui madame Jourdain. Nici nu mă gândeam la un aranjament atât de perfect. Putem sta împreună de-acum încolo.

— Poftim? făcu el îngrijorat.

— Ştii că Andreas a trimis-o pe Thalia acasă, nu?

— Ştiu că s-a descotorosit de actriţă. Am crezut că Thalia a plecat în interes de afaceri şi că se va întoarce. Când am aflat că tu ai rămas la bord m-am gândit că va reveni într-o zi sau două.

— Oh, nu. A plecat de tot. Din cauza ta.

— A mea? repetă el maşinal.

— După ce ne-am despărţit astă-noapte, le-am găsit pe Thalia şi pe Carly la mine în cabină. Mă aşteptau ca să mă jupoaie de vie. Thalia m-a întrebat unde am fost şi când am recunoscut că m-am întâlnit cu tine, a înnebunit. M-a concediat şi

mi-a spus să-mi fac bagajele şi să plec a doua zi… Apoi totul a luat o întorsătură uimitoare. Andreas m-a invitat la un pahar în salonul lui privat şi mi-a mărturisit că le-a trimis pe Thalia şi pe Carly acasă pentru că stricau cheful celorlalţi invitaţi. Apoi mi-a oferit postul lui madame Jourdain. Uimitor, nu? Sigur, trebuie să văd dacă mă pot descurca. Dar trebuie să fac faţă.

Katy ridică spre el o figură zâmbitoare şi strecurându-şi o mână pe Sub cămaşa lui desfăcută începu să-l mângâie.

— Sărută-mă din nou, şopti ea cu ochii pe jumătate închişi de plăcere.

În loc să-i asculte rugămintea, Charles îi prinse încheieturile mâinilor şi o îndepărtă.

— Nu mi-ai spus de ce Dracoulis s-a descotorosit de Thalia. Tu l-ai rugat?

— Nu, Charles. Thalia s-a dus la el să-l roage să scape de mine. M-a acuzat că m-am îmbătat şi că m-am dat la membrii echipajului făcând-o de râs. Dar el n-a crezut-o. Oricum, e» mai contează? Acum a plecat. Hai să nu mai pierdem timpul discutând despre ea. În sfârşit suntem din nou împreună, după atâta timp. Nu vrei să termini ceea ce ai început în mare?

Cu uimire, Katy văzu că pasiunea reflectată în ochii lui Charles în momentul în care venise în cabină murise.

— Ce e? Ce te frământă?

— Nu vreau să lucrezi pe Artemis. Ar fi o situaţie imposibilă. Trebuie să refuzi postul.

— De ce? Mi-l doresc foarte mult. Încă nu i-am spus lui Andreas, despre noi, dar sunt sigură

că după ce va afla nu va avea nimic de obiectat.

— Poate că el nu. Dar eu, da. N-am de gând să mă las atras în capcană pentru a doua oară.

— Capcană? repetă prostită Katy. Ce capcană?

— Viaţa mea profesională va fi afectată de prezenţa ta la bord.

— Nu-i adevărat, Charles. Viaţa ta va deveni împlinită.

— Credeam că am fost destul de clar. Singura relaţie pe care o accept între noi doi e una temporară.

— Aşa ai spus la început, dar după aceea…

— Mi-am păstrat decizia. Te doresc, dar nu pentru totdeauna, Am mai încercat asta. Nu se poate. Atunci n-a mers, nu va merge nici acum.

— Nici măcar nu eşti dispus să încerci?

— Nu, Katy, îmi pare rău. Trebuie să admiţi că singurul lucru pe care-l avem în comun este patul. Asta a fost totul încă de la început. Şi dacă n-ai fi fost virgină când ne-am cunoscut şi eu nu mă căsătoream cu tine, totul ar fi fost perfect şi n-am mai fi suferit niciunul dintre noi.

— Vai, Charles, nu! Nu-i adevărat, protestă ea. Avem în comun mai multe decât vrei să recunoşti. Dacă atunci eu n-aş fi fost atât de răsfăţată nu ne-am fi despărţit. Sunt convinsă. Acum sunt dispusă să gătesc pentru toţi pasagerii pe care i-am putea avea la bord.

— Poate, dar eu nu mai fac jocul ista. Aşa că talentele tale nu mă mai interesează. Prezenţa ta la bord nu va face decât să mă tulbure.

— De ce? Mi-aş face de lucru mai tot timpul.

Nu ne-am vedea decât în timpul liber.

— Pe orice navă căpitanul secund e foarte ocupat. N-am loc şi timp de o soţie în viaţa mea.

— Dar comandantul Longhurst călătorea împreună cu soţia lui la bord.

— Da, dar ea era o femeie calmă, o pensionară care-şi petrecea timpul scriindu-le copiilor şi croşetându-le şosete nepoţilor. Abia o simţeai.

Katy îşi dădu seama că putea să încerce o oră să-l convingă şi nu va reuşi. Dar mai avea şi alte metode de convingere în afară de cele verbale.

— Atunci trebuie să profităm de ceea ce avem în comun, spuse ea arborând un zâmbet seducător.

Făcu un singur gest şi rochia îi căzu şi i se înfăşură la picioare. În ochii lui Charles se aprinse iarăşi dorinţa. Privirile, lui arzătoare se plimbară de jos în sus pe trupul ei. Era absurd să se simtă ruşinată faţă de el. Dar trecuse mult timp de când nu se mai văzuseră, şi Katy se înroşi uşor.

— Charles, te rog… şopti ea întinzând mâinile.

El o cuprinse în braţe. O sărută în timp ce mâinile lui o mângâiau cu ardoare.

— Să fii blând, dragul meu, şopti ea. A trecut atâta timp de veând…

— N-am fost eu întotdeauna blând?

— Uneori nu, spuse ea amintindu-şi de nopţile de pasiune care-i legaseră atât de mult.

— Katy, dar înainte… poţi să-mi promiţi ceva?

— Orice, dragul meu, şopti ea nerăbdătoare să-l simtă cât mai aproape.

— Dă-mi cuvântul că mâine îi vei spune lui Andreas că nu accepţi postul pe care ţi-l oferă.

— Poftim? făcu ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu vreau să înţelegi greşit. Nu-mi iau niciun angajament faţă de tine. Vom petrece câteva ore de plăcere. Sper că ai înţeles asta, da?

— Nu, spuse ea respirând agitat. Nu, nu, nu! Dacă mă vrei, ia-mă, dar nu-mi pune condiţii.

— Trebuie s-o fac. Mi-am organizat viaţa şi nu vreau să mă mai abat de la drumul pe care l-am ales. Ori renunţi la slujbă, ori ne vom opri aici şi acum.

— Dar te poţi opri, Charles? întrebă ea înfuriată.

Se lipi de trupul lui şi începu să se mişte lasciv încercând să-l facă să-şi piardă controlul.

— La naiba, da! exclamă el prinzându-i încheieturile mâinilor şi ţintuindu-i-le deasupra capului. Alege, Katy. Slujba, sau noaptea asta.

— Mă insulţi!

— Poate, dar nu mai am douăzeci şi cinci de ani şi nu mai sunt îndrăgostit orbeşte ca să nu văd semnele furtunii. Am petrecut şase luni de vis cu tine şi un an m-am torturat singur. Nu sunt atât de prost încât să mai repet greşeala. Câteva nopţi de dragoste, bine. Dar să trăim împreună, niciodată!

Katy se smulse din strânsoare şi-şi trase la repezeală rochia pe ea.

— Atunci pleacă! spuse ea ferm. Nu-mi stă în caracter să mă hârjonesc câteva nopţi. Te iubesc. Mereu te-am iubit. Şi nu eşti singurul care a trecut prin iad. Despărţirea de tine a fost mai grea

chiar decât despărţirea de tatăl meu.

— Katy, şopti el privind-o cu milă.

Dar ea nu-şi dorea compasiunea lui şi, deşi îşi dorea îngrozitor de mult să se culce cu el, preţul pe care el îl cerea era prea mare. Nu-l va plăti. Era degradant.

— Pleacă, Charles, te rog; insistă ea simţind cum o podidesc lacrimile.

— Foarte bine, dacă asta vrei, spuse el încheindu-se la nasturii cămăşii.

— Nu vreau asta. Tu mă forţezi să aleg. Eu îmi doresc să dorm în braţele tale toată viaţa.

— Cât de copilăroasă eşti, Katy. Trebuia să-mi dau seama că tot nerealistă eşti. Poţi să accepţi slujba, desigur. Dar nu vom trăi împreună. Între timp mai sunt şase nopţi până la sfârşitul croazierei. Dacă te răzgândeşti, anunţă-mă. Recunosc, te doresc, dar numai în pat.

— Totul sau nimic, spuse ea ridicându-şi demn bărbia.

— Poate te răzgândeşti. Eşti tânără frumoasă, ce sens are să te agăţi de mine? Gândeşte-te bine.

4 îşi lipi buzele de gura ei şi, deşi ea încercă să nu-i răspundă, nu reuşi.

— Nu e drept, Charles, gemu ea neputincioasă.

— Asta e. Sper să te trezeşti într-o zi.

Apoi îşi luă şapca de pe pat, o salută ironic ducându-şi două degete la cozoroc şi ieşi din cabină.

Două zile mai târziu primi un mesaj de la Londra.

ANUNŢĂ-MĂ URGENT UNDE SĂ-ŢI TRIMIT LUCRURILE. HARCOURT.

Asta o zăpăci pe Katy. Încă nu se hotărâse dacă să-l sfideze pe Charles şi să accepte slujba oferită de Andreas. Unde să-şi ducă lucrurile? Nu putea să şi le aducă pe iaht. Majoritatea prietenilor ei locuiau în blocuri şi nu le putea cere să-şi aglomereze apartamentele cu lucrurile ei. Robert o putea ajuta, dar nu voia să mai aibă de-a face, cu el. După ce îi refuzase cererea în căsătorie, Robert nu mai voia săi fie prieten, iar acum, după ce-l reîntâlnise pe Charles, nu se mai putea pune problema unei reconcilieri.

Din fericire n-avea prea multe lucruri. Tatăl ei fusese un materialist, dar ea se adaptase filosofiei lui Charles – omnia mea mecum porto. Avea câteva cărţi, un casetofon, câteva picturi şi alte mărunţişuri. Aşa că hotărî să depoziteze totul într-o bancă.

Din seara aceea nu-l mai văzuse pe Charles. O lăsase plină de resentimente şi dorinţe neîmplinite. O mai mângâia doar gândul că poate şi el se simţise frustrat.

Arianna împreună cu logodnicul ei nu prea mai apărură printre invitaţi. Katy îşi petrecu timpul în compania lui David Kent.

Înotau împreună şi stăteau foarte mult de vorbă.

Ungându-se cu loţiune de plajă, Katy discută cu David despre ultimele teorii referitoare la radiodermatoză – termen – medical care se referea la degradarea ireversibilă a pielii sub acţiunea razelor ultraviolete.

— David, eşti mai mult decât un medic internist. Eşti şi un bun psihoterapeut.

— Depinde de persoana cu care am de-a face. În general sunt un bun ascultător. Nu pot spune că am soluţii la toate problemele. La ce te referi?

— N-aş vrea să te plictisesc cu grijile mele, dar am nevoie de sfatul tău. Vezi tu, Andreas mi-a oferit postul lui madame Jourdain după ce dumneaei se va pensiona. Mi-aş dori foarte mult postul, dar Charles insistă să refuz. Spune că aş crea o situaţie imposibilă. Crezi că are dreptate? Trebuie să refuz?

— Dar cum rămâne cu slujba ta de la Thalia Harcourt?

După ce Katy îi explică situaţia, el spuse:

— Mda, mă gândeam eu că e ceva necurat la mijloc. Deci dacă refuzi postul oferit de Dracoulis rămâi fără slujbă?

— Da, dar nu pentru mult timp. Sunt sigură că voi găsi ceva destul, de repede.

— Dar ideea e că ai vrea să fii alături de Charles.

— Exact, recunoscu ea. Am descoperit că-l iubesc mai mult decât oricând şi asta mi-ar oferi ocazia să-i demonstrez cât de mult m-am schimbat. Vreau să-i arăt că nu mai sunt fetiţa răsfăţată pe care a cunoscut-o şi care l-a făcut nefericit. Dar nu vreau să-l forţez… Mi-e teamă să nu renunţe la slujba de la Dracoulis doar ca să nu mă mai vadă în preajma fui.

— Nu cred că va face aşa ceva. E un tip cu capul pe umeri. Ştie că a avut o şansă extraordinară să dea de Dracoulis. Oricum, e

foarte posibil ca în curând să-i ia locul comandantului.

— Dar chiar şi aşa…

— Iartă-mă că te întrerup, chiar şi aşa, ştiu că va fi pus într-o situaţie dificilă. Nimeni nu trebuie să ştie că aţi fost căsătoriţi. Decât noi şi, bineînţeles, proprietarul.

— Andreas încă nu ştie nimic.

— Hmmm, s-ar putea să nu aprecieze faptul că v-aţi ascuns de el. Oricum, se pare că Charles încă nu-ţi împărtăşeşte dorinţa de împăcare. Sau cel puţin aşa susţine. Eu n-aş băga mâna-n foc. L-am surprins de câteva ori privindu-te într-un fel ciudat.

— Încă mă mai consideră atrăgătoare. Dar asta nu înseamnă totul.

— Ba da, Dumnezeule! Eu te cunosc doar de câteva zile şi te văd plină de calităţi. Charles a trăit cu tine şi nu se poate să nu-şi dea seama ce fel de om eşti.

— Da, a trăit cu mine, dar pe, vremea aceea eram altfel. Chiar crezi că nu există pericolul să demisioneze?

— Nu, fii liniştită. Mi-e teamă să nu se întâmple altceva. Charles ar fi în stare să se ducă la Dracoulis şi să-i spună verde-n faţă că prezenţa ta la bord îl afectează. Ştiind cât de mult îl apreciază Dracoulis, cred că ar fi în stare să-i dea curs cererii. Chiar nu ştiu ce sfat să-ţi dau, Katy. Îmi place de tine, dar Charles mi-e prieten.

— Ai dreptate. Decizia trebuie să fie a mea. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Andreas. Mi-a dat termen de gândire până în ajunul Anului Nou.

Spre sfârşitul săptămânii Katy primi o scrisoare de la Robert. O citi şi constată uşurată că nu trebuia să se simtă vinovată că-l respinsese.

Robert îi scria că stând cu părinţii de Crăciun, îi povestise tatălui său despre ea şi cine fusese tatăl ei. Domnul Otterway sugerase s-o scutească de o încărcătură emoţională în plus pe soţia lui.

Mama lui Robert era de modă veche şi nu voia ca fiul său să-şi întineze numele şi reputaţia.

Katy îi răspunse povestindu-i într-o scrisoare scurtă despre despărţirea de Thalia. Îi mai spuse că nu se va mai întoarce la Londra şi că, gândindu-se mai bine, îşi dăduse seama că nu e făcută să fie soţie. Îi mulţumea pentru timpul minunat petrecut împreună şi-i ură noroc în viaţă.

Lipind plicul Katy se gândi că Robert nu va suferi deloc din cauza despărţirii? ci, dimpotrivă, se va simţi la fel ca şi ea, uşurat.

— Ce s-a întâmplat cu secundul tău? Nu l-am văzut de câteva zile bune, spuse Valentina discutând cu căpitanul alături de Katy, înainte de cina din ultima noapte a anului.

— După ce a învăţat singur limba rusă, vrea să încerce şi arabă. Nu-şi pierde timpul cu distracţiile. E un adevărat autodidact, spuse pe un ton admirativ comandantul Longhurst.

— Insinuaţi că alături de noi ar pierde timpul? Cât de rău sunteţi, căpitane, râse Valentina.

— Din punctul meu de vedere nimic nu e mai plăcut decât să-mi petrec timpul în compania unor doamne, drăguţe şi interesante ca dumneavoastră.

— Andreas, spuse Valentina când acesta apăru în salon, mi-ai promis că-mi arăţi faimosul tău pat veneţian. Tu l-ai văzut, Katy?

— Nu.

— Poveştile referitoare la patul meu sunt invenţii ale presei. Istoria lui e îndoielnică, dar media l-a făcut la fel de celebru ca şi mine. Te invit să-l vezi oricând vrei.

Le conduse pe cele două femei în dormitorul său somptuos în mijlocul căruia trona un paf imens, cu baldachin sculptat.

— Cărui doge i-a aparţinut? întrebă Valentina.

— Datează din secolul şaptesprezece, dar ţi-am spus, provenienţa lui e discutabilă. Se poate să fi aparţinut unui negustor bogat.

— Am auzit că dogele era celibatar ca Papa, spuse Katy.

— Ai impresia asta pentru că timp de cinci sute de ani dogii Veneţiei s-au însurat cu Adriatica. Acesta a fost simbolul oraşului încă din anul 1177, când Sebastiano Liani, dogele din vremea aceea, a câştigat o bătălie navală împotriva împăratului Frederick Barbarossa, explică Andreas. Apoi, în fiecare an, ceremonialul căsătoriei a avut loc pe o galeră denumită Bucentaur. Ultima galeră a fost construită în 1720 şi a fost incendiată de către francezi înainte de sfârşitul secolului. Dar dogele era un şef laic şi nu un reprezentant al bisericii. Istoria veneţiei e incitantă şi unică. Mi-ar fi plăcut să trăiesc în acele vremuri, de aceea am cumpărat acest pat. Seara mă visez doge.

Charles li se alătură la cină şi Katy se întrebă dacă el va rămâne până la miezul nopţii, ca să profite de avantaj şi să-l sărute.

Imediat după cină Andreas o invită pe Katy afară şi întrebă:

— Te-ai hotărât, Katy?

— Da. Aş vrea să văd dacă pot face faţă postului.

— Splendid! Vom discuta mâine detaliile. Deocamdată eşti încă invitata mea şi aş vrea să dansez cu tine.

Puţin înainte de ora douăsprezece stewarzii le oferiră pasagerilor pahare cu şampanie şi când sosi miezul nopţii toastară şi ovaţionară.

După sărutări şi felicitări Davis, care stătea lângă Katy, spuse:

— Îmi dai voie?

Şi o sărută pe obraz.

Apoi îl observă pe Charles apropiindu-se de ea cu o sclipire în ochi. Nu ştiu niciodată dacă avusese de gând s-o sărute, pentru că ea întinse mâna şi-l felicită, stabilind o linie de demarcaţie clară şi strictă între ei.

— Am veşti noi pentru voi, spuse ea cu o veselie prefăcută. Nu voi pleca nicăieri poimâine. Voi rămâne pe postul de asistentă a lui madame Jourdain.

— Felicitări. Mă bucur că vei fi colega noastră, spuse David.

Charles îi prinse mâna şi i-o strânse dureros de tare.

— Felicitări, spuse el scurt.

Apoi îl bătu prieteneşte pe doctor pe umăr şi

plecă, nu înainte de a-i arunca lui Katy o privire plină de avertismente.

Când rămase ultima dintre invitaţi, Katy îşi dădu seama că îl vedea din ce în ce mai rar pe soţul ei. Andreas insistase ca deocamdată să rămână în aceeaşi cabină pe care o ocupase în timpul croazierei.

Katy îşi lua mesele împreună cu madame Jourdain. Ofiţerii aveau la dispoziţie camera de gardă. Cât timp navigară în Caraibe, Katy continuă să folosească piscina, să pălăvrăgească cu David şi cu căpitanul Longhurst. Dar Charles apărea foarte rar, şi asta nu putea fi o întâmplare. O evita.

La jumătatea drumului, în Atlantic, îi prinse o furtună destul de violentă. Era prima experienţă de acest gen pe care o trăia Katy. Astfel constată că n-avea rău de mare. În schimb, madame Jourdain nu ieşi din cabină şi luă o mulţime de pastile.

— E o prostie să încerci să te lupţi cu răul de mare, spuse ea. Dacă nu te simţi bine tratează-te.

Oricum, când intrară în zona de furtună, timp de optsprezece ore mai mulţi membri ai echipajului suferiră din cauza răului de mare. Lui Katy i se păru o experienţă interesantă.

Mai ales că în timpul furtunii avu ocazia să se întâlnească şi cu Charles. Într-una din inspecţiile lui o găsi în bucătărie, cu o ceaşcă de ceai în faţă.

— Nu stai în cabină, domnişoară Brown? întrebă el ridicând o sprânceană.

— Nu. De ce? replică ea vesel.

— Nu te simţi la pământ?

— Nu chiar, râse ea luând un aer de superioritate.

Din câte îşi amintea Katy, Charles îi povestise că în călătoriile lui prin oceanele lumii se întâlnise deseori cu furtuni violente şi în majoritatea cazurilor i se făcuse râu.

— Bravo ţie, spuse el privind-o aprobator, aşa cum obişnuia odinioară, când făcea o faptă bună.

Nu era un merit personal faptul că nu i se făcuse rău. Dar probabil că Charles n-o lăudase, ci voise să spună „Ţine-o tot aşa”.

Deşi nu i se făcuse rău, Katy suferi totuşi un mic accident din cauza furtunii. Plimbându-se pe holurile iahtului, la un moment dat o smucitură violentă a ambarcaţiunii o făcu să se dezechilibreze şi se izbi cu spatele de un perete. O clipă simţi că nu se va mai putea ridica de pe jos de durere.

A doua zi se trezi cu o vânătaie serioasă şi abia-şi mai putea mişca braţul. Cum nici în ziua următoare durerea nu i se atenuă, Katy îi povesti lui madame Jourdain ce păţise. Aceasta o sfătui să-i facă o vizită doctorului Kent.

— Bună, Katy. Cu ce te pot ajuta? întrebă doctorul în timp ce cotrobăia printr-un dulap cu medicamente.

Ea îi explică ce păţise.

— Madame Jourdain a insistat să vin la tine. Îi e teamă să nu-mi fi rupt vreo coastă. Dar nu cred. Am impresia că e vorba doar de o vânătaie.

— Te doare când respiri?

— Puţin.

— Cred că ar fi bine să-ţi fac o radiografie.

Dar nu pot acum. Sunt prins cu o fractură. Poţi să revii după ora şase?

— Da.

— Pot să-i fac eu o radiografie domnişoarei Brown, spuse din spatele ei Charles, care tocmai intrase.

— Bine, Charles, spuse doctorul după un moment de ezitare. Katy, te deranjează dacă te ajută secundul?

— De ce s-o deranjeze? întrebă Charles rece. Tu, David, eşti ocupat cu fractura lui Parker. Şi eu mă pricep să fac radiografii. Pe aici, domnişoară Brown.

Katy îl urmă ezitant într-o încăpere izolată.

— Când ai căzut? întrebă Charles închizând uşa după el.

— Acum două zile. Dar sunt sigură că nu e nimic serios. Am venit doar ca s-o liniştesc pe madame Jourdain.

— Poate fi serios. Scoate-ţi cămaşa, te rog, spuse el fără s-o privească. Hai, nu te ruşina, că nu intră nimeni. Am aprins becul de avertisment de deasupra uşii. Arată-mi unde te doare.

Katy îşi scoase cămaşa şi-i arătă lui Charles locul învineţit.

— Nu arată prea rău. Dar ar, fi bine să-ţi scoţi şi sutienul ca să nu compromitem radiografia.

Katy ezită.

— Chiar trebuie să fii pudică? întrebă el plictisit. Oricum n-ar fi prima oară când te-aş vedea goală.

În mod normal, ei nu-i era ruşine de doctori. Dar Charles juca rolul radiologului şi asta părea

un pic ciudat.

După ce termină, Charles îi spuse să se îmbrace. Ruşinată de propriile reacţii, Katy îşi puse repede sutienul. Din cauza emoţiilor nu reuşea să prindă copcile.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Charles calm. Pe care vrei să le prind?

— Ultimele, te rog. Mulţumesc.

— Să sperăm că o să iasă bine. Presupun că nu vrei să mai repetăm operaţiunea, nu-i aşa?

— Sunt sigură că dacă ai greşit, data viitoare doctorul Kent va fi disponibil.

— Şi în faţa lui nu te vei simţi stânjenită să te dezbraci.

— În mod normal nu m-aş simţi stânjenită nici în faţa ta, dar mă tratezi ca pe un obiect sexual. Şi asta mă face să mă simt prost.

— Mincinoasă mică. Eşti dezamăgită că mă port impecabil…

Katy se întoarse furioasă ca să-i dea o replică tăioasă, dar

Charles n-o lăsă şi continuă:

— Sigur, nu vrei să recunoşti. Oricum, află că nu sexualitatea ta atrage bărbaţii, ci mai degrabă pudoarea.

— Ce prostie! Dacă te-ai fi purtat impecabil n-aş fi fost furioasă.

— Altă minciună, dragă Katy, spuse el plictisit. Îţi doreai ca mâinile mele să-ţi mângâie sânii la fel de mult cât îmi doream şi eu. Diferenţa e că eu recunosc. Am făcut un efort ca să nu te ating prea mult, crede-mă. Aşa că hai să nu ne mai jucăm de-a şoarecele şi pisica şi, după ce o să-ţi

treacă vânătaia, anunţă-mă ca să-ţi dau ce vrei…

— Ţi-am mai spus de nenumărate ori. Singura pe care o poţi avea este Katy Ormond.

— Dar eşti Katy Ormond.

— Poate, dar cine ştie? Nu vreau să mă compromit în faţa echipajului, spuse ea, şi ieşi demn din încăpere.

Dar nu fu ultima oară când îl văzu în ziua aceea. Pe la ora nouă, când citea în cabina ei, auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse ea.

Charles deschise uşa şi Katy tresări, trăgându-şi instinctiv pătura până sub bărbie.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Relaxează-te, Katy. David m-a trimis să-ţi spun că radiografia a ieşit bine. N-ai suferit niciun traumatism intern, dar mi-a dat să-ţi aduc unguentul ăsta.

— Înţeleg… mulţumesc.

— Dacă stai liniştită, pot să te ajut eu.

— Sunt sigură că David nu te-a rugat să joci şi rolul terapeutului cu mine.

— Ştie că suntem sau am fost căsătoriţi. De ăsta mi-a dat radiografia să ţi-o aduc la ora asta.

— Da. Şi-a dat seama mai de mult şi n-am avut niciun motiv să nu recunosc.

— Am remarcat că a devenit avocatul tău, spuse el acru.

— Serios? Nu ştiam că-mi ia apărarea. Cred că-i place de mine. Oricum, doctorii judecă bine oamenii.

— Poate cei bătrâni şi cu experienţă. David e un medic inteligent. Dar mi-e teamă că nu

cunoaşte prea bine natura feminină.

— Tu cât de mult o cunoşti? Ah, da, ştii să satisfaci o femeie în pat, dar poate numai atât. Ţi-ai ales prost soţia şi la fel de neinspirat te-ai despărţit de ea. Un bărbat cu experienţă ar fi ştiut să mă aducă pe calea cea bună. Eram doar un copil. Dar tu n-ai avut răbdare cu mine. Voiai o soţie perfectă d'1 la început. Iar acum, când aş putea fi perfectă, nu mă mai vrei.

Spre groaza ei, Katy se trezi izbucnind în lacrimi. Chiar în clipa aceea cineva bătu la uşă.

Înainte să-şi recapete controlul şi să-i spună lui Charles să nu deschidă, acesta puse mâna pe clanţă. Katy îşi şterse repede lacrimile.

— Oh, madame Jourdain, spuse Charles uşurat. Tocmai îi spuneam domnişoarei Brown că n-a păţit nimic serios. Coastele ei sunt tefere. Doctorul Kent i-a prescris un unguent. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul dumneavoastră. O să vă las singure.

Madame Jourdain intră, şi, chiar dacă observase că genele de lacrimi ale lui Katy, nu arătă. Nici nu insistă când ea o asigură că n-are nevoie de ajutor. Aşa că plecă împreună cu Charles, lăsând-o pe Katy singură, să se liniştească.

Restul călătoriei se desfăşură fără incidente. Traversară „strâmtoarea Gibraltar şi ajunseră pe coasta de est a Spaniei, acolo unde Andreas construia portul şi staţiunea de vacanţă.

Vremea, deşi nu era la fel de frumoasă ca în Caraibe, era însorită şi mai răcoroasă. Katy nu mai înotă în marea Mediterană pentru că era prea

rece. Dar nu renunţă la băile din piscina care acum avea apa încălzită.

La două zile după ce ancoraţi în port, Katy primi un mesaj de la Andreas care o invită să ia cina împreună cu el, în salonul privat.

— Ce mai faci, – Katy? o întâmpină grecul. Am auzit că ai fost la înălţime. Mi s-a comunicat că aţi trecut printr-o furtună destul de urâtă şi ţie nu ţi s-a făcut râu.

Andreas îi prepară personal un cocteil apetitiv, denumit Golnar, alcătuit din vodcă, cherry, suc de portocale roşii şi puţină frişcă.

Cina fu ca de obicei delicioasă. La început fură serviţi cu spumă de avocado, somon afumat, urmat de piept de pui cu garnitură de ciuperci şi sparanghel.

În timp ce mâncară Andreas nu-i vorbi despre proiectul în desfăşurare ci despre planurile lui de viitor. Katy ştia că se afla în compania unui geniu, dar tot nu se simţea intimidată aşa cum se întâmpla în cazul lui Charles; Poate că de vină erau ochii fostului ei soţ care o făceau să se simtă la fel de imatură ca în urmă cu patru ani.

După ce terminară de mâncat se aşezară pe canapea şi băură cafea.

— Eif ce spui? întrebă Andreas. Te-ai hotărât? Rămâi pe Artemis?

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu ştiu ce părere are madame Jourdain.

— Te consideră egala ei. Dar dacă vrei să mai rămâi la bord, n-aş vrea să ocupi postul lui madame Jourdain. Cred că ţi-am subestimat capacităţile. N-am avut niciodată intenţia să te fac

să lucrezi pentru mine. Aş fi vrut să fii soţia mea.

— Glumeşti! exclamă Katy sincer surprinsă.

— Deloc. Ţi se pare că diferenţa de vârstă e prea mare?

— Eşti un bărbat fără vârstă. Sunt sigură că şi peste douăzeci de ani vei arăta la fel. Dar nu te iubesc, Andreas.

— Ştiu. Şi nici nu-ţi cer aşa ceva. Nu vreau să mă mai căsătoresc din dragoste. Cred că ţi-am mai spus că aş vrea un urmaş, Tu mi-ai spus că ai vrea şase. Putem să ajungem la o înţelegere. Am putea clădi o căsnicie solidă, spuse el făcând o mică pauză ca să-şi aprindă o ţigară. M-am gândit să te cer în căsătorie mai de mult. Dar am considerat că am nevoie de o perioadă de reflecţie. După ce am plecat de pe Artemis m-am gândit mult la tine. Iar acum, după ce m-am întors şi te-am revăzut, mi-am dat seama că-mi doresc acelaşi lucru. Ai toate calităţile unei soţii ideale. Poate” că eu nu sunt bărbatul visurilor tale, dar te asigur că nu vei duce lipsă de nimic.

— Andreas, dar nu mă cunoşti. Nici măcar nu ştii cum mă cheamă. Tatăl meu a fost trimis la închisoare şi am preferat să-mi schimb numele de familie. Nu mă numesc Brown.

Deşi procesul lui Howard White fusese celebru la vremea respectivă, Katy nu credea că Andreas aflase despre el. Grecul se învârtea în alte cercuri, mult mai înalte, şi avea alt gen de activităţi.

După ce Katy îi povesti întâmplările prin care trecuse, Andreas spuse calm:

— Draga mea copilă, eu m-am făcut vinovat

de lucruri mult mai grave decât tatăl tău.

— Ce vrei să spui? întrebă Katy uimită.

— Una dintre companiile mele se ocupa de aprovizionarea laboratoarelor farmaceutice cu ficat de rechin şi de balenă, ca materie primă pentru extragerea vitaminei A. La vremea aceea nu dispuneam decât de două vase de vânătoare. Ulterior, am dezvoltat o adevărată flotă. Mă fac vinovat de braconaj. Balenele sunt o specie protejată. Ai citit despre ultimele descoperiri referitoare la balene? E fascinant. Balenele au un limbaj propriu uluitor. Produc nişte sunete timp de o jumătate de oră, pe care o altă balenă, care le aude pentru prima oară, le poate reproduce perfect. Creierul lor e capabil să rezolve situaţii în care mintea umană n-ar fi în stare să se descurce. Cercetătorii au descoperit, că balenele există în oceanele lumii de peste treizeci de milioane de ani. Îţi dai seama câte ne-ar putea învăţa dacă am reuşi să comunicăm cu ele? De asta spun că faptele tatălui tău sunt banale în comparaţie cu ale mele.

— Poate, dar ştii cum e lumea. Dacă se află că sunt fiica lui, mă mănâncă de vie.

— Pe mine ar trebui să mă mănânce de viu, zâmbi Andreas îngăduitor. Dar cred că mai vrei să-mi spui ceva.

Da, mai voia să-i spună că era soţia lui Cahrles. Dar n-avea dreptul s-o facă. Nu. era numai secretul ei. I-ar fi spus lui Andreas totul doar dacă se punea problema să devină doamna Dracoulis.

— Sunt copleşită de onoarea pe care mi-o

faci, spuse ea. Propunerea ta ar impresiona orice – femeie. Dar eu nu pot accepta să mă căsătoresc din interes, cu sânge rece.

— Mai bine mai gândeşte-te. Nu spune nu. Şi eu m-am gândit mult. Mai de mult mi-ai spus că o femeie nu poate ţine un bărbat lângă ea doar prin frumuseţe. La ce te refereai? Să înţeleg că ai fost îndrăgostită şi ai eşuat?

— Da. Am fost îndrăgostită, am eşuat, dar încă-l mai iubesc pe acel bărbat. Mi-e teamă că-l voi iubi toată viaţa.

— Toată viaţa e mult spus. Eşti tânără. Dar ce n-a mers? Era un bărbat căsătorit?

— Nu… Nu pot să-ţi spun ce n-a mers şi tu ai mai avut două căsnicii care pur şi simplu n-au mers.

— Da, dar nu mă aşteptam să meargă, încă de la început.

— Atunci de ce ai făcut pasul ăsta?

— Pentru că la vremea aceea consideram femeile un fel de obiecte de posesie. Nu mă judeca greşit când îţi spun că şi acum cred că fiecare femeie are preţul ei. Din păcate pe ambele foste soţii le interesau exclusiv cadourile scumpe pe care obişnuiam să le ofer – blănuri, bijuterii, maşini, obiecte de artă… În fine. Altfel erau nişte femei goale, fără virtute.

— Şi nu te deranja deloc? Ştiai că nu te iubesc, ştiai că sunt atrase doar de banii tăi.

— Nu, nu mă deranja. Prima mea soţie, Artemis, m-a iubit şi ştiam că nu voi mai repeta experienţa cu altă femeie. Am fost foarte fericit cu

ea, Katy. Puţini sunt oamenii care au norocul să-şi întâlnească dragostea. Dar toţi suntem datori să încercăm. Tu eşti o femeie tânără şi frumoasă. Pot să-ţi ofer o viaţă frumoasă, copii şi mulţumire sufletească. Nu-i mai bine să trăieşti aşa decât să-l aştepţi toată viaţa pe bărbatul care te-a făcut nefericită?

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Charles niciodată, s-ar fi putut îndrăgosti de Andreas. Dar Charles nu numai că exista, ci revenise în viaţa ei şi lucra pentru Andreas. Era proastă. Un multimilionar îi oferea o viaţă minunată, plină de ltix, şi ea era în stare să renunţe la tot pentru dragoste.

— Ţi-am mai spus, zise Andreas citindu-i privirile în care se ducea o adevărată luptă cu ea însăşi, mai gândeşte-te.

Deşi nu mai aminti nimic de căsătorie, în următoarele zile Andreas începu s-o curteze discret. Insistă să ia mesele împreună, dar nu încercă niciodată s-o atingă fără voia ei. Singurele gesturi de tandreţe erau atunci când îi strângea uşor mâinile sau o mângâia în treacăt pe păr.

Deşi erau discreţi, Katy putea să parieze că tot echipajul îşi dăduse seama că între ei era ceva.

— Din păcate nu pot ţine niciun secret faţă de valetul meu, spuse Andreas într-o zi. N-am cum să-mi opresc oamenii să bârfească.

Dar, într-o zi, când Katy se relaxa pe marginea piscinei, Charles veni la ea şi-i spuse pe un ton furios:

— În ziua în care ţi-am făcut radiografia mi-ai spus că nu vrei să te compromiţi în faţa echipajului.

— Da, îmi amintesc.

— Cred că ar fi bine să ştii că echipajul bârfeşte despre relaţia ta cu Dracoulis.

— Are şi de ce s-o facă, spuse Katy calm.

— Dumnezeule, femeie! Nu ştii ce fel de om de Dracoulis? 5-a despărţit de două soţii doar pentru că s-a plictisit de ele. Ai de gând să păţeşti şi tu la fel?

— Nu, Doamne fereşte! Dar nu se pune problema. Am încredere în tine, Charles, şi de aceea îţi spun un secret. Andreas m-a cerut în căsătorie.

— Doamne! Nu-mi vine să cred! Da, pot spune că ai dat lovitura. Deci să înţeleg că-ţi doreşti libertatea?

Katy se uită lung la el. Evident, Charles n-avea idee că ea refuzase propunerea milionarului.

— N-o să-ţi stau în cale, continuă el înfuriat. Dar cu o singură condiţie…

— Ce condiţie? întrebă Katy mai mult din curiozitate.

— Draga mea… spuse el ironic, privind-o din cap până-n picioare. Mi-ai oferit clipe plăcute, dar şi neplăcute. În ultimul timp neplăcute. Aş vrea să mai am parte de câteva clipe plăcute cu tine, ca să-mi rămână amintiri frumoase. Poţi să te măriţi cu Dracoulis dacă asta-ţi doreşti. Dar înainte s-o faci îţi mai cer o noapte de dragoste… Ultima…

Capitolul 6

— Eşti diabolic! şopti ea uluită.

— Serios? De ce? Dacă eşti în stare să te

culci de acum încolo o viaţă întreagă lângă un bărbat pe care nu-l iubeşti, de ce ai refuza o noapte de dragoste cu un bărbat pe care pretinzi că-l iubeşti?

Katy ar fi vrut să-i spună adevărul, că nu putea renunţa la dragostea lor, că nu putea să se căsătorească cu Andreas. Dar cinismul lui Charles o rănise profund.

Şocul revederii, urmat de alte scene emoţionale care avuseseră loc între ei de atunci, îi întinseseră nervii la maximum. Katy nu mai făcea faţă unui alt stres. Simţea că cedează nervos. Aşa că gândi: la naiba! De ce nu?

— Foarte bine, spuse ea oftând adânc. Ai câştigat, Charles.

El amuţi surprins. Pe Katy o asaltă un sentiment de amuzament amestecat cu isterie.

— Când şi unde? întrebă ea vesel. La mine sau la tine?

— Voi veni la tine, răspunse el încet. La noapte.

Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Katy închise ochii şi se gândi cât de calmă putea fi viaţa dacă renunţa la scrupule şi prejudecăţi. Devenise o hedonistă. Poate că semăna cu tatăl ei, aşa cum o acuzase Charles în repetate rânduri. Pe lângă ea, Carly şi Thalia erau mici copii.

Îşi aminti că doctorul Kent o avertizase că dacă Charles îl va ruga pe Andreas să aleagă între ei doi, grecul ar fi fost în stare să renunţe la ea. Oare chiar aşa era? Mai ales acum, după ce o ceruse în căsătorie... Nu prea mai credea. Totuşi,

nu se putea răzbuna pe Charles. /

În timp ce-şi făcea îndatoririle din ziua aceea, Katy se gândi că imediat ce Andreas va reveni la bord, îi va spune că nu-i poate accepta propunerea şi nici postul lui madame Jourdain. Nu exista cale de mijloc. Avea de gând să se stabilească în Franţa. Îi plăceau ţara, limba şi oamenii. O va lua de la capăt – o nouă viaţă, fără Charles.

Din păcate Andreas se întoarse la bord însoţit de nişte bărbaţi. O contactă pe Katy telefonic şi-i spuse va fi ocupat în seara aceea, dar că i-ar face plăcere să ia micul dejun cu ea în dimineaţa următoare.

Seara fu încordată. Nu ştia la ce oră avea de gând să apară Charles. Se retrase mai devreme în cabină, îşi făcu bagajele şi le ascunse sub pat. Nu voia ca el să-i pună întrebări.

În seara aceea renunţa la el din punct de vedere fizic pentru totdeauna. Dar avea să-l iubească toată viaţa. De aceea trebuia să-i ofere cea mai frumoasă noapte de dragoste pe care o trăise vreodată.

Deşi nu fusese o mireasă ruşinoasă şi niciodată nu rezistase mângâierilor lui, de multe ori, mai ales la început, se întâmplase să se simtă intimidată în faţa lui. Dar în seara asta plănuia să i se abandoneze total. Îi va arăta fără vorbe cât de mult îl iubea.

Se gândi mult dacă să-l aştepte îmbrăcată sau dezbrăcată, în cele din urmă, când el în sfârşit apăru, o găsi pe fotoliu, cu un pahar de şampanie în mână, purtând doar un lanţ de aur la baza gâtului.

O clipă îi văzu silueta profilată pe perete, apoi uşa se închise în urma lui.

Katy dădu paharul peste cap şi se ridică în picioare. Razele lunii ce pătrundeau pe hublou o scăldau într-o baie de lumină spectrală.

Charles se repezi şi o luă în braţe. Primul sărut fu sălbatic şi dureros. Mâinile lui îi frământară carnea nemilos. Katy se arcui lipindu-se provocator de şoldurile lui.

Îşi aminti că nu mai făcuse dragoste de patru ani şi probabil că trebuia să-i amintească lui Charles să fie blând. Dar îşi propusese să nu-i vorbească. Când făcuseră prima oară dragoste, el ştia că era virgină şi se purtase, cu ea cu blândeţe. Acum părea foarte nerăbdător.

Şi ce dacă o rănea? Nu putea s-o doară mai mult decât o durea sufletul.

Charles o luă în braţe şi o aruncă pe pat. Katy îl privi cu ochii larg deschişi în timp ce el se dezbrăca.

Cu gesturi grăbite mai întâi îşi scoase cămaşa, apoi pantalonii şi pantofii. Chiloţii şi ciorapii zburară prin aer.

Katy închise ochii, rezistând impulsului de a-l lua în braţe, încercă să se relaxeze şi să trăiască fiecare clipă din plin. Simţi salteaua cedând sub greutatea lui. Apoi genunchiul lui Charles îi desfăcu nemilos picioarele. Nu mai avea scăpare.

Când se trezi şi se uită la ceas văzu că era ora două noaptea. Charles dormea lângă ea pe spate, ocupând aproape tot patul. Katy mai avea puţin şi cădea.

Se ridică într-un cot şi începu să-i mângâie

trupul iubit. Nu; o rănise aşa cum se temuse ea la început. Cel puţin n-o rănise fizic. Probabil că asta intenţionase, dar nu-i ieşise.

Dar Katy plânsese. Şi nu de durere, Ci din cauza vorbelor pe care voia să le audă de la el. Cât de fericită ar fi fost dacă el i-ar fi spus: „Uită-l pe Andreas. Întoarce-te la mine. Eşti a mea. Mereu ai fost şi vei rămâne”.

Acum, în puterea nopţii – această noapte scurtă, ultima în care avea şansa să-şi recâştige bărbatul – începu să facă din nou dragoste cu el. La început el nu deschise ochii, deşi Katy îşi dădu seama că nu dormea.

Apoi nu mai rezistă şi o luă în braţe. O răsuci schimbând poziţiile şi începu s-o sărute.

— Să-ţi aminteşti asta când vei fi în patul lui Dracoulis, îi şopti el la ureche.

Katy încercă să-l respingă, dar el o ţintui pe pernă cu un alt sărut. Se zvârcoli, îl lovi cu pumnii, dar degeaba.

Îl iubea şi îl ura. O domina fizic dar şi psihic. În cele din urmă Katy cedă, scoţând un geamăt de pâlcere şi neputinţă.

În cele din urmă, pentru a doua oară în noaptea aceea, o făcu să cunoască extazul. Stelele tremurară pe cer şi lumina din cabină deveni ireală.

Se trezi din somn cu un sentiment de împlinire. Dar pacea şi fericirea nu durară mult. Aproape instantaneu realiză că Charles plecase.

Se crăpa de ziuă. Katy rămase mult timp răpusă de disperare. Încercarea ei de a-l recâştiga pe Charles eşuase. Fără el viitorul părea negru. Ai

fi fost mai bine dacă ar fi murit în braţele lui. Ce sens avea să mai trăiască? Pentru cine? Nimeni nu putea să-l înlocuiască.

Atunci ce o oprea să se căsătorească cu Andreas? Era mai uşor să suferi în lux. Dar Charles era angajatul lui Andreas. N-ar fi suportat să trăiască cu acesta, ştiindu-l pe Charles atât de aproape de ea.

Nu. Trebuia să plece undeva departe. Să încerce, dacă nu să-l uite, să înveţe să trăiască fără el. Măcar ar fi liniştită la gândul că Charles trăia fericit.

În cele din urmă se ridică din pat, făcu un duş şi începu să-şi strângă ultimele bagaje. Parcă trecuse o veşnicie de când împachetase bagajele la Londra, înaintea plecării în croazieră.

Când luă micul dejun cu Andreas, acesta, văzându-i aerul trist, îşi ceru iertare crezând că motivul fusese absenţa lui şi-i promise că se va revanşa faţă de ea şi o va duce să-i facă cunoştinţă cu nişte prieteni care aveau o vilă frumoasă pe coastă.

— Andreas, spuse Katy la sfârşitul mesei, luându-şi inima-n dinţi, aş vrea să fiu cinstită cu tine. Sper să nu fii supărat pe mine.

— De ce? M-ai înşelat? întrebă el zâmbind.

— Nu ţi-am spus că bărbatul pe care-l iubesc este angajatul tău.

— Angajatul meu? Lucrează pe Artemis?

— Da, răspunse ea.

Zâmbetul lui Andreas îngheţă.

— Cine e?

— Charles.

— Charles Ormond?

— Da. Am fost soţia lui. Ne-am despărţit acum patru ani. Am avut un şoc atunci când l-am întâlnit aici. N-am spus nimic, pentru că m-am gândit că nu interesează pe nimeni. Din păcate nu i-am spus nici Thaliei. Nu m-am gândit că se poate îndrăgosti de el. Din păcate totul a ieşit mai rău decât credeam. Nu mi-am închipuit nici că tu mă vei cere în căsătorie. Trebuia să-ţi spun de la început măcar că sunt căsătorită. Dar eram prea tulburată. Şi încă mai sunt. Acum însă, două lucruri sunt dare. Unul e că nu vreau să mă mai căsătoresc niciodată.

— Şi al doilea?

— Că n-are sens să mai încerc o împăcare cu Charles, aşa că am de gând să plec de pe Artemis. Azi.

— Spune-mi tot adevărul, Katy, zise Andreas privind-o în ochi, după câteva clipe de tăcere. Ce s-a mai întâmplat între tine şi Charles?

— La ce te referi? întrebă ea încurcată.

— Acum îmi dau seama că el e de vină pentru starea în care te afli. Ce s-a mai întâmplat între voi doi cât timp am lipsit?

— Am sperat să ne reluăm viaţa împreună. Dar am eşuat. E clar că nu mai am loc în viaţa lui.

— Ştie că te-am cerut în căsătorie?

— Da. Şi imediat mi-a oferit libertatea. Era o vreme când refuza să se despartă legal de mine. Atunci speram că poate într-o zi mă va dori înapoi în viaţa lui/

— Spuneai că vrei să pleci azi. Unde te vei duce?

— Mă gândeam să încerc la Paris.

— Ai prieteni acolo?

— Nu. Dar mă voi descurca. Ştiu bine franceza.

— Dar fonduri ai?

Nu se gândise la bani. Avea strânse nişte economii, dar abia dacă-i ajungeau pentru drum şi câteva nopţi la un hotel ieftin.

— Chiar dacă simţi că nu poţi fi soţia mea, continuă Andreas văzând-o că tace, nu văd de ce n-am rămâne prieteni. Draga mea, te rog lasă-mă să te ajut până reuşeşti să te pui pe picioare. Am un apartament liber la Paris. Poţi să-l foloseşti până îţi vei găsi o slujbă şi vei putea să-ţi închiriezi propria casă.

— Eşti prea bun, Andreas. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Lasă asta. O să-ţi rezerv7 un loc la avion şi te va aştepta un şofer la aeroport.

— Dar nu voi lua avionul. Am de gând să plec cu trenul.

— Nu se poate. O să-ţi cumpăr eu bilet de avion şi dacă vrei, poţi să te revanşezi cum crezi tu de cuviinţă, când vei putea. Acum cred că mai ai de împachetat. Mi se pare că la ora unsprezece este un zbor de la Malaga la Madrid.

La ora prânzului Katy zbura deasupra munţilor Spaniei, după ce se despărţise de Andreas la aeroport. Insistase s-o conducă personal. Katy se întrebă dacă Charles o văzuse plecând. Oricum va afla mai devreme sau mai târziu.

Zborul de la Madrid la Paris avu o întârziere

de câteva ore, aşa că ajunse noaptea în luxoasa locuinţă al lui Andreas din mijlocul Parisului.

Apartamentul nu era locuit. Femeia care avea grijă de el plecase acasă după ce-i umpluse frigiderul.

După ce despachetă făcu o baie fierbinte, se îmbrăcă în pijama şi se întinse în faţa televizorului, cu o tavă plină de bunătăţi lângă ea. De mult nu se mai răsfăţase aşa. Din păcate starea asta nu putea dura prea mult. Trebuia să înceapă de a doua zi să-şi caute o slujbă.

Andreas îi telefonă ca s-o întrebe cum se simte.

— Nu-mi place să te ştiu singură la Paris. Ar fi fotst bine să cunoşti, pe cineva care să te ajute la nevoie.

— Mă descurc singură. Iar apartamentul tău e mult mai confortabil decât camera oricărui hotel de lux.

Ar fi vrut să-l întrebe cum reacţionase Charlescând descoperise că plecase. Dacă Andreas nu-i spusese nimic, probabil că aflase de la madame Jourdain.

— Te mai sun mâine dimineaţă. Dacă vrei, pot să vorbesc cu o prietenă care locuieşte în apropiere să te ajute să te descurci în primele zile.

— Mulţumesc din suflet, Andreas, dar nu e nevoie. Şi aşa ai făcut prea multe pentru mine.

La ora unu noaptea, după ce abia reuşise să adoarmă, o trezi soneria interfonului. O clipă, până se dezmetici, nu-şi dădu seama ce o speriase. Apoi îşi aminti că femeia care o condusese la apartament îi spusese că ziua blocul avea portar,

dar noaptea, cei care voiau să intre în bloc, trebuiau să folosească interfonul sau cheia.

Speriată se întrebă cine putea fi la ora aceea. Poate că persoana de jos greşise apartamentul. Dar soneria continuă insistent. Ridică receptorul şi întrebă în franceză:

— Cine e?

— Katy? Sunt eu, Charles. Deschide-mi uşa!

Era un ordin, nu o rugăminte.

Charles era la Paris! Dumnezeule, cum ajunsese acolo? Şi de unde ştia unde locuia?

— Ce vrei? întrebă ea cu voce tremurândă.

— Trebuie să discut ceva cu tine.

— La ora asta? Ştii cât e ceasul?

— Unu şi zece. Poţi să dormi până mai târziu mâine, dacă pofteşti. Acum deschide-mi.

— Nu putem sta de vorbă mâine dimineaţă?

— Nu. Trebuie să discutăm acum! îţi promit că nu mă ating de tine.

Katy ezită. Probabil că Andreas îi dăduse lui Charles toate detaliile. Dar cum îi permisese grecul să plece de pe iaht?

— Bine, spuse ea roasă de curiozitate, şi apăsă butonul care deschidea uşa de la intrare.

În niciun minut Katy auzi o bătaie precipitată în uşă. Nici măcar nu apucase să se spele pe faţă şi să se pieptene. Deschise, şi Charles intră, cu un bagaj voluminos în mână.

— De ce m-ai minţit? întrebă el.

— Te-am minţit? La ce te referi?

— M-ai făcut să cred că ai de gând să te căsătoreşti cu Dracoulis.

Katy încercă să se îndepărteze de el, dar

Charles o prinse de mână şi o trase înapoi.

— Ascult, spuse el nerăbdător.

— Acum cinci minute mi-ai promis că nu te atingi de mine, spuse ea încet…

— Ştii bine că nu te-aş fi forţat să faci nimic împotriva voinţei tale. Dar am crezut că ai de gând să te vinzi.

— Îl subestimezi pe Andreas, spuse Katy rece. Chiar şi dacă n-ar avea atâţia bani ar fi un bărbat cu succes la femei. E bun „calm, răbdător… Tu nu semeni cu el, Charles. Purtarea ta de aseară spune totul despre tine.

— Cum crezi că m-am simţit dimineaţa, când am descoperit că ai plecat? răspunse el printr-o întrebare.

— Cum?

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama ce a însemnat să te iubesc şi să realizez că tu nu ţii la mine îndeajuns încât să renunţi la stilul tău de viaţă. Mi-am dat seama că şi eu am greşit pentru că n-am trecut peste lipsa ta de maturitate şi n-am încercat să te fac să te schimbi, să-ţi deschid ochii. Dar şi eu am suferit. Apoi mi-am găsit echilibrul în muncă. Asta până să apari din nou. Iar noaptea trecută m-a întors pe dos.

— Tu eşti vinovat pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Eram sigur că nu vei accepta. Dacă n-ai fi acceptat, n-aş fi forţat nota. Nu ştiai asta?

— Ştiam doar că bărbaţii pot face sex fără să simtă nimic în inimă. Deja îmi spuseseşi că nu mă mai iubeşti. Şi astă-noapte, în pat, nu mi-ai spus niciun cuvânt de dragoste. Am simţit că nu însemn

nimic pentru tine. Eram doar o simplă femeie cu care făceai sex.

— Cum puteam să-ţi spun că te iubesc, ştiind că ai de gând să te căsătoreşti cu Dracoulis? Astă-noapte aproape te-am urât că m-ai lăsat să fac dragoste cu tine. Speram să mă refuzi. Nu te-aş fi condamnat dacă îi acceptai propunerea lui Dracoulis. Orice femeie cu capul pe umeri ar fi făcut-o în locul tău. Astă-noapte, când m-ai trezit, îmi venea să te omor gândindu-mă ce fel de femeie deveniseşi.

— Nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că încercam în ultimul ceas să te recâştig?

— Nu. Până azi-dimineaţă, când Dracoulis m-a chemat să stăm de vorbă. Mi-a spus că l-ai refuzat, că ştie ce e între noi, şi că ai plecat. La început n-a vrut să-mi spună unde eşti. Dar când a văzut că-mi pierd cumpătul a cedat.

— Doamne, Charles, şi cariera ta? întrebă ea îngrijorată, gândindu-se mai mult la sacrificiul pe care-l făcuse el decât la ceea ce însemna acesta.

— Cariera mea n-a avut de suferit. Şi, oricum, nu mi-ar fi păsat. Dacă Dracoulis te-ar fi lăsat să pleci fără să te întrebe unde te pot găsi, aş fi fost în stare să-l omor. Doar tu eşti importantă pentru mine. Mâine dimineaţă trebuie să-l sun şi să-i spun că m-am împăcat cu tine. Aşteaptă cu nerăbdare telefonul meu.

Charles o mângâie pe cap, privind-o cu blândeţe, ca-n vremurile bune.

— Am reuşit să te fac să mă deţeşti? întrebă el.

— Nimic din ce mi-ai putea face nu m-ar

determina să te detest, Charles, şopti ea.

El o strânse în braţe şi spuse:

— Ce prost încăpăţânat am fost! N-am vrut să văd că ai devenit femeia pe care mi-o doream la început. De fapt am fost un prost că te-am lăsat să pleci. Trebuia să te înţeleg, să fiu răbdător… Ţi-am cerut prea mult, Katy.

— Nu, a fost vina mea. Voiam ca totul să fie ca mine. Eram insuportabilă, ştiu. Oh, Charles, spune-mi că mă mai iubeşti.

— Niciodată n-am încetat să te iubesc, spuse el sărutând-o.

Katy se agăţă de el nevenindu-i să creadă ceea ce trăia. Totul părea un vis frumos. Charles se întorsese la ea şi o iubea!

Dumnezeule, şopti el, ce dor mi-a fost de tine, iubita mea!

Când se trezi Katy, soarele era sus pe cer. O clipă nu-şi aminti unde să afle. Apoi ceaţa se risipi şi-şi aminti cât de fericită era. După patru ani de suferinţă se simţea în sfârşit o femeie împlinită.

Uşa se deschise şi în prag apăru Charles, cu o tavă în mâini.

— Te-ai trezit, în sfârşit. Credeam c-o să dormi toată ziua. Vrei să te speli înainte de micul dejun?

— Da, spuse ea zburând spre baie. Cât e ceasul?

— Aproape douăsprezece. Nu sta mult!

— La ce oră te-ai trezit? întrebă ea după ce reveni în dormitor.

— Pe la nouă. M-a trezit Dracoulis. Era nerăbdător să afle deznodământul.

— Şi ce i-ai spus?

— Că aş vrea să-mi dea concediu o lună, ca să pot să-mi petrec liniştit o a doua lună de miere împreună cu soţia mea.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că nu mă lasă să lipsesc mai mult de două nopţi.

— Doamne, nu! Şi cum vom face?

— Cred că are de gând să mă promoveze în locul căpitanului Longhurst. O să-ţi dea voie să stai cu mine la bordul iahtului. În mod normal i-aş fi refuzat oferta. Dar mi-a explicat motivele pentru care te-a cerut în căsătorie. Aşa că prezenţa ta la bord nu-l va deranja, dar trebuie să ne gândim ce vom face când vor apărea copiii.

— Copiii? întrebă Katy visătoare. Mai putem aştepta câţiva ani. Deocamdată mă mulţumesc doar cu tine, îl tachină ea.

— Ai dreptate. Până una-alta am nişte planuri care sper să-ţi convină.

— Ce planuri?

— Am închiriat o maşină cu care vom merge până-n Spania.

Am închiriat o cameră la hotel pentru la noapte. Şi m-am gândit că în drum, putem trece pe la Fonatainebleau, ca să-ţi arăt casa mea.

— Oh, da, minunat!

Mai târziu în ziua aceea, Katy avu o senzaţie de déjà vu vizitând casa lui Charles. Era exact aşa cum şi-o închipuise în fantezia ei. Apoi se duseră la hotel şi petrecură o noapte de neuitat. Charles o înscrisese în registru sub numele de Katy Ormond. În sfârşit era soţia lui cu numele, cu trupul şi cu

sufletul.

Îi plăcuse Franţa dintotdeauna. Deşi în majoritatea timpului vremea nu era aşa de însorită ca în Spania, nu-i păsa. Petrecuse patru ani înnoraţi. Prezenţa lui Charles îi însenina viaţa.

Lunga călătorie nu i se păru deloc anevoioasă. Aproape tot drumul se relaxă privindu-şi, bărbatul din semiprofil şi gândindu-se cât de norocoasă era. Din când în când şi el întorcea capul spre ea, zâmbindu-i cald.

A doua noapte şi-o petrecură într-un castel transformat în hotel. Patul cu baldachin era imens şi-i amintea lui Katy de patul dogal al lui Andreas. Poate că şi acesta era tot veneţian. Oricum, nu conta. Era numai al lor.

Când se băgară în pat, cu o sticlă de şampanie alături, Charles spuse în glumă:

— Să sperăm că salteaua nu e antică.

Râseră, se sărutară, toastară pentru viitorul lor împreună şi iar se sărutară, încercând să umple golul pe care-l lăsaseră patru ani de absenţă. Acel gol care putea fi umplut numai de persoana potrivită.

Şi ei erau făcuţi unul pentru celălalt.

Sfârşit